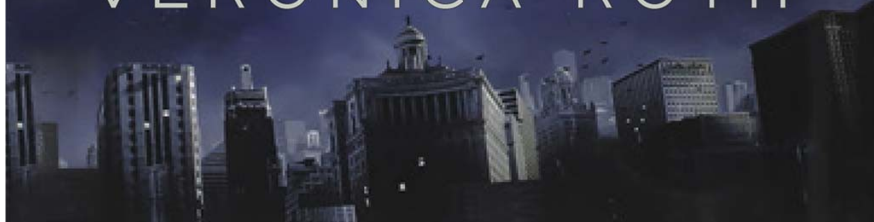
O SINGURĂ ALEGERE
ÎL VA ELIBERA

FOUR

O ANTOLOGIE DIVERGENT

VERONICA ROTH

VERONICA ROTH

FOUR

Traducere din limba engleză de
Shauki Al Gareeb

Redactare: Mirella Acsente
Tehnoredactare: MlHAELA CIUFU

Bucureşti, 2015

ISBN 978-606-8723-07-5
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROTH, VERONICA
Foor / Veronica Roth; trai: Shauki al-Gareeb.
— Bucureşti: Corint Books, 2015
ISBN 978-606-8723-07-5
Al-Gareeb, Shauki (trad.)

Cititorilor mei, care sunt înțelepți și curajoși

Cuprins

INTRODUCERE

Când am început să scriu *Divergent,* am făcut-o din perspectiva lui Tobias Eaton, un băiat din Abnegaţie, care avea o relaţie destul de tensionată cu tatăl său şi care de-abia aştepta să scape de facţiunea lui. M-am blocat după vreo treizeci de pagini, întrucât naratorul nu era chiar potrivit pentru romanul pe care voiam să-l scriu; patru ani mai târziu, când am reluat povestea, am găsit personajul perfect prin prisma căruia puteam s-o fac, de data aceasta o fată din Abnegaţie, care voia să afle din ce plămadă era făcută. Însă Tobias n-a dispărut niciodată — el a intrat în poveste întruchipându-l pe Four, instructorul, prietenul, iubitul şi egalul lui Tris. El a fost mereu un personaj pe care voiam să-l explorez în profunzime, deoarece, ori de câte ori apărea pe pagină, prindea viaţă în faţa ochilor mei. Pentru mine, e un personaj extrem de puternic, datorită felului în care continuă să învingă adversităţile, ba chiar reuşind, de câteva ori, să crească prin ele.

Primele trei povestiri, „Transferatul”, „Novicele” şi „Fiul”, se desfăşoară înainte ca el să o fi întâlnit pe Tris, urmând drumul din Abnegaţie către Neînfricare, pe măsură ce îşi descoperă puterile. În ultima, „Trădătorul”, care se suprapune, din punct de vedere cronologic, cu jumătatea romanului *Divergent,* el face cunoştinţă cu Tris. Mi-am dorit foarte mult să includ momentul în care cei doi s-au întâlnit, dar, din nefericire, nu încăpea în planul poveştii — însă îl puteţi găsi la sfârşitul cărţii.

Seria urmăreşte evoluţia lui Tris din momentul în care preia controlul asupra propriei sale vieţi şi identităţi; iar acum, datorită acestor povestiri, îl descoperim pe Four făcând acelaşi lucru. Restul, cum se spune, e istorie.

— Veronica Roth

TRANSFERATUL

IES DIN SIMULARE cu un ţipăt. Buzele mă înţeapă şi, când iau mâna de la gură, văd că am sânge pe buricele degetelor. Probabil că mi le-am muşcat în timpul testului.

Femeia Neînfricată care îmi administrează testul de aptitudini — mi-a spus că o cheamă Tori — îmi aruncă o privire ciudată în timp ce-şi strânge părul la spate şi îl leagă într-un coc. Braţele îi sunt pline de tatuaje — flăcări şi raze de lumină şi aripi de şoim.

— Când te aflai sub simulare… erai conştient că ceea ce se-ntâmpla nu era real? mă întreabă Tori, oprind aparatul.

Tonul şi expresia îi sunt relaxate, însă e o relaxare studiată, deprinsă după ani şi ani de exerciţiu. O recunosc imediat ce o văd. Mereu o recunosc.

Brusc, sunt conştient de bătăile inimii mele. Asta mi-a spus tata că se va întâmpla. Mi-a spus că voi fi întrebat dacă am fost conştient în timpul simulării, şi mi-a spus şi ce să răspund.

— Nu, îi zic lui Tori. Dacă aş fi fost, crezi că mi-aş mai fi mestecat buza?

Tori mă studiază preţ de câteva secunde, apoi îşi muşcă cercelul din buză, înainte să spună:

— Felicitări! Ai obţinut un rezultat perfect pentru Abnegaţie.

Încuviinţez din cap, însă cuvântul „Abnegaţie” e ca un laţ înfăşurat în jurul gâtului meu.

— Nu eşti mulţumit? mă întreabă ea.

— Membrii facţiunii mele vor fi.

— Nu te-am întrebat ce vor crede ei, ci ce crezi tu.

Buzele şi ochii lui Tori se înclină la colţuri, de parcă ar

atârna nişte greutăţi pe ele. De parcă ar fi întristat-o ceva.

— Încăperea asta e extrem de sigură, adaugă ea. Aici poţi să spui ce vrei.

Azi-dimineaţâ, înainte să ajung la şcoală, ştiam deja care aveau să fie alegerile testului meu de aptitudini. Am ales mâncarea în locul armei. M-am pus în faţa câinelui pentru a salva fetiţa. Ştiam că, după ce urma să fac acele alegeri, testul avea să se sfârşească şi eu aveam să primesc Abnegaţia drept rezultat. Şi chiar dacă tatăl meu nu m-ar fi pregătit şi nu mi-ar fi controlat de la distanţă fiecare secundă a testului de aptitudini, nu ştiu dacă aş fi făcut alte alegeri. Aşadar, la ce mă aşteptam? Ce facţiune voiam?

Pe toate. Pe toate, în afară de Abnegaţie.

— Sunt mulţumit, spun eu pe un ton ferm.

Nu-mi pasă ce-mi spune ea — asta nu e o încăpere sigură. Nu există nicio încăpere sigură, niciun adevăr sigur, niciun secret sigur pe care să-l poţi dezvălui.

Încă simt colţii câinelui care m-au prins de braţ, sfâşiindu-mi pielea. Dau din cap spre Tori şi pornesc spre uşă, însă, chiar înainte să ies, ea mă apucă de cot.

— Tu trebuie să trăieşti cu această alegere, spune ea. Toţi ceilalţi vor trece peste şi îşi vor vedea în continuare de viaţă, indiferent de decizia pe care o vei lua. Însă tu n-o vei face niciodată.

Deschid uşa şi ies.

***

Mă întorc la cantină şi mă aşez la masa Abnegaţiei, printre oamenii care de-abia mă cunosc. Tatăl meu nu mă lasă să merg la aproape niciun eveniment al comunităţii. El pretinde că îi voi cauza probleme, că sigur voi face ceva pentru a-i distruge reputaţia. Nu-mi pasă. Sunt mult mai fericit în camera mea, în acea casă liniştită, decât să fiu înconjurat de oamenii respectuoşi şi umili din Abnegaţie.

Totuşi, datorită absenţei mele constante, ceilalţi oameni sunt precauţi în prezenţa mea, convinşi că ceva nu este în regulă cu mine, că sunt bolnav sau imoral sau ciudat. Nici măcar cei care dau din cap să mă salute nu vor să mă privească în ochi.

Mă aşez şi mă apuc cu mâinile de genunchi, studiind celelalte mese, pe măsură ce elevii îşi termină testele de aptitudini. Masa Erudiţilor e plină de materiale de citit, însă nu toţi învaţă — pur şi simplu sunt puse de spectacol acolo, iar ei fac schimb de conversaţii în loc de idei, mutându-şi imediat privirile în cărţi atunci când cred că cineva îi urmăreşte. Cei din Candoare vorbesc cu voce tare, ca de obicei. Cei din Prietenie râd, zâmbesc, scoţând mâncare din buzunare şi împărţind-o cu ceilalţi. Neînfricaţii sunt stridenţi şi gălăgioşi, tolăniţi pe mese şi scaune, sprijinindu-se unii de alţii, lovindu-se unii pe alţii şi provocându-se unii pe alţii.

Îmi doream oricare altă facţiune. Oricare, în afară de a mea, unde toţi oamenii au ajuns deja la concluzia că nu merit să am parte de atenţia lor.

Într-un târziu, o femeie Erudită intră în cantină şi ridică mâna pentru a face linişte. Cei din Abnegaţie şi Erudiţie se potolesc imediat, însă e nevoie ca ea să strige „Linişte!” pentru ca toţi cei din Neînfricare, Prietenie şi Candoare să o observe.

— Testele de aptitudini au luat sfârşit, ne informează ea. Aduceţi-vă aminte că nu aveţi voie să discutaţi rezultatele cu *nimeni,* nici măcar cu prietenii sau familia. Ceremonia Alegerii va avea loc mâine, la Butuc. Vă rugăm să fiţi acolo cu cel puţin zece minute înainte de începerea evenimentului. Sunteţi liberi!

Toţi oamenii gonesc spre ieşire, excepţie făcând cei de la masa noastră — noi aşteptăm ca toţi ceilalţi să iasă înainte ca măcar să ne ridicăm în picioare. Ştiu calea pe care o vor alege colegii mei din Abnegaţie pentru a ieşi de aici, mergând pe culoar, ieşind pe uşile principale şi oprindu-se

în staţia de autobijz. E posibil să stea acolo mai bine de o oră, lăsându-i pe alţii să se urce înaintea lor. Nu cred că mai pot suporta această tăcere.

În loc să-i urmez, mă strecor pe o uşă lăturalnică şi ies pe o alee de lângă şcoală. Nu e pentru prima oară când aleg această rută, dar, de obicei, o străbat lent, nedorind să fiu văzut sau auzit. Astăzi, tot ceea ce vreau e să fug.

Sprintez spre capătul aleii şi ies pe strada pustie, sărind peste o gaură din asfalt. Jacheta mea largă fâlfâie în vânt, aşa că o trag de pe umeri, lăsând-o să fluture în urma mea precum un steag, înainte să-i dau drumul. Îmi suflec mânecile cămăşii în timp ce alerg, transformând sprintul în pas alergător atunci când trupul meu nu mai face faţă. Am senzaţia că întregul oraş goneşte pe lângă mine într-un vârtej ameţitor, îmbinând clădirile una cu alta. Aud pocnetele pantofilor mei de parcă sunetul e făcut de altcineva.

Într-un târziu, trebuie să mă opresc, căci muşchii pur şi simplu mă ustură. Mă aflu pe tărâmul pustiit al celor fără facţiune, care se întinde între sectorul Abnegaţiei şi sediul Erudiţiei, sediul Candorii şi locurile noastre comune. La fiecare întrunire a facţiunilor, liderii noştri, care de obicei vorbesc prin intermediul tatălui meu, ne îndeamnă să nu ne temem de cei fără facţiune, să îi tratăm ca pe nişte fiinţe umane, nu ca pe nişte creaturi distruse şi rătăcite. Însă mie nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar trebui să-mi fie teamă de ei.

Urc pe trotuar, astfel încât să pot arunca o privire pe ferestrele clădirilor. De cele mai multe ori nu văd decât piese de mobilier vechi, fiecare încăpere fiind aproape goală, cu gunoaie pe podea. Când cei mai mulţi locuitori ai oraşului au plecat — presupun că asta s-a întâmplat, de vreme ce populaţia noastră actuală nu e suficientă pentru a ocupa toate clădirile —, sigur nu au făcut-o în grabă, întrucât spaţiile pe care le-au ocupat sunt extrem de

curate. Nu a rămas nimic interesant prin ele.

Totuşi, când trec pe lângă una dintre clădirile din colţ, observ ceva înăuntru. Încăperea e la fel de goală ca celelalte pe lângă care am trecut, însă dincolo de uşa interioară văd un cărbune aprins.

Mă încrunt şi mă opresc în faţa ferestrei, ca să văd dacă se deschide. La început nu se clinteşte, dar apoi o zgudui puţin şi se ridică. Mai întâi îmi introduc umerii, apoi picioarele, şi cad grămadă pe jos. Coatele mă usturǎ când se freacă de podea.

În clădire miroase a mâncare gătită, a fum şi a sudoare. Mă îndrept spre cărbunele aprins şi sunt atent dacă se aude vreo voce care să mă avertizeze de prezenţa celor fără facţiune aici, însă e linişte deplină.

În următoarea încăpere, ferestrele sunt înnegrite cu vopsea şi noroi, însă câteva raze de lumină tot reuşesc să pătrundă prin ele, aşa că pot să văd că pe toată suprafaţa podelei sunt împrăştiate aşternuturi de paie rulate şi conserve vechi cu bucăţele de mâncare uscată. În mijlocul încăperii se află un grătar mic. Cei mai mulţi cărbuni sunt albi, deja folosiţi, însă unul e încă aprins, sugerând că cineva a fost aici recent. Şi, judecând după mirosul şi abundenţa de conserve vechi şi pături, sigur e vorba de *mai mulţi* oameni.

Mereu am crezut că cei fără facţiune locuiau fără vreo comunitate, izolaţi unii de alţii. Acum, privind spre acest loc, mă întreb de ce am crezut asta. Ce i-ar opri să formeze grupări, aşa cum am făcut noi? E în natura noastră.

— Ce cauţi aici? mă întreabă o voce care mă străbate precum o descărcare electrică.

Mă răsucesc pe călcâie şi văd în camera cealaltă un bărbat murdar, cu chipul bolnăvicios, ştergându-şi mâinile pe un prosop zdrenţăros.

— Eu doar… Privesc spre grătar: Am văzut un foc. Asta-i tot.

— Aha!

Bărbatul vâră colţul prosopului înapoi în buzunar. Poartă o pereche de pantaloni negri din Candoare, peticiţi cu o bucată de material albastru din Erudiţie, şi o cămaşă din Abnegaţie, identică cu cea pe care o port eu. Bărbatul e subţire ca o trestie, dar pare vânjos. Suficient de vânjos ca să mă rănească, deşi nu cred c-o va face.

— Presupun că trebuie să-ţi mulţumesc, zice el. Totuşi, n-a luat nimic foc pe-aid.

— Văd şi eu. Ce e locul ăsta?

— Casa mea, spune el cu un zâmbet rece.

Îi lipseşte un dinte.

— Nu mă gândeam că voi avea musafiri, aşa că nu mi-am bătut capul să fac curăţenie.

Trec cu privirea de la el la conservele împrăştiate.

— Probabil că te foieşti destul de mult dacă ai nevoie de atâtea pături.

— N-am mai întâlnit niciodată un Băţos care să fie atât de băgăcios, spune el. Se apropie de mine şi se încruntă: îmi pari cunoscut.

Ştiu că nu e cu putinţă să-l fi văzut vreodată, mai ales unde locuiesc eu, înconjurat de case identice în cel mai monoton cartier al oraşului, înconjurat de oameni cu haine gri identice şi cu tunsori identice. Apoi mă fulgeră un gând: oricât de tare ar încerca tatăl meu să mă ţină ascuns, el rămâne liderul consiliului, unul dintre cei mai importanţi oameni din oraşul nostru, şi încă semăn cu el.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, spun eu pe tonul pe care îl folosesc cei din Abnegaţie. Plec.

— Te cunosc! insistă bărbatul. Tu eşti fiul lui Evelyn Eaton, nu-i aşa?

Înlemnesc la auzul numelui ei. Au trecut câţiva ani buni de când l-am auzit ultima oară, deoarece tatăl meu nu vrea să-l rostească, nici măcar să-l recunoască atunci când îl aude. Să fiu din nou legat de ea, chiar şi într-o asemănare

la nivel facial, pare ciudat, ca şi când ai pune pe tine o haină care nu-ţi mai vine.

— Cum de-ai cunoscut-o?

Probabil că a cunoscut-o destul de bine pentru a o vedea în chipul meu, care e mai palid decât al ei, cu ochi albaştri în locul celor căprui-închis. Cei mai mulţi oameni nu ne-au studiat suficient pentru a observa toate lucrurile pe care le aveam în comun: degetele lungi, nasurile acviline, sprâncenele drepte şi încruntate.

El şovăie puţin.

— Uneori organiza acţiuni de voluntariat alături de cei din Abnegaţie. Împărţea mâncare, pături şi haine. Are un chip memorabil. În plus, era căsătorită cu un lider al consiliului. Nu o cunoştea toată lumea?

Uneori ştiu când oamenii mint, deoarece există o anumită presiune pe care o exercită asupra mea cuvintele lor incomode şi eronate, la fel cum o Erudită se simte atunci când citeşte o frază incorectă din punct de vedere gramatical. Oricum ar fi cunoscut-o pe mama, nu e prin prisma faptului că ea i-a oferit cândva un castron cu supă. Însă îmi doresc atât de tare să aud mai multe despre ea, încât nu insist.

— A murit, nu ştiai? îl întreb eu. Acum doi ani.

— Nu, nu ştiam, spune el, adoptând o mină uşor tristă, îmi pare rău s-aud asta.

Mă simt ciudat să mă aflu în acest loc umed şi rece, care miroase a trupuri vii şi a fum, printre aceste conserve care sugerează sărăcie şi eşecul de a te adapta. Dar, totuşi, există şi ceva atrăgător aici — un aer de libertate, refuzul de a aparţine acestor categorii arbitrare pe care le-am creat pentru noi înşine.

— Presupun că Ceremonia ta are loc mâine, având în vedere cât de îngrijorat eşti, spune bărbatul. Ce facţiune ai ales?

— N-am voie să spun niciunui om, răspund eu în mod

automat.

— Eu nu sunt un om, spune el. Eu sunt un nimeni. Asta înseamnă să fii fără facţiune.

Tot nu-i spun nimic. Interdicţia de a divulga rezultatul testului meu de aptitudini, sau oricare alt secret, e înscrisă în matriţa care mă face şi mă reface zilnic. E imposibil să mă schimb acum.

— Ah, un om care respectă regulile, zice el, de parcă ar fi dezamăgit. Mama ta mi-a spus odată că inerţia a fost cea care a condus-o către Abnegaţie. Era cel mai uşor drum. Bărbatul ridică din umeri. Crede-mă când îţi spun, tinere Eaton, că merită să alegi cel mai dificil drum.

Simt un val de mânie. Nu ar trebui să-mi spună poveşti despre mama mea, de parcă ea i-ar aparţine lui şi nu mie, nu ar trebui să mă facă să pun la îndoială fiecare lucru pe care mi-l amintesc despre ea, doar pentru că e posibil ca ea să-i fi dat odată de mâncare. Nu ar trebui să-mi spună nimic — el e un nimeni, un om fără facţiune, izolat de restul lumii, un zero barat.

— A, da? îi răspund eu. Uite unde te-a adus acest drum dificil. Supravieţuind cu nişte conserve şi dormind în clădiri dărăpănate. Nu mi se pare deloc spectaculos.

Pornesc spre uşa pe care a intrat bărbatul. Ştiu că voi găsi prin spate o uşă care va da pe o alee; nu-mi pasă unde e uşa, atâta timp cât pot ieşi de-aici cât mai repede cu putinţă.

Îmi croiesc drum prin încăpere, având grijă să nu calc pe vreo pătură. Când ajung pe hol, bărbatul spune:

— Prefer să mănânc dintr-o conservă, decât să fiu sufocat de o facţiune.

Nu privesc în urmă.

***

Când ajung acasă, mă aşez pe prima treaptă şi, preţ de

câteva minute, inspir adânc aerul rece al primăverii.

Mama a fost cea care m-a învăţat să fur astfel de momente, momente de libertate, cu toate că ea n-a ştiut. Am observat-o făcând asta, furişându-se afară pe uşă după miezul nopţii, când tata dormea, strecurându-se înapoi în casă când lumina soarelui tocmai se ivea în spatele clădirilor. Fura momentele chiar şi atunci când era cu noi, spălând vasele cu ochii închişi, atât de deconectată, încât nici măcar nu mă auzea când vorbeam cu ea.

Însă am mai învăţat un lucru observând-o — momentele de libertate se sfârşesc la un moment dat.

Mă ridic, scuturându-mi pantalonii gri, şi deschid uşa. Tatăl meu stă pe fotoliul din camera de zi, înconjurat de hârtii. Mă îndrept de spate, astfel încât să nu mă poată admonesta că stau gârbovit. Pornesc spre scări. Poate c-o să mă lase să mă duc în cameră fără să mă bage în seamă.

— Povesteşte-mi cum a fost la testul de aptitudini, spune el, facându-mi semn să mă aşez pe canapea.

Traversez încăperea, păşind cu grijă peste un teanc de hârtii de pe covor, şi mă aşez în locul indicat, pe margine, astfel încât să mă pot ridica imediat.

— Ei bine?

Îşi scoate ochelarii şi se uită la mine lung, aşteptând un răspuns. Remarc tensiunea din glasul lui, cea care apare numai după o zi dificilă la serviciu. Ar trebui să am grijă.

— Ce rezultat ţi-a ieşit?

Nici măcar nu mă gândesc să refuz să-i răspund.

— Abnegaţie.

— Nimic altceva?

Mă încrunt.

— Nu, fireşte că nu.

— Nu te uita aşa la mine! exclamă el, iar încruntarea mi se risipeşte. Nu s-a întâmplat nimic bizar cu testul tău?

În timpul testului ştiam unde mă aflam — ştiam că, deşi aveam senzaţia că stăteam în cantina şcolii, eu eram, de

fapt, întins pe un scaun din camera de testare, conectat la o maşinărie printr-un şir de cabluri. Asta a fost ciudat. Dar nu vreau să vorbesc cu el despre acest lucru, nu când văd că stresul freamătă înlăuntrul lui, pregătindu-se de furtună.

— Nu, spun eu.

— Nu mă minţi! exclamă el şi mă apucă strâns de braţ.

Nu mă uit în ochii lui.

— Nu mint, spun eu. A ieşit Abnegaţie, aşa cum mă aşteptam. Femeia de-abia s-a uitat la mine când am ieşit din sală. Îţi jur!

Îmi dă drumul. Braţul îmi pulsează în locul în care el m-a strâns.

— Bine, spune ei. Sunt sigur că ai multe lucruri la care trebuie să te gândeşti. Ar trebui să te duci în camera ta.

— Da, domnule!

Mă ridic şi traversez încăperea, extrem de uşurat.

— A, adaugă el. Diseară voi avea în vizită câţiva membri din consiliu, aşa că va trebui să iei cina mai devreme.

— Da, domnule!

***

Înainte ca soarele să apună, înşfac nişte mâncare din cămară şi din frigider: două chifle şi morcovi cruzi cu tot cu frunze, o bucată de brânză şi un măr, câteva bucăţi necondimentate de carne de pui. Mâncarea are acelaşi gust — praf şi aluat. Stau cu ochii pe uşă, astfel încât să nu dau ochii cu colegii tatei. Nu i-ar face deloc plăcere dacă m-aş afla aici când sosesc ei.

Tocmai îmi termin paharul de apă, când apare primul membru al consiliului, aşa că o tai prin camera de zi înainte ca tata să ajungă la uşă. El aşteaptă cu mâna pe clanţă şi cu sprâncenele ridicate spre mine, în timp ce eu mă strecor pe după stâlpul balustradei. Gesticulează spre scări, şi le urc iute în timp ce el deschide uşa.

— Bună seara, Marcus!

Recunosc vocea lui Andrew Prior. E cel mai apropiat prieten al tatei la muncă, ceea ce nu prea înseamnă mare lucru, întrucât nimeni nu îl cunoaşte *cu adevărat pe* tata. Nici măcar eu.

Din capul scărilor mă uit la Andrew, care îşi şterge tălpile pantofilor de preşul de la uşă. Uneori îi văd pe el şi pe membrii familiei lui, o unitate perfectă a Abnegaţiei, Natalie şi Andrew, şi fiul şi fiica lor — nu sunt gemeni, însă la şcoală, ambii sunt mai mici cu doi ani decât mine —, cu toţii mergând serioşi pe trotuar şi salutând din cap trecătorii. Natalie organizează acţiunile de voluntariat pentru cei fără facţiune — probabil că mama a cunoscut-o, cu toate că ea nu prea mergea la evenimentele sociale ale Abnegaţiei, preferând să-şi păstreze secretele aşa cum mi le păstrez şi eu pe ale mele, ascunse bine în această casă.

Andrew îşi intersectează privirea cu a mea, iar eu pornesc în fugă spre dormitor, închizând uşa în urma mea.

Aparent, camera mea e la fel de goală şi de curată ca toate celelalte camere din Abnegaţie. Cearşafurile şi păturile gri sunt întinse cu grijă peste salteaua subţire, iar manualele de şcoală sunt stivuite într-un teanc perfect pe birou. Lângă ferestruica ce de-abia aruncă seara nişte raze de soare se află un scrin în care se găsesc câteva seturi de haine identice. Prin acea ferestruică pot vedea casa de alături, care seamănă perfect cu cea în care locuiesc eu, excepţie făcând faptul că se află la un metru şi jumătate mai la est.

Ştiu cum inerţia a condus-o pe mama către Abnegaţie, dacă într-adevăr acel bărbat spunea adevărul atunci când afirmase că vorbise cu ea. Îmi imaginez c-o să mi se întâmple şi mie mâine, când voi sta cu un cuţit în mână printre holurile facţiunilor. Există patru facţiuni pe care nu le ştiu sau în care nu am încredere, care desfăşoară practici pe care nu le înţeleg, şi numai una care îmi este familiară,

previzibilă, comprehensibilă. Dacă alegerea Abnegaţiei nu îmi va oferi o viaţă plină de fericire, cel puţin îmi va oferi un loc confortabil.

Mă aşez pe marginea patului. *Ba nu, n-o va face,* gândesc în sinea mea, iar apoi alung gândul din minte, deoarece ştiu de unde s-a ivit: din acel cotlon copilăros al meu, căruia îi este teamă de bărbatul care se întreţine cu prietenii în camera de zi. Bărbatul ai cărui pumni îi cunosc mai bine decât îi cunosc îmbrăţişarea.

Mă asigur că uşa e închisă şi vâr spătarul scaunului sub clanţă pentru a fi liniştit. Apoi mă ghemuiesc lângă pat şi scot de sub el cufărul pe care îl ţin acolo.

Mama mi l-a dăruit când eram mic şi i-a spus tatei că era pentru păturile de prisos şi că îl găsise pe o alee. Dar când l-a pus în camera mea, nu l-a umplut cu păturile de prisos. A închis uşa, şi-a dus degetul la buze şi l-a pus pe pat, lăsându-mă pe mine să-l deschid.

În interiorul cufărului se afla o sculptură albastră. Arăta ca un val de apă, dar era de fapt sticlă, limpede, lustruită, fără cusur.

— Ce anume face? am întrebat-o eu atunci.

— Nu face nimic special, a spus ea şi a zâmbit, însă zâmbetul îi era încordat, ca şi când se temea de ceva. Dar s-ar putea să facă ceva aici, înăuntru. Şi s-a bătut cu palma în piept, chiar deasupra sternului. Uneori, anumite lucruri fac asta.

De atunci, am început să umplu cufărul cu obiecte pe care alţii le numeau nefolositoare: rame vechi de ochelari, fragmente din plăci de sistem aruncate, bujii, cabluri, gâtul unei sticle sparte, o lamă de cuţit ruginită. Nu ştiu dacă eu sau mama le-am fi considerat frumoase, dar fiecare dintre aceste lucruri mi-au intrat în suflet aşa cum a făcut acea sculptură, sub forma unor obiecte secrete, valoroase, chiar dacă asta se întâmpla din cauză că oamenii le ignorau.

În loc să mă gândesc la rezultatul testului meu de

aptitudini, iau fiecare obiect şi îl răsucesc în mână, până când memorez fiecare părticică din el.

***

Mă trezesc speriat la auzul paşilor lui Marcus pe hol, chiar lângă camera mea. Sunt întins în pat, cu obiectele împrăştiate peste tot în jurul meu. Paşii lui încetinesc în timp ce se apropie de uşă, aşa că adun bujiile şi bucăţile din plăcile de sistem şi cablurile şi le arunc înapoi în cufăr şi îl încui, apoi vâr cheia în buzunar. Îmi dau seama în ultima secundă, în timp ce clanţa începe să se mişte, că am uitat de sculptură, aşa că o ascund sub pernă şi împing cufărul sub pat.

Apoi mă arunc spre scaun şi îl trag de sub clanţă, astfel încât tata să poată intra.

Când o face, priveşte suspicios scaunul din mâinile mele.

— Ce căuta ăla aici? întreabă el. Încerci să mă împiedici să intru?

— Nu, domnule!

— Asta e a doua oară când m-ai minţit azi! zice Marcus. Nu mi-am educat fiul să fie un mincinos.

— Eu…

Nu ştiu ce să spun, aşa că închid gura şi duc scaunul înapoi unde îi este locul, în spatele teancului perfect de manuale.

— Ce făceai aici şi nu voiai ca eu să văd?

Strâng tare speteaza scaunului şi privesc lung spre cărţile de şcoală.

— Nimic, îngăim eu.

— Trei minciuni, spune el, iar vocea îi este calmă, dar dură precum cremenea.

Porneşte spre mine şi, din instinct, dau înapoi. Dar în loc să mă apuce de haină, se apleacă şi trage cufărul de sub pat, încercând să-l deschidă. Nu se clinteşte.

Teama îmi traversează stomacul precum un cuţit. Mă apuc de tivul tricoului, dar nu-mi pot simţi buricele degetelor.

— Maică-ta pretindea că era pentru pături, spune el. Zicea că ţi-e frig noaptea. Dar eu mereu m-am întrebat — dacă tot are pături, de ce îl ţii încuiat?

Întinde mâna, cu palma în sus, şi ridică din sprâncene. Ştiu ce vrea — cheia. Şi trebuie să i-o dau, întrucât vede că mint; mă citeşte ca pe o carte deschisă. Scot cheia din buzunar şi i-o întind. Acum nu-mi mai pot simţi palmele şi încep să respir sacadat, aşa cum mi se întâmplă de fiecare dată când ştiu că el e pe cale să explodeze.

Închid ochii în timp ce deschide cufărul.

— Ce sunt astea?

Mâinile i se mişcă neglijent printre obiecte nepreţuite, împrăştiindu-le în stânga şi-n dreapta. Le scoate unul câte unul şi le aruncă spre mine.

— Pentru ce îţi trebuie *ăsta,* sau *ăsta*...?

Tresar, din nou şi din nou, şi nu am niciun răspuns. N-am nevoie de ele. N-am nevoie de niciunul dintre ele.

— Ăsta e *plin* cu obiecte ce frizează slăbiciunea! zbiară el şi împinge cufărul de pe marginea patului, astfel încât conţinutul i se împrăştie pe jos. Otrăveşte cu egoism casa asta!

Nici faţa nu mi-o mai pot simţi.

Mâinile lui se izbesc de pieptul meu. Mă împleticesc îndărăt şi mă lovesc de scrin. Apoi îşi duce mâna la spate pentru a mă lovi, iar eu spun, înecat de frică:

— Tată, Ceremonia Alegerii!

El se opreşte cu mâna ridicată şi eu *mă fac mic,* lipindu-mă de scrin, având privirea prea împăienjenită pentru a putea distinge ceva. De obicei, el încearcă să nu-mi învineţească faţa, mai ales când urmează zile ca cea de mâine, în care oamenii vor sta cu ochii pe mine în timpul alegerii.

Îşi coboară mâna şi, preţ de o secundă, cred că violenţa a luat sfârşit, că furia i s-a domolit. Dar apoi spune:

— Bine. Stai aici!

Mă reazem de scrin. Nu sunt atât de prost să cred c-o să plece, c-o să mediteze la asta şi-o să vină înapoi să-şi ceară scuze. Nu face niciodată asta.

Se va întoarce cu o curea, iar dungile adânci pe care mi le va face pe spate vor putea fi ascunse cu uşurinţă de o cămaşă şi de o expresie obedientă.

Mă întorc şi simt un fior străbătându-mi şira spinării. Mă apuc cu mâinile de marginea scrinului şi aştept.

***

În acea noapte dorm pe burtă, căci durerea îmi străpunge fiecare gând, şi toate obiectele dragi mie sunt distruse şi împrăştiate pe podea. După ce m-a lovit până când am fost nevoit să-mi vâr pumnul în gură pentru a-mi înăbuşi ţipătul, a călcat în picioare toate obiectele, până ce le-a distrus sau strâmbat, facându-le de nerecunoscut, apoi a izbit cufărul de perete şi capacul i-a sărit din balamale.

Gândul răsare la suprafaţă: *Dacă alegi Abnegaţia, nu vei putea niciodată să scapi de el.*

Îmi îngrop faţa în pernă.

Dar nu sunt suficient de puternic pentru a rezista acestei inerţii a Abnegaţiei, acestei temeri care mă împinge pe drumul ales de tatăl meu.

***

A doua zi dimineaţă fac un duş rece, nu ca să-mi conserv resursele, aşa cum ne sfătuiesc cei din Abnegaţie, ci pentru că îmi amorţeşte spatele. Mă îmbrac încet cu hainele mele simple şi largi şi mă aşez în faţa oglinzii de pe hol, ca să mă tund.

— Lasă-mă pe mine, spune tata din celălalt capăt al holului. La urma urmei, e Ziua Alegerii tale.

Pun maşina de tuns pe marginea panoului glisant şi încerc să mă îndrept de spate. El stă în spatele meu, iar eu îmi feresc privirea când aparatul începe să bâzâie. Nu există decât o singură apărătoare pentru lamă, o singură lungime de păr acceptabilă pentru persoanele de sex masculin din Abnegaţie. Tresar când degetele lui îmi poziţionează capul şi sper că nu vede cum până şi cea mai uşoară atingere a lui mă îngrozeşte.

— Ştii la ce să te-aştepţi, îmi spune el.

Îmi acoperă vârful urechii cu o mână în timp ce îmi trece maşina pe la tâmplă. Astăzi încearcă să-mi protejeze urechea spre a nu fi ciupită de aparat, iar ieri m-a bătut cu o curea. Gândul curge prin mine asemenea unei otrăvi. Aproape că e amuzant. Aproape că vreau să râd.

— Vei sta la locul tău; când îţi strigă numele, te duci în faţă să-ţi iei cuţitul. Apoi te tai şi îţi picuri sângele în bolul potrivit.

Privirile ni se întâlnesc în oglindă şi el încearcă o urmă de zâmbet. Mă atinge pe umăr şi îmi dau seama că acum avem aproape aceeaşi înălţime, aceeaşi mărime, cu toate că mă simt în continuare mult mai mic.

Apoi adaugă pe un ton blând:

— Tăietura de cuţit o să doară câteva secunde. Apoi vei face alegerea şi totul va lua sfârşit.

Mă întreb dacă îşi aduce aminte ce s-a întâmplat ieri sau dacă a ascuns amintirea într-un compartiment separat din mintea lui, ţinând jumătatea de monstru la distanţă de jumătatea de tată. Însă eu nu am acele compartimente şi îi văd toate identităţile aruncate una peste alta, monstru şi tată şi bărbat şi lider de consiliu şi văduv.

Şi, brusc, inima îmi bate atât de tare, chipul mi-e atât de fierbinte, încât de-abia mai rezist.

— Nu-ţi face griji, mă descurc cu durerea, îi spun. Sunt

obişnuit de-acum.

Preţ de o secundă, ochii lui sunt ca nişte pumnale în oglindă, iar furia mea puternică a dispărut, fiind înlocuită de bine cunoscuta teamă. Însă el nu face decât să oprească maşina de tuns, să o pună pe marginea poliţei oglinzii şi să coboare scările, lăsându-mă pe mine să mătur părul de pe jos, să-l scutur de pe umeri şi de pe ceafă, să pun maşina înapoi în sertarul de la baie.

Apoi mă întorc în cameră şi mă uit la obiectele distruse de pe jos. Le adun cu grijă într-o grămăjoară şi le arunc în coşul de lângă birou, bucată cu bucată.

Înfiorându-mă, mă ridic. Picioarele îmi tremură.

În acel moment, gândindu-mă la realitatea crudă care mă aşteaptă, la rămăşiţele distruse ale puţinelor lucruri dragi pe care le aveam, gândesc: *trebuie să plec.*

E un gând puternic. Îi simt forţa vibrând înlăuntrul meu precum dangătul unui clopot, aşa că îl gândesc din nou. *Trebuie să plec.*

Mă îndrept spre pat şi vâr mâna sub pernă, unde sculptura mamei e încă întreagă, albastră şi strălucitoare în lumina dimineţii. O pun pe birou, lângă teancul de cărţi, şi ies din dormitor, închizând uşa în urma mea.

Jos, sunt prea agitat pentru a mânca, însă îmi umplu gura cu o bucată de pâine prăjită, astfel încât tata să nu înceapă să mă ia la întrebări. N-ar trebui să-mi fac griji. Acum se preface că nu mă vede, se preface că nu mă înfior de fiecare dată când trebuie să mă aplec pentru a lua ceva.

Trebuie să plec. E o incantaţie acum, o mantră, singurul lucru de care mă mai pot ancora.

El termină de citit ştirile pe care Eruditii le publică în fiecare dimineaţă şi eu termin de spălat vasele. Ieşim împreună din casă, fără să ne vorbim. Mergem pe trotuar, şi el salută vecinii zâmbind, şi totul este mereu într-o ordine perfectă pentru Marcus Eaton, excepţie făcând fiul lui. Excepţie făcând eu; eu nu sunt în ordine, eu sunt într-o

constantă dezordine.

Şi, totuşi, asta mă face fericit azi.

Ne urcăm în autobuz şi stăm pe culoar, pentru a-i lăsa pe alţii să se aşeze pe scaunele din jurul nostru, imaginea perfectă a respectului celor din Abnegaţie. Îi privesc pe ceilalţi urcându-se, fete şi băieţi gălăgioşi din Candoare, Erudiţi cu priviri curioase. Îi privesc pe ceilalţi oameni din Abnegaţie ridicându-se şi oferindu-şi locurile. Astăzi ne îndreptăm cu toţii spre acelaşi loc — Butucul, un stâlp negru din depărtare, cu cei doi colţi ai lui care străpung cerul.

Când ajungem, tata îşi pune o mână pe umărul meu în timp ce ne îndreptăm spre intrare, trimiţându-mi şocuri de durere prin trup.

Trebuie să plec.

E un gând disperat, iar durerea nu face decât să-l aţâţe cu fiecare pas în timp ce urc scările spre etajul la care se desfăşoară Ceremonia Alegerii. Fac eforturi să respir, însă nu e din cauză că mă dor picioarele, ci din cauza inimii mele slăbite, care se întăreşte din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trece. Lângă mine, Marcus îşi şterge broboanele de sudoare de pe frunte, şi toţi ceilalţi oameni din Abnegaţie strâng din buze pentru a nu respira prea tare, căci nu vor să dea impresia că se plâng.

Ridic ochii spre scările din faţa mea, iar această idee, această nevoie, această şansă de scăpare mă mistuie pe dinăuntru.

Ajungem la etajul care trebuie şi toţi oamenii se opresc să-şi recapete răsuflarea înainte să intre. Încăperea e în penumbră, cu ferestrele acoperite şi scaunele aşezate în jurul cercului de boluri care conţin sticlă, apă, pietre, cărbuni şi pământ. Îmi găsesc locul alocat, între o fată din Abnegaţie şi un băiat din Prietenie. Marcus se opreşte în faţa mea.

— Ştii ce trebuie să faci, zice el, dându-mi senzaţia că şi-

o spune lui însuşi, nu mie. Ştii care e alegerea potrivită. Ştiu că şi tu ştii.

Mă uit într-un punct de lângă ochii lui.

— Ne vedem mai târziu, îmi spune el.

Se îndreaptă către sectorul Abnegaţiei şi se aşază în primul rând, alături de alţi câţiva lideri din consiliu. Treptat, oamenii umplu sala, cei care sunt pe cale să aleagă stând în picioare într-un pătrat de la margine, cei care au venit să asiste aşezaţi pe scaunele din mijloc. Uşile se închid şi urmează un moment de linişte în timp ce reprezentatul Neînfricaţilor în consiliu se îndreaptă spre pupitru. Îl cheamă Max. Apucă cu degetele marginea pupitrului şi văd, chiar şi de-aici, că încheieturile lor sunt învineţite.

Oare în Neînfricare eşti învăţat să te lupţi? Probabil.

— Bine aţi venit la Ceremonia Alegerii! spune Max şi tonul lui grav umple cu uşurinţă încăperea.

Nu are nevoie de microfon; vocea lui e suficient de tare şi de puternică pentru a-mi penetra craniul şi a se înfăşură în jurul creierului meu.

— Astăzi vă veţi alege facţiunile. Până acum aţi urmat drumul părinţilor voştri, regulile părinţilor voştri. Astăzi vă veţi alege propriul drum, vă veţi crea propriile reguli.

Aproape că îl văd pe tata strâmbându-se cu dispreţ la auzul acestui discurs tipic al Neînfricaţilor. Îi cunosc obiceiurile prea bine, aproape că o fac şi eu, cu toate că nu împărtăşesc acelaşi sentiment. Nu am nicio opinie concretă asupra Neînfricaţilor.

— Cu mult timp în urmă, strămoşii noştri şi-au dat seama că fiecare dintre noi, fiecare individ, era responsabil pentru răul care sălăşluieşte în lume. Însă nu s-au pus de acord asupra cauzei răului, spune Max. Unii spuneau că era necinstea…

Mă gândesc la minciunile pe care le-am spus, ani la rândul, despre vânătaia asta sau tăietura aia, la minciunile prin omisiune pe care le spuneam când îi păstram secretele

lui Marcus.
— Unii spuneau că era ignoranţa, unii că agresiunea…
Mă gândesc la pacea pe care o aduc livezile din Prietenie, la libertatea pe care aş găsi-o acolo, departe de violenţă şi de cruzime.
— Unii spuneau că egoismul era cauza.
E pentru binele tău sunt vorbele pe care le spunea Marcus înainte de prima lovitură. Ca şi când bătaia era un gest de sacrificiu din partea lui. Ca şi când el era cel care suporta durerea. Ei bine, nu l-am văzut pe *el* şchiopătând prin bucătărie azi-dimineaţă.
— Iar ultimul grup spunea că laşitatea era de vină.
Din sectorul Neînfricaţilor se aud câteva urale, iar ceilalţi Neînfricaţi râd. Mă gândesc la teama care a pus stăpânire pe mine aseară, până ce n-am mai putut s-o simt, până ce n-am mai putut să respir. Mă gândesc la anii care m-au făcut praf şi pulbere sub călcâiul tatălui meu.
— Aşa am ajuns la facţiunile noastre: Candoare, Erudiţie, Prietenie, Abnegaţie şi Neînfricare, spune Max, zâmbind. În ele găsim administratori şi profesori şi sfătuitori şi lideri şi protectori. În ele găsim sentimentul de apartenenţă, sentimentul de comunitate, propriile noastre vieţi. Îşi drege vocea: Dar gata cu asta! Să trecem la treabă! Veniţi aici, luaţi-vă cuţitul şi apoi faceţi alegerea pe care o doriţi. Prima persoană e Zellner, Gregory.
Mi se pare normal ca durerea să mă însoţească din vechea viaţă în cea nouă când cuţitul îmi va pătrunde în palmă. Totuşi, nici măcar azi-dimineaţă nu ştiam ce facţiune aş alege drept refugiu. Gregory Zellner ţine mâna sângerândă deasupra bolului cu pământ, alegând Prietenia.
Prietenia pare alegerea potrivită pentru refugiu, cu viaţa ei paşnică, cu livezile ei frumos mirositoare, cu oamenii ei zâmbitori. În Prietenie aş găsi soiul acela de acceptare după care am tânjit toată viaţa şi poate că în timp mă va învăţa să am încredere în mine, să mă simt împăcat cu propria

mea persoană.

Dar pe măsură ce îi privesc pe oamenii din acea secţiune, în roşul şi galbenul lor, văd doar oameni întregi şi sănătoşi, capabili de a se înveseli unii pe ceilalţi, capabili de a se suporta unii pe ceilalţi. Sunt prea perfecţi, prea buni, pentru ca o persoană ca mine să fie împinsă de furie şi teamă în braţele lor.

Ceremonia se desfăşoară cu repeziciune.

— Rogers, Helena.

Ea alege Candoarea.

Ştiu cum se desfăşoară iniţierea din Candoare. Am auzit într-o zi nişte şoapte la şcoală. Acolo aş fi nevoit să-mi dezvălui toate secretele, să le dezgrop cu unghiile. Ar trebui să mă jupoi de viu pentru a mă alătura celor din Candoare. Nu, nu pot face asta.

— Lovelace, Frederic.

Frederick Lovelace, îmbrăcat în albastru din cap până-n picioare, îşi taie palma şi lasă sângele să picure în apa Erudiţiei, transformând-o într-o nuanţă mai închisă de roz. Învăţ destul de uşor pentru Erudiţie, însă mă cunosc suficient de bine pentru a recunoaşte că sunt prea volatil, prea emotiv, pentru un asemenea loc. M-ar asfixia, iar eu îmi doresc să fiu liber, nu să fiu aruncat într-o altă închisoare.

Nu durează mult până ce e strigată şi fata din Abnegaţie de lângă mine.

— Erasmus, Anne.

Anne — alta care n-a fost în stare să-mi adreseze mai mult de două cuvinte — porneşte împleticită pe culoar, îndreptându-se spre pupitrul lui Max. Acceptă cuţitul tremurând toată, îşi taie palma şi o ţine deasupra bolului Abnegaţiei. Pentru ea e uşor. Nu trebuie să fugă de nimic, ci să se întoarcă într-o comunitate primitoare şi binevoitoare. Şi, în plus, din Abnegaţie nu s-a mai transferat nimeni de câţiva ani buni. E cea mai loială facţiune,

conform statisticilor pe care le furnizează Ceremonia Alegerii.

— Eaton, Tobias.

Nu mă simt agitat când străbat culoarul spre holurile facţiunilor, cu toate că încă nu mi-am ales locul. Max îmi întinde cuţitul, iar eu strâng degetele în jurul mânerului. E neted şi rece, cu lama curată. Un cuţit nou şi o alegere nouă pentru fiecare persoană.

Când mă îndrept spre centrul încăperii, spre centrul holurilor, trec de Tori, femeia care mi-a administrat testul de aptitudini. *Tu trebuie să trăieşti cu această alegere,* mi-a spus ea. Are părul strâns la spate şi văd un tatuaj întinzându-i-se peste claviculă. Ochii ei îi ating pe-ai mei cu o forţă neobişnuită, iar eu îi întorc privirea liniştit în timp ce mă aşez printre boluri.

Cu ce alegere pot trăi? Nu Erudiţie, nici Candoare. Sub nicio formă Abnegaţia, locul de care încerc să scap. Nici măcar Prietenia, unde sunt prea distrus pentru a mă putea simţi în largul meu.

Adevărul e că-mi doresc ca alegerea mea să fie asemenea unui pumnal în inima tatălui meu, să-l străpungă şi să-i provoace numai durere, ruşine şi dezamăgire.

Există o singură alegere care poate face asta.

Mă uit la el, privindu-l cum dă din cap, şi îmi tai adânc palma, atât de tare, încât îmi aduce lacrimi în ochi. Clipesc pentru a le alunga şi strâng mâna pumn, pentru a lăsa sângele să se adune acolo. Ochii lui seamănă la perfecţie cu ai mei, un albastru închis care într-o astfel de lumină difuză dau senzaţia de negru, pur şi simplu nişte adâncituri în craniu. Spatele îmi zvâcneşte şi mă pişcă, iar cămaşa îmi strânge pielea tumefiată; pielea pe care el a lovit-o cu acea curea.

Deschid palma deasupra cărbunilor. Am senzaţia că îmi ard stomacul, umplându-mă din cap până-n picioare cu foc şi fum.

Sunt liber.

***

Nu aud uralele Neînfricaţilor, ci doar un zumzăit.

Noua mea facţiune e asemenea unei creaturi cu multe braţe, întinzându-se spre mine. Mă îndrept spre ea şi nu îndrăznesc să mă uit înapoi pentru a vedea privirea tatei. Sunt bătut cu mâinile pe spate, felicitat pentru alegerea făcută, şi mă îndrept spre locurile din spatele grupului, cu mâna plină de sânge.

Mă aşez alături de ceilalţi novici, lângă un Erudit brunet care mă analizează şi mă ignoră dintr-o singură privire. Poate că nu arăt cine ştie ce în straiele mele de Abnegaţie, înalt şi costeliv după creşterea bruscă de anul trecut. Sângele ţâşneşte din tăietură, curgând peste încheietura mâinii şi picurând pe podea. Am apăsat prea tare cuţitul.

Pe măsură ce ultimii mei colegi îşi fac alegerile, apuc tivul cămăşii mele gri din Abnegaţie între degete şi trag tare, rupând o bucată de material din faţă, pe care o înfăşor în jurul mâinii, astfel încât să opresc sângerarea. Oricum n-o să mai am nevoie de aceste haine.

Neînfricaţii din faţa noastră se ridică în picioare de îndată ce ultima persoană alege şi pornesc în pas alergător spre uşile sălii, luându-mă cu ei. Mă întorc fix în dreptul uşilor, neputând să mă abţin, şi îl văd pe tata ca o stană de piatră în primul rând, înconjurat de alţi câţiva membri din Abnegaţie. Pare de-a dreptul uluit.

Îmi scapă un mic zâmbet. Am făcut-o, am *reuşit* să aduc acea expresie pe chipul lui. Nu sunt copilul perfect din Abnegaţie, condamnat să fie devorat de către sistem, pentru ca mai apoi să intre în anonimat. În schimb, sunt primul transferat de la Abnegaţie la Neînfricare din ultimii zece ani.

Mă întorc şi alerg pentru a-i ajunge pe ceilalţi, nedorind

să fiu lăsat în urmă. Înainte să ies din sală, îmi desfac nasturii cămăşii cu mâneci lungi şi o las să cadă pe jos. Tricoul gri pe care îl port pe dedesubt e şi el cu câteva numere mai mare, dar e mai închis la culoare, potrivindu-se mai bine cu veşmintele negre ale Neînfricaţilor.

Ei dau năvală pe scări, deschizând uşi, râzând şi strigând. Spatele mă arde, la fel şi umerii, plămânii şi picioarele, şi, brusc, nu sunt sigur de alegerea pe care am făcut-o, de aceşti oameni pe care i-am revendicat. Sunt atât de gălăgioşi şi de sălbatici! Oare îmi voi putea găsi locul printre ei? Nu ştiu.

Bănuiesc că n-am de-ales.

Îmi fac loc printre ei, căutându-i pe colegii mei novici, însă se pare c-au dispărut. Mă mut într-o parte a grupului, sperând să aflu încotro ne îndreptăm, şi văd şinele de tren suspendate deasupra străzii din faţa noastră, înconjurate de o cuşcă cu gratii din lemn şi metal. Neînfricaţii urcă scările şi se împrăştie pe peron. La baza scărilor sunt atât de mulţi oameni, încât nu văd nicio modalitate de a urca, însă ştiu că dacă nu urc degrabă scările, s-ar putea să pierd trenul, aşa că mă hotărăsc să-mi fac loc printre ei. Trebuie să scrâşnesc din dinţi pentru a nu-mi cere scuze de fiecare dată când împing pe cineva la o parte cu coatele.

— Nu alergi deloc rău, spune Tori, apropiindu-se de mine pe peron. Ţinând cont că eşti un puşti din Abnegaţie.

— Mersi! spun eu.

— Ştii ce urmează să se-ntâmple, nu-i aşa? Se întoarce şi arată cu mâna spre lumina din depărtare, care aparţine unui tren ce se apropie cu repeziciune. N-o să se oprească. Pur şi simplu o să încetinească un pic. Şi dacă nu apuci să te sui, s-a zis cu tine. Fără facţiune o să scrie pe fruntea ta. Uite-aşa de uşor e să fii dat afară.

Încuviinţez cu o mişcare a capului. Nu mă surprinde că probele iniţierii au început deja, că au început din clipa în care am ieşit de la Ceremonia Alegerii. Şi nu sunt surprins

că Neînfricaţii vor să afle din ce sunt făcut. Urmăresc trenul apropiindu-se — acum îl pot auzi şuierând pe şine.

Ton îmi zâmbeşte.

— O să te descurci aici, nu-i aşa?

— Ce te faci să crezi asta?

Ridică din umeri.

— Pari genul de om dispus să lupte, asta-i tot.

Trenul înaintează spre noi ca un tunet, iar Neînfricaţii încep să se adune. Tori fuge spre marginea peronului, iar eu o urmez imediat, imitându-i poziţia şi mişcările în timp ce se pregăteşte să sară. Se apucă de mânerul aflat la marginea uşii şi se aruncă înăuntru, aşa că procedez şi eu la fel. La început mi-e greu să mă prind, dar apoi reuşesc să mă salt în vagon.

Însă nu sunt pregătit pentru curba pe care o ia trenul, astfel că mă împleticesc şi mă izbesc cu faţa de peretele metalic. Mă apuc de nasul care îmi zvâcneşte.

— Bună treabă! spune unul dintre Neînfricaţi.

E mai tânăr decât Tori, cu tenul închis la culoare şi cu zâmbetul până la urechi.

— Eleganţa e pentru Eruditii ăia încrezuţi, spune Tori. El a reuşit să se urce în tren, Amar, asta e tot ceea ce contează.

— Totuşi, ar trebui să se afle în celălalt vagon. Alături de ceilalţi novici, spune Amar.

Mă studiază, dar nu în felul în care a făcut-o transferatul Erudit acum câteva minute. Pare mai degrabă curios, de parcă sunt o ciudăţenie pe care trebuie să o examineze îndeaproape pentru a o înţelege.

— Dacă e prieten cu tine, bănuiesc că e în regulă. Cum te cheamă, Băţosule?

Numele îmi vine pe buze imediat ce el pune întrebarea şi sunt pe cale să-i răspund aşa cum fac mereu, că mă cheamă Tobias Eaton. Ar trebui să fie ceva firesc, dar, în acel moment, nu suport să-mi rostesc numele cu voce tare, nu aici, printre aceşti oameni care speram să fie noii mei

prieteni, noua mea familie. Nu mai pot — *nu mai vreau* — să fiu băiatul lui Marcus Eaton.

— Poţi să mă strigi „Băţosul” dacă vrei, mi-e indiferent, spun eu, încercând glumele acide ale Neînfricaţilor, pe care până acum nu le auzisem decât pe culoare şi în sălile de clasă.

Vântul năvăleşte în vagon când trenul începe să prindă viteză, şi e *zgomotos,* vâjâindu-mi în urechi.

Tori îmi aruncă o privire ciudată şi, preţ de o clipă, mi-e teamă c-o să-i spună lui Amar numele meu, pe care sunt sigur că şi-l aminteşte de la testul de aptitudini. Însă ea pur şi simplu încuviinţează uşor din cap şi, uşurat, mă întorc spre uşa deschisă, ţinându-mă în continuare de mâner.

Nu mi-a trecut niciodată prin minte c-aş putea refuza să-mi dau numele sau că aş putea da unul fals, să-mi clădesc o nouă identitate. Aici sunt liber — liber să le vorbesc răspicat oamenilor, liber să îi refuz şi liber chiar să mint.

Zăresc strada printre traversele de lemn care susţin liniile de tren, cu un nivel mai jos de noi. Însă în faţă, vechile şine fac loc celor noi, iar peroanele se înalţă din ce în ce mai tare, înconjurând acoperişurile clădirilor. Urcuşul începe treptat, aşa încât nu l-aş fi observat dacă nu m-aş fi uitat în jos în timp ce ne îndepărtam din ce în ce mai tare de pământ, apropiindu-ne din ce în ce mai tare de cer.

Teama mă face să fiu nesigur pe picioare, aşa că mă îndepărtez de uşa deschisă şi mă ghemuiesc lângă un perete în timp ce aştept să ajungem la destinaţie.

***

Sunt tot în acea poziţie — ghemuit lângă perete, cu capul în mâini —, când Amar mă împinge cu piciorul.

— Băţosule, ridică-te! spune el pe un ton amabil. A sosit timpul să sărim.

— Să sărim? îl întreb.

— Da, răspunde el cu un rânjet. Trenul nu se opreşte pentru nimeni.

Mă ridic. Materialul pe care l-am înfăşurat în jurul mâinii e îmbibat de sânge. Tori stă chiar în spatele meu şi mă împinge spre uşă.

— Lăsaţi novicii mai întâi! strigă ea.

— Ce faci? o întreb eu nervos, uitându-mă încruntat la ea.

— Îţi fac o favoare! îmi răspund ea, împingându-mă din nou spre uşa deschisă.

Ceilalţi Neînfricaţi îmi fac loc, rânjind cu toţii, de parcă aş fi o farfurie cu mâncare. Îmi târâi picioarele spre marginea vagonului, apucându-mă de mâner atât de tare, încât vârfurile degetelor îmi amorţesc. Mă uit să văd unde se presupune c-ar trebui să sar — în faţă, linia de tren îmbrăţişează acoperişul unei clădiri şi apoi coteşte. De aici, distanţa pare mică, dar pe măsură ce ne apropiem, devine din ce în ce mai mare, iar moartea mea iminentă pare tot mai verosimilă.

Tremur din cap până-n picioare în timp ce Neînfricaţii din primele vagoane încep să sară. Niciunul nu ratează acoperişul, dar asta nu înseamnă că eu nu voi putea fi excepţia. Îmi desprind degetele de mâner şi privesc atent acoperişul, împingându-mă cu toată forţa.

Impactul îmi vibrează prin tot corpul şi cad în patru labe, simţind cum pietricelele de pe acoperiş îmi pătrund în palma rănită. Îmi privesc degetele. Am senzaţia că timpul a înaintat brusc, săritura mea dispărând cu totul din memorie.

— Să-mi bag picioarele! exclamă cineva din spatele meu. Mă bucuram şi eu că mai târziu aveam să desprindem de pe asfalt o clătită Băţoasă.

Mă uit în jos furios şi mă ridic pe vine. Acoperişul se leagănă sub picioarele mele — nu ştiam că o persoană poate să fie ameţită de frică.

Totuşi, ştiu că tocmai am trecut de două probe ale iniţierii: m-am suit într-un tren aflat în mişcare şi am ajuns pe acoperiş. Acum, întrebarea e, cum fac Neînfricaţii ca să *coboare* de pe acoperiş?

O clipă mai târziu, Amar se suie pe cornişă, iar eu primesc răspunsul:

O să ne pună să sărim.

Închid ochii şi mă prefac că nu sunt aici, îngenunchind pe aceste pietre, cu aceşti oameni nebuni, plini de tatuaje, care mă înconjoară. Am venit aici pentru a evada, însă asta nu e o evadare, e pur şi simplu un alt tip de tortură şi e prea târziu să scap de ea. Aşadar, singura mea speranţă e să supravieţuiesc.

— Bun venit în Neînfricare! strigă Amar. Unde îţi învingi temerile şi încerci să nu mori în tot acest timp, sau pleci ca un laş. Nu mă surprinde că anul ăsta am bătut recordul la cei mai puţini oameni transferaţi din alte facţiuni.

Neînfricaţii care îl înconjoară pe Amar lovesc cu pumnul aerul şi chiuie, de parcă sunt mândri că nimeni nu vrea să li se alăture.

— Singura modalitate de a intra de pe acest acoperiş în sediul Neînfricaţilor este să săriţi, spune Amar, deschizând larg braţele pentru a indica spaţiul gol care îl înconjoară.

Se lasă uşor pe spate şi îşi flutură braţele, ca şi când ar fi gata să cadă, apoi se redresează şi zâmbeşte. Iau o gură mare de aer şi o reţin în piept.

— Ca de obicei, le ofer şansa novicilor de a sări primii, indiferent că sunt sau nu sunt născuţi Neînfricaţi.

Sare de pe cornişă şi gesticulează spre ea, ridicând din sprâncene.

Grupul de tineri Neînfricaţi din apropierea acoperişului fac schimb de priviri. Într-o parte se află băiatul Erudit de mai devreme, o fată din Prietenie, doi băieţi din Candoare şi o fată din Candoare. Suntem doar şase.

Unul dintre Neînfricaţi face un pas în faţă, un băiat cu

tenul închis la culoare, care ridică mâinile pentru a-şi îndemna prietenii să ovaţioneze.

— Haide, Zeke! strigă una dintre fete.

Zeke sare pe cornişă, însă şi-a calculat greşit distanţa şi se înclină brusc, pierzându-şi echilibrul. Strigă ceva neinteligibil şi dispare. Fata din Candoare icneşte, ducând mâna la gură, însă prietenii Neînfricaţi ai lui Zeke izbucnesc în hohote de râs. Nu cred că acela a fost momentul dramatic şi eroic pe care îl plănuise.

Zâmbind; Amar gesticulează din nou spre cornişă. Născuţii Neînfricaţi se aliniază în spatele ei, urmaţi de băiatul din Erudiţie şi de fata din Prietenie. Ştiu că trebuie să mă alătur lor, că trebuie să sar şi eu, indiferent de părerea pe care o am cu privire la asta. Mă îndrept înţepenit spre rândul format, de parcă articulaţiile îmi sunt nişte balamale ruginite. Amar se uită la ceas şi îi trimite să sară la intervale de treizeci de secunde.

Rândul se micşorează, dizolvându-se.

Brusc, a dispărut şi am rămas doar eu. Mă sui pe cornişă şi aştept semnalul lui Amar. Soarele apune pe după clădirile din depărtare, însă formele lor nu îmi par cunoscute din acest unghi. Lumina aurie străluceşte aproape de orizont şi vântul se înteţeşte din lateralul clădirii, ridicându-mi hainele de pe trup.

— Sari! îmi spune Amar.

Închid ochii şi rămân paralizat; nici măcar nu pot să sar. Nu fac decât să mă înclin şi să cad. Stomacul mi se desprinde şi mâinile încep să mi se agite prin aer în căutare de ceva, orice lucru de care să se poată prinde, însă nu e nimic, doar căderea, aerul şi căutarea frenetică a pământului.

Apoi cad pe o plasă.

Se strânge în jurul meu, învăluindu-mă în nişte corzi puternice. Câţiva oameni de pe margine îmi fac semn să cobor. Vâr degetele în plasă şi mă împing înspre ei. Aterizez

în picioare pe o platformă de lemn şi sunt primit de zâmbetul unui bărbat cu ten cafeniu-închis şi cu articulaţiile degetelor învineţite. Max.

— Băţosul! Mă bate pe spate, făcându-mă să mă înfior. Mă bucur să văd c-ai ajuns până aici! Du-te şi te alătură colegilor tăi novici. Sunt sigur că Amar o s-apară în câteva secunde.

În spatele lui se află un tunel cu pereţii din piatră. Sediul Neînfricaţilor e sub pământ — bănuiam că aveam să-l găsesc agăţat de nişte sfori putrede pe o clădire înaltă, o reprezentare a celor mai groaznice coşmaruri ale mele.

Încerc să cobor treptele pentru a mă alătura celorlalţi transferaţi. Se pare că picioarele îmi funcţionează din nou. Fata din Prietenie îmi zâmbeşte.

— A fost surprinzător de amuzant, zice ea. Eu sunt Mia. Eşti bine?

— Se pare că încearcă să nu vomite, spune unul dintre băieţii din Candoare.

— Omule, las-o să curgă, adaugă celălalt băiat din Candoare. Ne-ar face plăcere să asistăm la un spectacol.

Răspunsul meu soseşte de nicăieri.

— Gura mică! le-o trântesc eu.

Spre surprinderea mea, tac cu toţii. Bănuiesc că n-au întâlnit mulţi oameni din Abnegaţie care să le spună să tacă.

Câteva secunde mai târziu, îl văd pe Amar rostogolindu-se peste marginea plasei. Coboară treptele cu o expresie sălbatică, răvăşit şi pregătit pentru următoarea cascadorie dementă. Le face semn tuturor novicilor să se apropie de el şi ne adunăm în semicerc la intrarea în tunel.

Amar îşi împreunează mâinile în faţa lui.

— Numele meu e Amar, spune el. Sunt instructorul vostru de iniţiere. Am crescut aici, iar acum trei ani am absolvit iniţierea cu laude, ceea ce înseamnă că mă voi ocupa de nou-veniţi cât timp vreau eu. Ce noroc pe capul vostru! Cei

născuţi Neînfricaţi şi transferaţii îşi vor desfăşura aproape toate antrenamentele fizice separat, astfel încât Neînfricaţii să nu-i rupă în două pe transferaţi…

Auzind acestea, Neînfricaţii din cealaltă latură a semicercului zâmbesc arogant.

— Însă anul acesta vom încerca ceva diferit. Eu şi liderii Neînfricaţilor dorim să vedem dacă aflarea temerilor voastre înainte de începerea antrenamentului vă vor pregăti mai bine pentru restul iniţierii. Aşadar, înainte ca măcar să vă lăsăm să luaţi cina în sala de mese, vom încerca să ne descoperim mai bine pe noi înşine. Urmaţi-mă!

— Şi dacă eu nu vreau să mă descopăr? întreabă Zeke.

Tot ce trebuie să facă Amar e să-i arunce o privire pentru ca băiatul să se facă nevăzut în grupul celor născuţi Neînfricaţi. Amar e diferit faţă de toţi cei pe care i-am cunoscut — amabil într-o clipă şi sever în următoarea, uneori ambele în acelaşi timp.

Ne conduce prin tunel, apoi se opreşte în faţa unei uşi construite în perete, pe care o deschide cu umărul. Îl urmăm într-o încăpere umedă şi rece, care are un geam uriaş în capătul opus al peretelui. Deasupra noastră pâlpâie câteva neoane, iar Amar îşi face de treabă cu un aparat care seamănă cu cele folosite la administrarea testelor de aptitudini. Aud un picurat constant — apa din tavan se scurge într-o băltoacă din colţul încăperii.

Dincolo de geam se întinde o încăpere mare şi goală. În fiecare colţ există camere de filmat — oare au camere prin tot sediul?

— Aceasta este sala peisajului fricii, ne anunţă Amar, fără să-şi ridice privirile. Un peisaj al fricii e o simulare în care vă confruntaţi cu cele mai groaznice temeri ale voastre.

Pe o masă de lângă maşinărie se află un şir de seringi. Par foarte sinistre în lumina pâlpâitoare, ca şi când ar fi nişte instrumente de tortură, cuţite, lame şi vătraie încinse.

— Cum e posibil aşa ceva? întreabă Eruditul. Nu aveţi cum să ştiţi care sunt cele mai groaznice temeri ale noastre.

— Eric, nu-i aşa? întreabă Amar. Ai dreptate, eu nu ştiu care sunt cele mai groaznice temeri ale tale, dar serul pe care am să ţi-l injectez va stimula acele părţi ale creierului tău care procesează frica, iar tu vei proiecta de unul singur obstacolele din simulare, ca să spun aşa. În această simulare, spre deosebire de cea a testului de aptitudini, vei fi conştient că ceea ce vezi nu e real. Între timp, eu mă voi afla în această încăpere, controlând simularea, şi am să comand programului integrat în serul simulării să se mute la următorul obstacol imediat ce pulsul inimii tale atinge un anumit nivel — cu alte cuvinte, imediat ce te linişteşti sau înfrunţi temerea într-un mod semnificativ. Când rămâi fără temeri, programul va lua sfârşit şi tu te vei „trezi” din nou în acea sală, cunoscând şi mai bine lucrurile care te înspăimântă.

Ridică o seringă şi îi face semn lui Eric.

— Permite-mi să-ţi satisfac curiozitatea de Erudit, spune el Intri primul.

— Dar…

— Dar, spune Amar pe un ton blând, eu sunt instructorul tău de iniţiere şi e spre binele tău să faci ce ţi se spune.

Eric rămâne nemişcat preţ de o clipă, apoi îşi scoate sacoul albastru, îl împătureşte în două şi îl pune pe spătarul unui scaun. Mişcările îi sunt lente şi intenţionate — bănuiesc că pentru a-l irita pe Amar pe cât de mult posibil. Eric se apropie de Amar, care îi introduce aproape violent seringa în gât. Apoi îl conduce în cealaltă cameră.

Odată ce Eric se află în mijlocul încăperii, Amar se conectează cu nişte electrozi la aparatul de simulare şi apăsă pe ecranul calculatorului pentru a porni programul.

Eric stă nemişcat, cu mâinile pe lângă corp. Ne priveşte prin geamul uriaş şi o clipă mai târziu, cu toate că nu s-a

mişcat, am senzaţia că priveşte spre altceva, ca şi când simularea tocmai a început. Însă nu ţipă, nu se zbate şi nici nu plânge, aşa cum te-ai aştepta de la un om care e pus faţă-n faţă cu cele mai groaznice temeri ale lui. Pulsul, înregistrat pe monitorul din faţa lui Amar, se ridică neîncetat, precum o pasăre care-şi ia zborul.

Îi este teamă. Îi este teamă, dar nu face nicio mişcare.

— Ce se întâmplă? mă întreabă Mia. Serul ăsta funcţionează?

Încuviinţez din cap.

Privesc cum Eric ia o gură mare de aer şi o eliberează pe nas. Trupul îi tremură, se înfioară, ca şi cum pământul se cutremură sub el, însă respiraţia îi este lentă şi regulată, muşchii încleştându-se şi relaxându-se la fiecare câteva secunde, ca şi când se încordează accidental şi apoi îşi repară greşeala. Mă uit la pulsul inimii de pe monitor şi văd că scade din ce în ce mai tare, până când Amar tastează pe ecran, forţând programul să continue.

Asta se întâmplă din nou şi din nou, cu fiecare temere nouă. Număr temerile în timp ce ele trec în tăcere, zece, unsprezece, douăsprezece. Apoi Amar tastează pe ecran pentru ultima oară, iar trupul lui Eric se relaxează. Clipeşte, lent, apoi ne zâmbeşte.

Observ că născuţii Neînfricaţi, care au mereu câte o remarcă de făcut, sunt deosebit de tăcuţi. Asta înseamnă că am dreptate în ceea ce simt — Eric este o persoană de care trebuie să te fereşti. Poate chiar o persoană de care trebuie să te temi.

***

Timp de o oră îi urmăresc pe ceilalţi novici înfruntându-şi temerile, alergând şi sărind şi ridicând arme invizibile şi, în unele cazuri, întinzându-se cu faţa în jos pe podea, plângând în hohote. Uneori, privindu-i cum fac faţă

temerilor care îi tortureazǎ, îmi pot da seama cât de cât cu ce au de-a face, însǎ în cea mai mare parte a timpului, numai ei şi Amar cunosc duşmanii pe care încearcǎ sǎ-i înfrunte.

Stau în spatele sǎlii, facându-mǎ din ce în ce mai mic de fiecare datǎ când el strigǎ urmǎtoarea persoanǎ. Şi apoi rǎmân singur în salǎ, iar Mia tocmai îşi terminǎ simularea, fiind scoasǎ din peisajul fricii atunci când se ghemuieşte lângǎ peretele din spate, cu capul în mâini. Se ridicǎ epuizatǎ şi iese din salǎ fǎrǎ sǎ mai aştepte ca Amar sǎ-i acorde permisiunea. El aruncǎ o privire spre ultima seringǎ de pe masǎ, apoi se uitǎ la mine.

— Bǎţosule, am rǎmas doar noi doi, zice el. Hai, vino sǎ terminǎm cu asta.

Mǎ aflu în faţa lui. De-abia simt când pǎtrunde acul; nu am avut niciodatǎ probleme cu vaccinurile, cu toate cǎ unii dintre novici au început sǎ lǎcrimeze înainte de injecţie. Intru în salǎ şi mǎ aşez cu faţa spre geam, care din partea asta aratǎ ca o oglindǎ. Cu o clipǎ înainte ca simularea sǎ intre în funcţiune, mǎ vǎd pe mine însumi aşa cum probabil m-au vǎzut ceilalţi, gârbovit şi îngropat în tricoul larg, înalt şi costeliv şi însângerat. Încerc sǎ stau drept şi sunt surprins de cum se schimbǎ lucrurile, surprins de umbra de putere în care mǎ vǎd înainte ca sala sǎ disparǎ.

Imaginile umplu spaţiul treptat, conturul oraşului nostru, gaura din asfalt la câteva etaje mai jos, cornişa de sub picioarele mele. Vântul se înteţeşte în jurul meu, mai puternic decât era mai devreme, biciuindu-mi hainele atât de tare, încât le face sǎ pocneascǎ, şi împingându-mǎ din toate pǎrţile. Clǎdirea începe sǎ se înalţe cu mine deasupra, îndepǎrtându-mǎ din ce în ce mai tare de pǎmânt. Gaura se astupǎ cu asfalt tare.

Vreau sǎ mǎ îndepǎrtez de marginea ei, dar vântul nu mǎ lasǎ. Inima îmi bate mai tare şi mai repede când îmi dau seama ce trebuie sǎ fac; trebuie sǎ sar din nou, iar de

data asta există posibilitatea să mă fac una cu pământul.

O clătită Băţoasă.

Îmi scutur mâinile, închid ochii strâns şi zbier printre dinţii încleştaţi. Apoi îi permit vântului să mă doboare, plonjând cu repeziciune. Mă izbesc de pământ.

O durere intensă şi orbitoare îmi străbate trupul, chiar dacă e numai pentru o secundă.

Mă ridic, ştergându-mi praful de pe obraji, şi aştept următorul obstacol. Habar nu am ce va fi. Nu am stat să mă gândesc care îmi vor fi temerile sau ce ar însemna să mă descotorosesc de ele, să le înving. Mă gândesc că, dacă n-aş avea nicio temere, aş putea fi invincibil, puternic, de neoprit.

Această idee mă seduce timp de câteva secunde, înainte să fiu lovit cu putere în moalele capului.

Apoi ceva mă loveşte din stânga, şi din dreapta, şi sunt închis într-o cutie suficient de mare cât să încapă doar trupul meu. La început, şocul mă împiedică să mă panichez, iar apoi inspir aerul închis şi privesc în bezna desăvârşită în timp ce măruntaiele mi se comprimă din ce în ce mai tare. Nu mai pot să respir. Nu mai pot.

Îmi muşc buza pentru a mă împiedica să suspin — nu vreau ca Amar să mă vadă bocind, nu vreau să le spună Neînfricaţilor că sunt un laş. Trebuie să gândesc, nu pot să gândesc, simt că mă sufoc în această cutie. Peretele pe care îl am în spate e identic cu cel din amintirea mea, de când aveam doar câţiva ani şi eram închis în bezna holului de sus drept pedeapsă. Nu eram niciodată sigur când avea să se termine, câte ore mai trebuia să stau acolo, alături de acei monştri imaginari care se căţărau pe mine pe întuneric, cu bocetele mamei răsunând prin perete.

Lovesc neîncetat peretele din faţa mea, apoi îl râcâi, deşi aşchiile îmi pătrund în pielea de sub unghii. Îmi ridic antebraţele şi lovesc cutia cu toată greutatea trupului, din nou şi din nou, închizând ochii pentru a mă preface că nu

sunt aici, că nu sunt aici. *Lasă-mă să ies, lasă-mă să ies, lasă-mă să ies, lasă-mă să ies!*

— Gândeşte-te ce trebuie să faci, Băţosule! strigă o voce, facându-mă să rămân nemişcat.

Îmi aduc aminte că asta e o simulare.

Gândeşte-te ce trebuie faci. De ce anume am nevoie pentru a ieşi din cutia asta? Am nevoie de-o unealtă, de ceva mai puternic decât mine. Lovesc ceva cu piciorul şi mă aplec să-l ridic. Dar când ajung cu mâna jos, partea superioară a cutiei se mişcă odată cu mine, astfel că acum nu mă mai pot ridica, îmi înăbuş un strigăt şi găsesc cu degetele vârful ascuţit al unei răngi. O vâr între plăcile care formează colţul din stânga al cutiei şi împing cât de tare pot.

Toate plăcile se desfac în acelaşi timp şi cad pe jos în jurul meu. Uşurat, iau o gură mare de aer.

Apoi, în faţa mea apare o femeie. Nu-i recunosc chipul, şi hainele îi sunt albe, deci nu aparţine niciunei facţiuni. Pornesc spre ea, când, deodată, îmi apare în faţă o masă pe care se găsesc un pistol şi un glonţ. Mă încrunt.

Asta e o temere de-a mea?

— Cine eşti? o întreb eu, iar ea nu-mi răspunde.

E limpede ce trebuie să fac — să încarc pistolul şi să trag cu el. Groaza se instalează în fiecare colţişor din mine, mai puternică decât oricare altă temere. Gura mi se face iască şi bâjbâi cu mâinile după glonţ şi pistol. Nu am mai ţinut niciodată până acum o armă, aşa încât îmi ia câteva secunde să aflu cum se deschide camera pistolului. În acele clipe mă gândesc la lumina care i se scurge din privire, această femeie pe care n-o cunosc, pe care n-o ştiu suficient de bine cât să-mi pese de ea.

Mi-e teamă — mi-e teamă de ceea ce mi se va cere să fac în Neînfricare, de ceea ce voi dori să fac.

Mi-e teamă de acea violenţă care s-ar putea ascunde înlăuntrul meu, violenţa făurită de tatăl meu şi de anii de

tăcere la care m-a supus facţiunea mea.

Introduc glonţul în cameră, apoi ridic arma cu ambele mâini, tăietura din palma zvâcnind neîncetat. Îmi îndrept privirea spre chipul femeii. Buza de jos îi tremură, iar ochii i se umplu de lacrimi.

— Îmi pare rău, spun eu, apăsând pe trăgaci.

Văd gaura întunecată pe care i-o face glonțul în trup, iar femeia cade la pământ, evaporându-se într-un nor de praf în urma impactului.

Însă groaza nu dispare. Ştiu că mai urmează ceva; o simt crescând în interiorul meu. Marcus încă n-a apărut, dar o va face, ştiu asta la fel cum îmi ştiu propriul nume. Numele nostru.

Sunt învăluit de un cerc de lumină şi văd la marginea lui nişte pantofi gri, ponosiţi, care se plimbă fără oprire. Marcus Eaton păşeşte în cercul de lumină, dar nu e acel Marcus Eaton pe care îl cunosc eu. Cel din faţa mea are două cavități în loc de ochi şi o gaură mare şi neagră în loc de gură.

Un alt Marcus Eaton stă lângă el şi, treptat, în jurul meu apar din ce în ce mai multe versiuni monstruoase ale tatălui meu, cu gurile lor căscate şi ştirbe deschizându-se larg, cu capetele lor înclinându-se în unghiuri bizare. Îmi fac mâinile pumn. Nu e real. E evident că nu e real.

Primul Marcus îşi desface cureaua şi o scoate din jurul taliei, gaică cu gaică, iar ceilalţi Marcuşi procedează la fel. În timp ce ei fac asta, curelele se transformă în sfori de metal cu ţepi în vârf. Îşi târâie curelele pe podea, limbile lor negre şi uleioase alunecând peste marginile gurilor lor întunecate. Trag în spate sforile de metal, iar eu ţip din toţi rărunchii şi îmi protejez capul cu braţele.

— E pentru binele tău, spun Marcuşii în cor, pe nişte voci metalice.

Simt durere — mă distrug, mă taie, mă sfâşie. Cad în genunchi şi îmi acopăr urechile cu mâinile, de parcă asta

m-ar putea proteja, însă nu există nimic care să mă poată proteja, nimic. Ţip din nou şi din nou, însă durerea persistă, la fel şi vocea lui.

— Nu voi tolera în casa mea un comportament care frizează slăbiciunea! Nu mi-am educat fiul să fie un mincinos!

Nu pot să aud, nu vreau să aud.

În mintea mea apare, fără să vreau, o imagine cu sculptura mamei. O văd acolo unde am pus-o pe birou, iar durerea începe să scadă. Îmi canalizez toate gândurile asupra ei şi asupra celorlalte obiecte distruse, împrăştiate prin cameră, asupra capacului cufărului sărit din balamale. Îmi aduc aminte de mâinile mamei, cu degetele lor subţiri, închizând cufărul, încuindu-l şi întinzându-mi cheia.

Rând pe rând, vocile dispar, până ce nu mai rămâne niciuna.

Îmi las mâinile pe pământ, aşteptând următorul obstacol. Articulaţiile degetelor mângâie podeaua, care e rece şi murdară. Aud paşi şi mă pregătesc pentru ceea ce urmează, dar apoi aud vocea lui Amar.

— Asta-i tot? întreabă el. Asta-i tot ce ai? Dumnezeule, măi, Băţosule!

Se opreşte în dreptul meu şi îmi întinde mâna. O iau şi îl las să mă ridice în picioare. Nu mă uit la el. Nu vreau să-i văd expresia. Nu vreau să ştiu ceea ce ştie deja, nu vreau să devin novicele patetic care a avut o copilărie dificilă.

— Ar trebui să-ţi găsim un alt nume, spune el pe un ton relaxat. Ceva mai dur decât „Băţosul”. Ceva gen „Tăişul” sau „Ucigaşul” sau ceva asemănător.

Auzind acestea, mă uit la el. Îmi oferă o urmă de zâmbet. Văd o oarecare compasiune în el, dar nu la fel de multă pe cât credeam *că* voi vedea.

— Nici eu n-aş vrea să le spun celorlalţi oameni numele meu, adaugă el. Hai să mergem să mâncăm ceva.

***

Odată ajunşi în sala de mese, Amar mă conduce la masa novicilor. Există deja câţiva Neînfricaţi aşezaţi la mesele din jur, privind spre celălalt capăt al încăperii, unde bucătarii tatuaţi şi *plini* de piercinguri încă pregătesc mâncarea. Sala de mese e o cavernă luminată pe dedesubt de nişte lămpi albastre, conferind tuturor lucrurilor o strălucire sinistră.

Mă aşez pe unul dintre scaunele libere.

— Hei, Băţosule! Arăţi de parcă mai ai puţin şi leşini, zice Eric, iar unul dintre băieţii din Candoare rânjeşte.

— Aţi supravieţuit cu toţii, ne spune Amar. Felicitări! Aţi reuşit să treceţi de prima zi a iniţierii, cu diferite grade de succes. *Apoi* aruncă o privire spre Eric. Totuşi, niciunul dintre voi nu s-a descurcat la fel de bine ca Four.

Arată *spre* mine în timp ce vorbeşte. Mă încrunt — patru? *Se referă la temerile* mele?

— Hei, Tori! strigă Amar peste umăr. Ai mai auzit vreodată de cineva care să aibă doar patru temeri în peisajul fricii?

— Ultimul record a fost de şapte sau opt. De ce? întreabă Tori.

— Am aici un transferat care are doar patru temeri.

Tori arată cu degetul spre mine, iar Amar încuviinţează din cap.

— Înseamnă că avem un nou record, concluzionează ea.

— Bravo! îmi spune Amar, după care se întoarce şi porneşte spre masa lui Tori.

Toţi ceilalţi novici se uită la mine, tăcuţi şi cu ochii cât cepele. Înainte de peisajul fricii, eu eram doar o persoană pe care ei o puteau călca în picioare pentru a-şi face intrarea la Neînfricare. Acum sunt ca Eric — o persoană de care trebuie să se ferească, poate chiar o persoană de care trebuie să se teamă.

Amar mi-a oferit mai mult decât un nume. Mi-a oferit

putere.

— Cum spuneai că te cheamă cu adevărat? începe cu un *E*...? mă întreabă Eric, făcând ochii mici, de parcă ar şti ceva, însă nu e sigur dacă e momentul să îl împărtăşească.

Se prea poate ca şi ceilalţi să-şi amintească vag numele meu de la Ceremonia Alegerii, aşa cum eu mi le amintesc pe ale lor — nişte litere dintr-un alfabet, îngropate sub o negură agitată în aşteptarea alegerii mele. Dacă acum aş face un lucru, ceva puternic, care să le rămână întipărit în minte, dacă aş deveni un adevărat Neînfricat în ochii lor, poate că m-aş putea salva.

Şovăi preţ de câteva clipe, apoi îmi pun coatele pe masă şi ridic din sprânceană spre el.

— Numele meu e Four! rostesc eu răspicat. Dacă-mi mai spui o singură dată „Băţos", o s-avem o problemă.

El îşi dă ochii peste cap, dar ştiu că m-am făcut înţeles. Acum am un nume nou, ceea ce înseamnă că pot fi altcineva. Cineva care nu trebuie să suporte comentariile răutăcioase ale Eruditilor atotştiutori. Cineva care poate riposta.

Cineva care e pregătit să lupte.

Four.

NOVICELE

Sala de antrenament miroase a efort — un amestec de sudoare, praf şi tenişi. Articulaţiile degetelor mă înţeapă de fiecare dată când lovesc cu pumnul în sacul de box, după ce o săptămână de antrenamente Neînfricate m-a lăsat cu răni deschise.

— Bănuiesc c-ai văzut panourile, zice Amar, rezemându-se de cadrul uşii, cu braţele încrucişate la piept Şi ţi-ai dat seama că mâine te lupţi cu Eric. Altminteri n-ai mai fi aici, ci în sala peisajului fricii.

— Mai vin şi pe-aici din când în când, zic eu, după care mă îndepărtez de sac şi îmi scutur mâinile.

Uneori le strâng atât de tare, încât încep să-mi pierd sensibilitatea din buricele degetelor.

Eram cât pe ce să pierd prima luptă, care a fost contra fetei din Prietenie, Mia. Nu ştiam cum să o bat fără să o lovesc, şi nu am putut s-o lovesc — cel puţin, nu până când nu m-a apucat de gât şi a început să mi se întunece vederea. Atunci, instinctele au preluat controlul şi am lăsat-o lată cu un singur cot în mandibulă. Încă mă simt vinovat când mă gândesc la asta.

Aproape că am pierdut şi a doua luptă, împotriva băiatului mai mare din Candoare, Sean. L-am epuizat, căci mă ridicam în picioare de fiecare dată când credea că terminase cu mine. El nu ştia că suportarea durerii e unul dintre cele mai vechi obiceiuri ale mele, unul pe care l-am învăţat de mic, asemănător cu rosul unghiei de la degetul mare sau cu ţinutul furculiţei în mana stângă în loc de dreapta. Acum am faţa brăzdată de tăieturi si vânătăi, dar le-am arătat de ce anume sunt în stare.

Mâine, adversarul meu va fi Eric. Pentru a-l învinge, voi avea nevoie de mult mai mult decât o mişcare inteligentă

sau de insistenţă. Voi avea nevoie de o abilitate pe care n-o posed, de o forţă pe care încă n-am deprins-o.

— Da, ştiu, râde Amar. Vezi tu, îmi petrec mult timp încercând să înţeleg care-i treaba cu tine, aşa c-am început să pun întrebări în stânga şi-n dreapta. Se pare că eşti prezent aici în fiecare dimineaţă şi în peisajul fricii în fiecare seară. Nu-ţi petreci deloc timpul împreună cu ceilalţi novici. Eşti mereu epuizat şi dormi buştean.

O broboană de sudoare îmi alunecă în dosul urechii. O şterg cu degetele mele bandajate, după care îmi trec braţul peste frunte.

— Ştiai că a te alătura unei facţiuni înseamnă mai mult decât să treci de iniţiere, zice Amar, vârându-şi degetele în lanţul de care atârnă sacul de box, testându-i rezistenţa. Cei mai mulţi Neînfricaţi îşi întâlnesc cei mai buni prieteni, iubitele, iubiţii, ce-o fi, în timpul iniţierii. La fel şi duşmanii. Însă am senzaţia că tu eşti hotărât să n-ai parte de aşa ceva.

I-am văzut pe ceilalţi novici împreună, punându-şi piercinguri şi apărând la antrenamente cu nasurile, urechile şi buzele roşii şi găurite, sau construind la masă turnuri din resturile de mâncare. Nu mi-a trecut niciodată prin minte c-aş putea fi unul dintre ei sau că ar trebuie să încerc să fiu.

Ridic din umeri.

— Sunt obişnuit să fiu singur.

— Ei bine, văd că eşti pe cale s-o iei razna şi nu vreau să fiu acolo când asta o să se-ntâmple, zice el. Hai cu mine. În seara asta ne adunăm pentru un joc Neînfricat.

Trag de bandajele care îmi acoperă încheieturile degetelor. N-ar trebuie să ies să mă joc. Ar trebui să stau aici şi să muncesc, iar apoi să adorm, astfel încât mâine să fiu pregătit de luptă.

Însă acea voce, cea care spune „ar trebui”, sună acum ca şi când i-ar aparţine tatălui meu, poruncindu-mi să fiu cuminte, să mă izolez. Iar eu am venit aici deoarece eram

pregătit să mă *opresc* din a asculta acea voce.

— Mă ofer să-ţi îmbunătăţesc statutul de Neînfricat doar pentru că mi-e milă de tine, spune el. Nu fi prost şi acceptă această oportunitate.

— Bine, îi spun eu. Ce jucăm?

Amar pur şi simplu zâmbeşte.

***

— Jocul se numeşte Provocarea.

Lauren, o fată Neînfricată, se ţine de mânerul aflat în laterala vagonului, însă se leagănă întruna şi am senzaţia că o să cadă, dar apoi chicoteşte şi se retrage înăuntru, ca şi când trenul nu s-ar afla suspendat la vreo două etaje deasupra străzii, ca şi când nu şi-ar rupe gâtul dacă ar cădea.

În mâna liberă are o sticlă argintie. Asta explică multe, îşi înclină capul şi continuă:

— Prima persoana alege pe cineva şi îl provoacă să facă ceva. Apoi, acea persoană bea ceva, duce la bun sfârşit provocarea şi alege pe altcineva. Şi când toţi oamenii au trecut de provocare — sau au murit încercând s-o facă —, ne îmbătăm puţin şi ne întoarcem acasă legânându-ne pe picioare.

— Şi cum câştigi? strigă un Neînfricat din celălalt capăt al vagonului, un băiat care se sprijină de Amar de parcă ar fi prieteni la cataramă sau chiar fraţi.

Nu sunt singurul novice din acest vagon. Vizavi de mine se află Zeke, primul care a sărit în plasă, şi o fată cu păr şaten şi breton drept şi cercel în buză. Ceilalţi sunt mai mari, cu toţii membri ai Neînfricării. Sunt foarte dezinvolţi, sprijinindu-se unii de alţii, lovindu-se în glumă sau ciufulindu-şi părul. E camaraderie sau prietenie sau flirt, lucruri care nu-mi sunt deloc familiare. Încerc să mă relaxez, petrecându-mi braţele în jurul genunchilor.

Chiar sunt un Băţos.

— Câştigi prin a nu fi un mic tontălău, spune Lauren. Şi hei, o regulă nouă, câştigi şi prin a nu pune întrebări tâmpite Ţinând cont că sunt păstrătoarea alcoolului, am să-ncep eu adaugă ea. Amar, te provoc să intri în biblioteca Erudiţilor în timp ce toate Nasurile învaţă, şi să strigi ceva obscen.

Pune la loc dopul sticlei şi i-o aruncă. Toţi ceilalţi ovaţionează în timp ce Amar scoate dopul şi ia o duşcă.

— Să-mi spui doar când ajungem unde trebuie! strigă el peste aclamaţii.

Zeke gesticulează spre mine.

— Hei, eşti transferat, nu-i aşa? Four?

— Da, răspund eu. Ai avut o săritură tare mişto!

Îmi dau seama, mult prea târziu, că ceea ce am spus s-ar putea să-l deranjeze — momentul lui de triumf, furat de un pas greşit şi de pierderea echilibrului. Însă el nu face decât să râdă.

— Mda, nu a fost unul dintre cele mai strălucite momente ale mele, recunoaşte el.

— Nu e ca şi când s-au oferit alţii să spargă gheaţa, intervine fata de lângă el. Apropo, eu sunt Shauna. E adevărat că ai avut doar patru temeri?

— De-aici mi se trage şi numele, spun eu.

— Uau! face ea, dând din cap. Pare impresionată, ceea ce mă face să mă îndrept de spate, apoi adaugă: Bănuiesc că te-ai născut pentru a fi Neînfricat.

Ridic din umeri, de parcă ceea ce spune ar putea fi adevărat, cu toate că eu sunt sigur că nu e. Ea nu ştie că am venit aici pentru a scăpa de viaţa care îmi fusese hărăzită, că mă zbat din răsputeri pentru a trece de iniţiere, astfel încât să nu fiu nevoit să recunosc că sunt un impostor. Născut în Abnegaţie, cu rezultat de Abnegaţie, într-un refugiu Neînfricat.

Zâmbetul îi piere, ca şi cum a întristat-o ceva, însă nu pun întrebări.

— Cum merg luptele? mă întreabă Zeke.

— Destul de bine, îi răspund, fluturând mâna spre chipul meu învineţit. După cum se poate vedea.

— Uită-te la asta!

Zeke îşi întoarce capul, arătându-mi o vânătaie mare de sub mandibulă.

— Pentru asta trebuie să-i mulţumesc domnişoarei de lângă mine, adaugă el, arătând cu degetul spre Shauna.

— M-a bătut! exclamă Shauna. Însă am reuşit şi eu o dată să-i trag una tare. Pierd întruna…

— Nu te deranjează că te-a lovit? o întreb eu.

— De ce m-ar deranja?

— Nu ştiu. Poate pentru că… eşti fată?

Ridică din sprâncene.

— Ce? Crezi că nu pot să suport loviturile ca toţi ceilalţi novici, doar pentru că am părţi anatomice diferite?

Gesticulează spre bustul ei şi mă trezesc holbându-mă în locul indicat, doar pentru o fracţiune de secundă, înainte de a-mi reaminti să mă uit în altă parte. Mă îmbujorez.

— Scuze, îngăim eu. Nu voiam să insinuez asta. Pur şi simplu nu sunt obişnuit. Cu nimic din toate astea.

— Stai liniştit, înţeleg, spune ea, şi nu pare mânioasă. Dar ar trebui să ştii că în Neînfricare nu contează dacă eşti fată sau băiat. Important e să ai curaj.

Amar se ridică, îşi pune mâinile în şolduri într-un gest teatral şi porneşte spre uşa vagonului. Trenul începe să coboare uşor şi Amar nu se ţine de nimic, ci pur şi simplu se leagănă odată cu mişcările vagonului. Toată lumea se ridică, iar Amar e primul care sare, aruncându-se în noapte. Ceilalţi îl urmează, iar eu îi las pe oamenii din spatele meu să mă împingă spre ieşire. Nu mă tem de viteza trenului, ci doar de înălţimi, însă aici trenul e atât de aproape de pământ, încât, atunci când sar, o fac fără niciun pic de

teamă. Aterizez în picioare, poticnindu-mă vreo câţiva paşi înainte să mă opresc.

— Uită-te la tine, eşti deja expert, zice Amar, inghiontindu-mă cu cotul. Hai, ia o gură. Arăţi de parc-ai avea mare nevoie.

Îmi întinde sticla.

Nu am pus niciodată gura pe alcool Cei din Abnegaţie nu beau, aşa că nici măcar nu era disponibil. Totuşi, am văzut cât de relaxaţi îi face pe oameni, iar eu îmi doresc cu disperare să nu mă simt de parcă aş fi învăluit intr-o piele în care nu încap, aşa că nu şovăi: iau sticla şi beau.

Alcoolul mă arde şi are gust de medicament, dar alunecă repejor şi mă încălzeşte.

— Bună treabă! exclamă Amar, după care se duce la Zeke, luându-l de gât şi lipindu-i capul de pieptul lui. Văd c-ai făcut deja cunoştinţă cu tânărul meu prieten Ezekiel.

— Doar pentru că maică-mea îmi spune aşa, nu înseamnă că şi tu trebuie s-o faci, protestează Zeke, împingându-l pe Amar şi întorcându-se spre mine. Bunicii lui Amar erau prieteni cu părinţii mei.

— Erau?

— Păi, taică-meu a murit, la fel şi bunicii lui, mă lămureşte Zeke.

— Şi părinţii tăi? îl întreb pe Amar.

El ridică din umeri.

— Au murit când eram mic. Accident de tren. Foarte trist. Rânjeşte de parcă nu ar fi. Iar bunicii mei au sărit când am devenit un membru oficial al Neînfricaţilor.

Face cu mâna un gest de cădere libere, sugerând o aruncare.

— Cum adică au sărit?

— Of, nu-i povesti cât sunt aici, spune Zeke, clătinând din cap. Nu vreau să-i văd expresia.

Amar nu-l bagă în seamă.

— Uneori, bătrâni Neînfricaţi se aruncă în adâncurile

necunoscute ale prăpastiei când ajung la o anumită vârstă. Ori fac asta, ori sfârşesc prin a fi fără facțiune, îmi explică Amar. Iar bunicul meu era tare bolnav. Avea cancer. Bunica mea nu voia şă-şi continue viaţa fără el.

Ridică privirea spre cer, iar luna i se oglindeşte în privire. Pentru o clipă, am impresia că îmi arată o latură secretă a lui, una ascunsă cu grijă pe sub straturile de şarm şi umor şi bravura Neînfricată, iar asta mă sperie, căci acea latură secretă e dură, rece şi tristă.

— Îmi pare rău, spun eu.

— Măcar am putut să-mi iau rămas-bun. De obicei, moartea vine chiar dacă ai apucat sau nu să-ţi iei la revedere de la cei dragi.

Latura secretă se risipeşte cu un zâmbet, iar Amar porneşte în pas alergător spre restul grupului, ţinând sticla în mână. Eu rămân în spate cu Zeke, care înaintează în salturi, cumva neîndemânatic şi elegant în acelaşi timp, precum un câine sălbatic.

— Şi tu? întreabă Zeke. Ai părinţi?

— Unul, îi spun. Mama mea a murit acum ceva timp.

Îmi amintesc înmormântarea, discuţiile şoptite ale celor din Abnegaţie, care ne umpleau casa şi împărtăşeau durerea noastră. Ne-au adus de mâncare pe tăvi de metal, acoperite cu folie de aluminiu, ne-au curăţat bucătăria şi au adunat în cutii toate hainele mamei, astfel încât să nu mai rămână nicio urmă de-a ei. Îmi amintesc cum murmurau că a murit din cauza unor complicaţii ale sarcinii. Însă aveam o amintire cu ea, cu câteva luni înainte să fi murit, stând în faţa scrinului, punându-şi o cămaşă largă peste tricoul mulat, care îi scotea în evidenţă abdomenul plat. Clatin uşor din cap, alungând amintirea. A murit. E o amintire nesigură a unui copil.

— Şi tatăl tău a fost de acord cu alegerea pe care ai făcut-o? mă întreabă el. Ştii doar că se apropie Ziua pentru Vizite.

— Nu, spun eu distant. Nu a fost deloc de acord cu alegerea mea.

Tata nu va veni la Ziua pentru Vizite. Sunt sigur de asta. N-o să mai vorbească în veci cu mine.

Sectorul Erudiţiei e mai curat decât oricare altă parte a oraşului; au îndepărtat fiecare firişor de gunoi şi pietriş de pe stradă şi au acoperit toate fisurile cu smoală. Simt că trebuie să păşesc cu grijă pentru a nu distruge trotuarul cu bascheţii mei. Ceilalţi Neînfricaţi umblă neglijenţi, iar încălţările lor imită răpăitul ploii.

Toate sediile facţiunilor au voie să ţină lumina aprinsă la miezul nopţii în holurile principale, însă în toate celelalte părţi trebuie să fie întuneric. Aici, în sectorul Erudiţiei, toate clădirile care alcătuiesc sediul Erudiţiei sunt ca nişte stâlpi de lumină. Ferestrele pe lângă care trecem ni-i arată pe Erudiţi stând la nişte mese lungi, cu nasurile îngropate în cărţi şi ecrane sau vorbind în şoaptă unii cu alţii. La fiecare masă sunt atât tineri, cât şi bătrâni, în veşminte albastre impecabile şi cu părul pieptănat cu grijă, mai bine de jumătate dintre ei purtând ochelari. *Vanitate,* ar spune tatăl meu. *Sunt atât de preocupaţi să pară inteligenţi, încât se fac de râs pentru asta.*

Mă opresc ca să mă uit la ei. Mie nu mi se par vanitoşi. Mi se pare că arată ca nişte oameni care se străduiesc să se simtă la fel isteţi pe cât se presupune c-ar trebui să fie. Dacă asta înseamnă că trebuie să poarte ochelari fără a fi nevoiţi s-o facă, eu nu am de ce să-i judec. Ei reprezintă un refugiu pe care eu l-aş fi putut alege. În schimb, am ales refugiul care râde de ei, care îl trimite pe Amar în holul lor principal pentru a-i deranja.

Amar ajunge la uşile clădirii principale şi le deschide. Noi ne uităm de afară, râzând. Arunc o privire spre portretul lui Jeanine Matthews, care atârnă pe peretele opus. Are părul blond strâns la spate, iar sacoul albastru-închis până la gât. E drăguţă, însă nu acesta este primul lucru care îmi atrage

atenţia la ea, ci severitatea.

Şi, dincolo de asta… Ar putea fi imaginaţia mea, dar nu cumva pare puţin speriată?

Amar dă fuga în holul principal, ignorând protestele Erudiţilor de la recepţie, şi strigă:

— Hei, Nasurilor! Ia priviţi aici!

Toţi Erudiţii din holul principal îşi ridică privirile din cărţi sau ecrane, iar Neînfricaţii izbucnesc în hohote de râs când Amar se întoarce cu spatele, arătându-le fundul. Erudiţii din spatele recepţiei încearcă să-l prindă, dar Amar îşi ridică pantalonii şi o taie din loc, alergând spre noi. O rupem şi noi la fugă, sprintând departe de uşile sediului.

Nu mă pot abţine — râd şi eu, şi mă surprinde că mă doare burta de la atâta râs. Zeke aleargă lângă mine şi ne îndreptăm spre linia de tren, întrucât nu avem unde în altă parte să fugim. Erudiţii care ne urmăresc renunţă după un cvartal, iar noi ne oprim pe o alee, sprijinindu-ne de zidul din cărămidă, pentru a ne recăpăta răsuflarea.

Amar ajunge ultimul, cu mâinile ridicate, şi noi ovaţionăm. Ridică sticla de parcă ar fi un trofeu şi o îndreaptă spre Shauna.

— Tinerico, spune el. Te provoc să escaladezi sculptura din faţa clădirii Nivelurilor Superioare.

Ea prinde sticla când el i-o aruncă şi ia o gură.

— S-a făcut! zice, zâmbind cu gura până la urechi.

***

Când îmi vine şi mie rândul, aproape toţi sunt beţi, clătinându-se la fiecare pas şi râzând la orice glumă, indiferent cât de proastă e. În pofida aerului rece, mie mi-e cald, însă continui să am mintea limpede şi să mă bucur de tot ceea ce ne oferă noaptea: mirosul bogat al mlaştinii şi sunetul râsetelor colorate, negrul albăstrui al cerului şi contururile tuturor clădirilor care se profilează pe el. Mă dor

picioarele după atâtea alergări, plimbări şi căţărări, iar eu tot nu am fost provocat.

Acum ne apropiem de complexul Neînfricaţilor. Clădirile rămase în picioare se înalţă în mijlocul ruinelor.

— Cine a mai rămas? întreabă Lauren, iar ochii ei împăienjeniţi ne scrutează pe fiecare în parte până ce ajunge la mine. Ah, novicele din Abnegaţie care are un nume numeric. Four, nu-i aşa?

— Da, spun eu.

— Un Băţos?

Băiatul care stătea confortabil lângă Amar se uită la mine, vorbind împleticit. El e cel care ţine sticla, cel care va stabili următoarea provocare. Până acum am văzut oameni escaladând clădiri înalte, i-am văzut sărind în puţuri întunecate şi umblând prin clădiri pustii pentru a ieşi cu un robinet sau un scaun de birou, i-am văzut fugind goi-puşcă pe alei şi vârându-şi ace prin lobii urechilor, fără a-i amorţi înainte. Dacă mi s-ar cere să născocesc o provocare, n-aş putea să mă gândesc la vreuna. E bine că sunt ultima persoană rămasă.

Simt un fior în piept, de la emoţii. Oare ce-o să mă pună să fac?

— Băţoşii sunt ţâfnoşi, zice băiatul liniştit, de parcă ar fi un fapt incontestabil. Aşadar, pentru a demonstra că acum eşti cu adevărat un Neînfricat… te provoc să-ţi faci un tatuaj.

Văd tatuajele lor, care se întind peste încheieturi, braţe, umeri şi gâturi. Cerceii metalici din urechi şi nasuri şi buze şi sprâncene. Pielea mea e albă, vindecată, întreagă. Însă nu se potriveşte cu persoana mea — ar trebui să fiu plin de cicatrice, de însemne, aşa cum sunt ei, nu cu amintiri despre durere, cu cicatrice care arată prin ce am trecut.

Ridic dintr-un umăr.

— Bine.

Îmi aruncă sticla, pe care o golesc, deşi băutura îmi

înţeapă gâtul şi buzele şi e amară ca otrava.
Pornim spre Turlă.

***

Când ne răspunde la uşă, Tori este îmbrăcată cu o pereche de boxeri bărbăteşti şi cu un tricou, iar părul îi atârnă peste partea stângă a feţei. Când mă vede, ridică din sprâncene. E clar că am trezit-o dintr-un somn adânc, insă nu pare deloc mânioasă — ci uşor morocănoasă.

— Te rog! o imploră Amar. E pentru o Provocare.

— Four, eşti sigur că vrei ca o femeie obosită să-ţi tatueze pielea? Cerneala asta nu se duce la spălat, spune ea.

— Am încredere în tine, îi zic.

N-am de gând să mă sustrag de la provocarea asta, nu după ce i-am văzut pe toţi îndeplinindu-şi-le pe-ale lor.

— OK, spune Tori, căscând. Ce nu fac eu pentru tradiţia Neînfricaţilor. Vin imediat, mă duc să-mi pun nişte pantaloni.

Închide uşa între noi. Pe drum m-am tot gândit ce mi-aş dori să-mi tatuez şi unde. Nu m-am putut hotărî — gândurile îmi erau prea înceţoşate. Încă sunt.

Câteva secunde mai târziu, Tori iese îmbrăcată în pantaloni, dar încă desculţă.

— Dacă o să am probleme pentru că am aprins lumina la ora asta, o să pretind c-au fost nişte vandali pe-aici şi-am să dau nume.

— OK, spun eu.

— Există o intrare prin spate. Haideţi! spune ea, făcându-ne semn să mergem.

O urmez prin camera de zi, care e destul de ordonată, cu excepţia foilor de hârtie împrăştiate peste măsuţa de cafea, fiecare cu câte un desen diferit. Unele dintre ele sunt aspre şi simple, ca cele mai multe tatuaje pe care le-am văzut, în

vreme ce altele sunt mai complexe şi mai detaliate. Probabil că Tori e echivalentul Neînfricat al artistului.

Mă opresc în dreptul mesei. Una dintre coli înfăţişează toate simbolurile facţiunilor, fără cercurile care de obicei le leagă. Arborele Prieteniei stă la bază, formând un soi de sistem de rădăcini pentru ochiul Erudiţiei şi balanţa Candorii. Deasupra lor, mâinile Abnegaţiei arată de parcă leagănă flăcările Neînfricării. E ca şi când simbolurile cresc din unul intr-altul.

Ceilalţi m-au depăşit. Pornesc în pas alergător pentru a-i ajunge, trecând prin bucătăria lui Tori — şi ea imaculată, cu toate că electrocasnicele sunt demodate, robinetul ruginit şi uşa frigiderului închisă cu ajutorul unei cleme uriaşe. Uşa din spate e deschisă şi dă intr-un coridor scurt şi rece, care se deschide spre atelierul de tatuaje.

Am mai trecut prin dreptul lui, dar nu am intrat niciodată, fiindcă eram sigur că nu aveam să găsesc niciun motiv pentru a-mi ataca trupul cu ace. Bănuiesc că acum am un motiv — acele ace sunt o formă de a mă separa de trecutul meu, nu doar în ochii colegilor mei Neînfricaţi, ci şi în ochii mei de fiecare dată când mă uit la propria mea reflexie.

Pereţii încăperii sunt plini de desene. Peretele de lângă uşă este complet dedicat simbolurilor Neînfricării, unele negre şi simple, altele colorate şi de-abia recognoscibile. Tori aprinde lumina de deasupra unuia dintre scaune şi aranjează acele de tatuaj pe o tavă de alături. Ceilalţi Neînfricaţi se împrăştie pe băncile şi scaunele din jurul nostru, ca şi când sunt pregătiţi să asiste la un soi de spectacol. Simt cum mi se încălzesc obrajii.

— Principiile de bază ale tatuajului, spune Tori. Cu cât ai mai puţină carne sub piele sau cu cât eşti mai osos într-o anumită zonă, cu atât mai dureros va fi tatuajul. Având în vedere că e primul, cel mai bine ar fi să-l facem pe, nu ştiu, braţ sau…

— Pe o fesă, sugerează Zeke, pufnind amuzat.

Tori ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată. Sau pentru ultima.

Mă uit la băiatul care m-a provocat. El ridică din sprâncene spre mine. Ştiu la ce se aşteaptă el, la ce se aşteaptă cu toţii — că îmi voi face ceva mic, pe un braţ sau un picior, ceva care poate fi ascuns cu uşurinţă. Arunc o privire spre peretele cu simboluri. Unul dintre desene îmi atrage atenţia în mod special: o reprezentare artistică a flăcărilor.

— Pe ăla! spun eu, arătându-i-l.

— Am înţeles, zice Tori. Te-ai gândit unde îl vrei?

Am o cicatrice — o vagă scobitură în genunchi, pe care am căpătat-o când eram mic şi am căzut pe trotuar. Mi s-a părut întotdeauna tâmpit că durerea pe care am cunoscut-o nu a lăsat niciun semn vizibil; uneori, fără vreo metodă de a mi-o dovedi, încep să mă îndoiesc că am trăit aşa ceva, gândindu-mă că amintirile dispar de-a lungul timpului. Îmi doresc să existe ceva care să-mi aducă aminte că rănile, deşi se vindecă, nu dispar pentru totdeauna — le duc cu mine peste tot, mereu, şi ăsta e cursul lucrurilor, cursul cicatricelor.

Asta va reprezenta tatuajul pentru mine: o cicatrice. Şi mi se pare adecvat să certifice cea mai groaznică amintire a durerii pe care o am.

Îmi pun mâna pe cutia toracică, aducându-mi aminte de vânătâile pe care le-am avut şi de frica pe care am simţit-o pentru propria mea viaţă. Tatăl meu a avut câteva nopţi dificile după ce mama a murit.

— Eşti sigur? întreabă Tori. E cel mai dureros loc cu putinţă.

— Perfect, spun eu şi mă aşez pe scaun.

Neînfricaţii chiuie şi încep să treacă de la unul la altul o nouă sticlă, mai mare decât ultima şi de culoarea bronzului în locul de argintiu.

— Carevasăzică, azi avem în scaun un masochist.

Minunat!

Tori se aşază pe taburetul de lângă mine şi îşi pune o pereche de mănuşi de cauciuc. Mă aplec în faţă, ridicându-mi tivul tricoului, iar ea înmoaie un tampon de vată în alcool medicinal, frecându-mă pe coaste cu el. E pe cale să se îndepărteze de mine, când se încruntă şi mă trage de piele cu buricele degetelor. Alcoolul îmi pătrunde în pielea de pe spate care încă nu mi s-a vindecat, facându-mă să tresar.

— Four, cum s-a întâmplat asta? mă întreabă ea.

Îmi ridic privirea şi observ că Amar se uită atent la mine, încruntându-se.

— E novice, îi explică Amar. E normal să fie cu *toţii* tăiaţi şi învineţiţi. Ar trebui să-i vezi cum şchiopătează împreună prin sediu. E de-a dreptul trist.

— Eu am una uriaşă pe genunchi, se oferă Zeke. E cea mai bolnăvicioasă culoare albastră…

Zeke îşi ridică cracul pantalonului pentru a le arăta celorlalţi vânătaia lui, facându-i pe toţi să-şi dezvăluie propriile vânătăi, propriile cicatrice:

— Am căpătat-o când m-au *scăpat* după ce am coborât de pe linia de zbor.

— Ei bine, eu am o plagă înjunghiată când ţi-a scăpat ţie mâna în timpul aruncărilor de cuţite, aşa că suntem chit.

Tori se uita fix la mine preţ de câteva secunde şi sunt sigur ca nu crede o iotă din explicaţia lui Amar, însă nu mai pune nicio întrebare. În schimb, porneşte acul, umplând aerul cu un bârâit, iar Amar îmi aruncă sticla.

Alcoolul încă îmi arde gâtlejul când acul de tatuaj îmi atinge coastele, iar eu tresar, dar, cumva, nu mă deranjează durerea.

O accept cu plăcere.

***

A doua zi, când mă trezesc, mă dor toate. În special capul.

O, Doamne Dumnezeule, capul meu!

Eric stă pe marginea saltelei de lângă mine, legându-şi şireturile. Pielea din jurul piercingurilor lui din buză pare roşie — probabil că şi le-a pus recent. N-am fost prea atent.

Se uită la mine.

— Arăţi ca dracu'.

Mă ridic în capul oaselor şi această mişcare bruscă îmi face capul să-mi zvâcnească şi mai tare.

— Sper că, atunci când vei pierde, n-ai să foloseşti asta drept scuză, zice el, aruncându-mi un zâmbet uşor dispreţuitor. Pentru că te-aş fi bătut oricum.

Se ridică, se întinde şi iese din dormitor. Îmi legăn capul în mâini preţ de câteva secunde, după care mă ridic să fac un duş.

Trebuie să stau cu jumătate de trup sub apă şi jumătate în afară, din cauza cernelii de pe coaste. Neînfricaţii au rămas cu mine ore întregi, aşteptând să îmi fie finalizat tatuajul, iar când am plecat, toate sticlele erau goale. Tori a ridicat degetele mari în semn de aprobare în timp ce ieşeam din atelierul de tatuaje, iar Zeke şi-a pus o mână peste umerii mei şi a spus:

— Cred că acum eşti Neînfricat.

Aseară m-au bucurat cuvintele lui. Acum îmi doresc să am vechiul meu cap, cel care era concentrat şi hotărât şi nu avea senzaţia că nişte omuleţi cu ciocane se mutaseră în el. Las apa rece să se mai reverse câteva minute peste mine, apoi arunc o privire spre ceasul de pe peretele băii.

Zece minute până la începerea luptei. Am să întârzii. Şi Eric are dreptate — o să pierd.

Îmi apăs fruntea cu mâna în timp ce alerg spre sala de antrenament, călcând pe ştaifurile pantofilor. Când dau buzna pe uşă, văd că novicii transferaţi şi câţiva novici născuţi Neînfricaţi stau la marginea sălii. Amar se află în

centrul ringului, uitându-se la ceas. Îmi aruncă o privire aspră.

— Ce frumos din partea ta să ni te alături, spune el.

Remarc în sprâncenele lui ridicate că acea camaraderie de aseară nu se extinde şi în sala de antrenament. Arată spre pantofii mei.

— Leagă-ţi şireturile şi nu mă mai face să-mi pierd timpul!

De cealaltă parte a ringului, Eric îşi trosneşte degetele, cu grijă, privindu-mă fix în tot acest timp. Îmi leg iute şireturile şi bag vârfurile dedesubt, astfel încât să nu mă deranjeze.

Când ajung faţă-n faţă cu Eric, nu simt decât bătăile inimii, durerea de cap şi arsura de pe coaste. Apoi Amar se dă înapoi, iar Eric goneşte şi se aruncă spre mine, iute, pumnul său lovindu-mă fix în mandibulă.

Mă împleticesc îndărăt, ţinându-mă de faţă. Toată durerea se adună în mintea mea. Ridic mâinile pentru a para următoarea lovitură. Capul îmi bubuie şi văd piciorul lui Eric mişcându-se. Încerc să mă răsucesc pentru a evita lovitura, însă piciorul lui mă izbeşte fix în coaste. Am senzaţia că în partea stângă a trupului meu a avut loc o descărcare electrică.

— E mai uşor decât credeam, afirmă Eric.

Mă înroşesc de ruşine, însă profit de deschiderea arogantă pe care mi-o lasă şi îi aplic un upercut în stomac.

Îmi trage o palmă peste ureche, facând-o să ţiuie, şi îmi pierd echilibrul; trebuie să ating pământul cu degetele pentru a-l recăpăta.

— Ştii, zice Eric liniştit, cred că mi-am dat seama care-i numele tău adevărat.

Ochii îmi sunt împăienjeniţi de la vreo şase tipuri diferite de durere. Nu ştiam că există atât de multe variante, precum aromele, acid şi foc şi pumni şi înţepături.

Mă loveşte din nou, de data asta încercând spre faţă,

însă nimerind în schimb clavicula. Îşi scutură mâna şi spune:

— Ar trebui să-l spun cu voce tare? Să îl dezvălui tuturor?

Are numele meu între dinţi, Eaton, o armă mult mai ameninţătoare decât picioarele sau coatele sau pumnii lui. Cei din Abnegaţie spun, pe voci şoptite, că problema celor mai mulţi Erudiţi e egoismul, însă eu cred că mai degrabă e aroganţa, mândria pe care o afişează când ştiu lucruri pe care alţii nu le ştiu. În acel moment, copleşit de teamă, o recunosc ca fiind slăbiciunea lui Eric. El nu crede că îl pot răni la fel de tare pe cât mă poate răni el pe mine. El crede că sunt tot ceea ce a presupus de la bun început că sunt: umil, altruist şi pasiv.

Simt cum durerea mea se transformă în furie şi îl apuc de braţ pentru a-l ţine în loc în timp ce-l lovesc din nou şi din nou şi din nou. Nici măcar nu văd unde îl lovesc; nu văd, nu simt şi nu aud nimic. Sunt pustiu, singur, nu exist.

Apoi, la un moment dat, îi aud ţipetele şi îl văd apucându-se de faţă cu ambele mâini. Sângele îi curge şuvoi pe bărbie şi îi pătează dinţii. Încearcă să scape de mine, însă îl ţin cât pot de bine, ca şi când viaţa mea ar depinde de asta.

Îl lovesc puternic în coaste, astfel că-şi pierde echilibrul, îl privesc în ochi pe deasupra mâinilor lui împreunate.

Ochii îi sunt înlăcrimaţi şi lipsiţi de concentrare. Sângele îi străluceşte pe piele. Mă gândesc că eu i-am făcut-o, că eu sunt vinovatul, iar frica se întoarce pe furiş, de data asta diferită — mă tem de ceea ce sunt, de ceea ce aş putea deveni.

Articulaţiile degetelor îmi zvâcnesc şi ies din ring fără să mi se acorde permisiunea.

***

Sediul Neînfricaţilor este un loc bun pentru a-ţi reveni,

întunecat şi plin de locuri secrete şi liniştite.

Găsesc un coridor în apropierea Carierei şi mă aşez cu spatele rezemat de perete, lăsând ca răceala pietrei să mă pătrundă. Durerea de cap a revenit, laolaltă cu alte câteva dureri căpătate în urma luptei, însă de-abia le bag în seamă. Articulaţiile degetelor îmi sunt mânjite de sângele lui Eric. Încerc să le şterg, dar problema e că sângele s-a uscat repede. Am câştigat lupta, ceea ce înseamnă că locul meu în Neînfricare e deocamdată sigur — ar trebui să mă simt satisfăcut, nu speriat. Poate chiar fericit, că în sfârşit aparţin unui loc, că mă aflu printre oameni care nu mă evită cu privirea la masă. Însă ştiu că toate lucrurile bune au un preţ. Oare cât mă costă să fiu Neînfricat?

— Hei!

Ridic privirea şi văd că Shauna bate în piatră de parcă ar fi o uşă. Îmi zâmbeşte.

— Nu e dansul victoriei la care mă aşteptam, adaugă ea.

— Eu nu dansez, îi spun.

— Da, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Se aşază în faţa mea, cu spatele lipit de peretele opus. Îşi ridică genunchii la piept şi îi cuprinde cu mâinile. Picioarele noastre se află doar la câţiva centimetri distanţă. Nu ştiu de ce remarc asta. Ei bine, ba da, ştiu — pentru că ea e fată.

Nu ştiu cum să vorbesc cu fetele. Mai ales cu o fată Neînfricată. Ceva îmi spune că nu poţi şti niciodată la ce să te aştepţi de la o fată Neînfricată.

— Eric e la spital, mă informează ea, zâmbind cu toată gura. Ei cred că i-ai spart nasul. Nu încape îndoială că i-ai scos un dinte.

Îmi mut privirea în pământ. Am scos dintele cuiva?

— Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta, zice ea, împingându-mi pantoful cu vârful piciorului.

Cum bănuiam: fetele Neînfricate sunt imprevizibile.

— Cu ce să te-ajut?

— Cu luptele. Nu sunt prea bună la capitol ăsta. Continui

să fiu umilită în ring. Clatină din cap şi continuă: Peste două zile trebuie să lupt cu o fată. O cheamă Ashley, dar preferă să i se spună Ash, adaugă Shauna, dându-şi ochii peste cap. Înţelegi, flăcările Neînfricării, cenuşă[1], mă rog. În orice caz, e unul dintre cei mai buni oameni din grupul nostru şi mi-e teamă c-o să mă omoare. Pe bune.

— De ce vrei să te ajut? o întreb, brusc suspicios. Pentru că ştii că-s un Băţos şi că se presupune că ajutăm oamenii?

— Ce? Nu, fireşte că nu, spune ea, încruntându-se confuză. Vreau să mă ajuţi, deoarece, evident, eşti cel mai bun din grupul *tău.*

Râd.

— Ba nu, nu sunt.

— Tu şi Eric aţi fost singurii care nu aţi pierdut niciodată şi tu tocmai l-ai bătut, aşa că, da, eşti. Ascultă, dacă nu vrei să mă ajuţi, nu trebuie decât să...

— Am să te-ajut, îi spun. Doar că nu prea ştiu cum.

— O să aflăm noi. Mâine după-amiază? Ne vedem în ring?

Încuviinţez din cap. Ea zâmbeşte, se ridică şi o ia din loc.

Însă după câţiva paşi se întoarce şi îşi continuă drumul cu spatele.

— Four, nu mai fi bosumflat, zice ea. Ai impresionat pe toată lumea. Obişnuieşte-te cu asta.

Îi urmăresc silueta dând colţul la capătul coridorului. Am fost atât de tulburat de luptă, încât nu m-am gândit niciodată ce a însemnat cu adevărat înfrângerea lui Eric — că acum sunt primul din clasa mea de novici. Se prea poate să fi ales Neînfricarea drept refugiu, însă nu doar supravieţuiesc aici, ci şi excelez.

Mă uit la sângele lui Eric de pe degetele mele şi zâmbesc.

***

---

[1] în lb. Engleză, *ash* înseamnă „cenuşă” (n. Tr.).

A doua zi dimineaţă mă hotărăsc să risc. Mă aşez cu Zeke şi Shauna la micul dejun. Shauna stă aplecată deasupra mâncării şi răspunde mormăind la întrebări. Zeke cască şi bea cafea, însă mi-i arată pe membrii familiei lui: fratele lui mai mic, Uriah, stă la o altă masă împreună cu Lynn, sora mai mică a Shaunei. Mama lui, Hana — cea mai blândă Neînfricată pe care am văzut-o vreodată şi care îşi arată facţiunea doar prin veşmintele pe care le poartă — e încă la coadă pentru a-şi lua micul dejun.

— Nu ţi-e dor să locuieşti acasă? îl întreb.

Am remarcat că Neînfricaţii au o înclinaţie spre dulciuri. La fiecare cină există cel puţin două feluri diferite de prăjituri, iar pe o masă din apropierea cozii pentru micul dejun există un munte de brioşe.

— Nu prea, răspunde el. Vreau să zic, ei sunt alături de mine. Novicii născuţi Neînfricaţi nu prea au voie să intre în contact cu familia până la Ziua pentru Vizite, însă ştiu că dacă aş avea cu adevărat nevoie de ceva, ei ar fi acolo pentru mine.

Încuviinţez. Lângă el, ochii Shaunei se închid şi ea adoarme cu bărbia sprijinită în mână.

— Şi ţie? întreabă el. Nu ţi-e dor de casă?

Sunt pe cale să-i spun că nu, însă fix în acel moment bărbia Shaunei alunecă de pe mână şi ea intră cu faţa în brioşa cu ciocolată. Zeke râde atât de tare, încât începe să lăcrimeze, iar eu nu mă pot abţine să nu zâmbesc în timp ce-mi termin sucul.

***

Mai târziu în acea dimineaţă, mă întâlnesc cu Shauna în sala de antrenament. Şi-a prins la spate părul scurt, iar bocancii ei, de obicei nelegaţi şi clămpănind atunci când intră pe undeva, au şireturile bine strânse. Loveşte cu pumnii aerul, oprindu-se între lovituri pentru a-şi schimba

poziţia, şi, preţ de o clipă, pur şi simplu stau şi o urmăresc, nefiind sigur cum să încep. De-abia ce-am învăţat eu însumi cum să dau cu pumnul; nu prea sunt în măsură să o învăţ ceva.

Totuşi, în timp ce o studiez, încep să observ anumite lucruri. Cum stă cu genunchii lipiţi, cum nu ridică mâna pentru a-şi proteja maxilarul, cum loveşte din cot în loc să-şi antreneze greutatea trupului odată cu fiecare lovitură. Se opreşte şi îşi şterge fruntea cu dosul palmei. Când mă observă, sare ca arsă.

— Regula numărul unu pentru a nu fi înfiorător, spune ea. Anunţă-ţi prezenţa într-o încăpere dacă o altă persoană nu te vede intrând.

— Scuze, îi spun. Mă gândeam ce sugestii ajutătoare aş putea să-ţi dau.

— Aaa! face ea, muşcându-şi interiorul fălcii. Şi care-s alea?

Îi spun ce am observat şi pe urma ne înfruntăm în zona de luptă. Începem lent, evitând fiecare lovitură pentru a nu ne răni reciproc. Trebuie să-i apăs mereu coatele cu pumnul pentru a-i reaminti să-şi ţină mâna în dreptul feţei, însă jumătate de oră mai târziu, cel puţin se mişcă mai bine decât o făcea mai devreme.

— Fata asta cu care trebuie să te lupţi mâine, eu aş lovi-o aici, spre mandibulă, îi spun şi îmi ating partea inferioară a maxilarului. Un upercut bun ar trebui să fie de-ajuns. Hai să exersăm asta.

Ia poziţia de atac şi observ cu satisfacţie că genunchii îi sunt îndoiţi şi că are o poziţie activă, care mai devreme nu exista. Preţ de câteva secunde ne învârtim în cerc, faţă în faţă, şi apoi ea lansează o lovitură. În timp ce face asta, mâna stângă îi cade din dreptul feţei. Parez prima lovitură, după care pornesc să-i atac zona pe care a lăsat-o neprotejată. În ultima secundă, opresc pumnul în aer şi ridic din sprâncene.

— Ştii, poate c-aş învăţa lecţia dacă m-ai lovi cu adevărat, zice ea, îndreptându-se.

E roşie la faţă şi pe frunte i-au apărut câteva broboane de sudoare. Ochii îi sunt luminoşi şi critici. Observ, pentru prima oară, că e drăguţă. Nu în forma la care mă gândesc de obicei — nu e blândă, delicată —, ci într-o formă care e puternică şi capabilă.

— Pe bune, nu prea aş vrea, îi spun.

— Ceea ce tu consideri că e un soi de cavalerism persistent tipic Abnegaţiei e în realitate un soi de insultă, spune ea. Pot să am grijă de mine. Nu mă deranjează puţintică durere.

— Nu e asta, spun eu. Nu e din cauză că tu eşti fată. Doar că... nu prea îmi place violenţa fără motiv.

— E o chestie de-a Băţoşilor, ha? întreabă ea.

— Nu chiar. Băţoşilor pur şi simplu nu le place violenţa, punct. Pune Băţoşii în Neînfricare şi o să accepte să fie luaţi la pumni, îi explic eu, permiţându-mi un mic zâmbet. Nu sunt obişnuit să folosesc limbajul argotic al Neînfricaţilor, însă mă simt bine când îl consider ca fiind al meu, când mă relaxez în ritmurile discursurilor. Pur şi simplu nu mi se pare a fi un joc, spun.

E pentru prima oară când recunosc asta în faţa cuiva. Ştiu de ce nu pare a fi un joc — multă vreme a fost realitatea mea, a fost ceea ce mi se întâmpla când mă trezeam şi când mă culcam. Aici, am învăţat să mă apăr, am învăţat să fiu mai puternic, însă singurul lucru pe care nu l-am învăţat, pe care nu vreau să-l învăţ, e cum să mă bucur când provoc durere unei alte persoane. Dacă o să devin Neînfricat, am s-o fac în condiţiile mele, chiar dacă asta înseamnă că o parte din mine va fi veşnic Băţoasă.

— Am înţeles, spune ea. Hai să încercăm din nou.

Ne antrenăm până ce stăpâneşte upercutul şi aproape că ratăm cina. Când plecăm, îmi mulţumeşte şi, nonşalantă, îşi petrece un braţ în jurul meu. E doar o îmbrăţişare iute, însă

râde când vede cât de încordat am devenit.

— „Cum să fii Neînfricat: curs introductiv”, zice ea. Lecţia numărul unu: aici e în regulă să-ţi îmbrăţişezi prietenii.

— Suntem prieteni? întreb eu, glumind doar pe jumătate.

— O, mai tacă-ţi fleanca! zice ea şi porneşte în pas alergător spre dormitor.

***

A doua zi dimineaţă, toţi novicii transferaţi îl urmează pe Amar dincolo de sala de antrenament, spre un culoar lugubru cu o uşă masivă în capăt. Ne cere să ne aşezăm pe jos şi apoi dispare dincolo de uşă, fără să ne mai spună nimic. Mă uit la ceas. Din clipă-n clipă, Shauna va intra în luptă — născuţilor Neînfricaţi le ia mai mult decât nouă să treacă de prima etapă a iniţierii, de vreme ce ei sunt în număr mai mare.

Eric s-a aşezat cât mai departe de mine cu putinţă, iar această distanţă mă bucură. A doua zi după ce ne-am luptat, m-am gândit că ar putea să le spună tuturor că eu sunt fiul lui Marcus Eaton, doar pentru a se răzbuna că l-am bătut, dar n-a făcut-o. Mă întreb dacă aşteaptă momentul potrivit pentru a da lovitura sau dacă se abţine dintr-un alt motiv. Fie ce-o fi, probabil că e cel mai bine pentru mine să păstrez distanţă faţă de el.

— Ce credeţi că e acolo? întreabă Mia, fata din Prietenie, pe un ton agitat.

Nu-i răspunde nimeni. Nu ştiu de ce, dar eu nu mă simt agitat. În spatele acelei uşi nu există nimic care mi-ar putea face rău. Aşa se face că, atunci când Amar iese din nou pe culoar şi îmi strigă numele, nu le arunc priviri disperate colegilor mei novici. Pur şi simplu îl urmez înăuntru.

Încăperea e prost luminată şi murdară, şi există numai un scaun şi un computer. Scaunul e rabatabil, ca cel pe care am stat la testul de aptitudini. Ecranul calculatorului e

luminos şi are pornit un program care stochează şiruri de texte negre pe un fundal alb. Când eram mai mic, obişnuiam să mă ofer voluntar în laboratoarele de informatică de la şcoală, întreţinând instalaţiile şi uneori chiar reparând calculatoarele atunci când dădeau erori. Am lucrat sub supravegherea unei femei Erudite numite Katherine, care m-a învăţat mult mai multe decât trebuia, fericită să împărtăşească toate cunoştinţele acumulate unei persoane care era dispusă s-o asculte. Astfel că, privind acel cod, ştiu despre ce program e vorba, cu toate că n-aş fi niciodată în stare să fac prea multe cu el.

— O simulare? întreb.

— Cu cât ştii mai puţine, cu atât e mai bine, zice el. Stai jos.

Mă aşez, rezemându-mă de spătar şi punându-mi braţele pe cotiere. Amar pregăteşte o seringă, ridicând-o în dreptul luminii pentru a se asigura că fiola e pusă bine. Vâră acul în gâtul meu fără vreun avertisment şi apasă pe piston. Tresar.

— Hai să vedem care dintre cele patru temeri ale tale apare prima, îmi explică el. Ştii, au cam început să mă plictisească, aşa că poate încerci să-mi arăţi ceva nou.

— Am să mă străduiesc, îi spun.

Simularea pune stăpânire pe mine.

***

Stau pe o bancă din lemn într-o bucătărie din Abnegaţie, cu o farfurie goală în faţa mea. Toate jaluzelele sunt trase, astfel că singura sursă de lumină vine de la becul care atârnă de asupra mesei, filamentul lui aruncând o strălucire portocalie. Privesc lung la materialul întunecat care îmi acoperă genunchiul. *De ce port negru în loc de gri*?

Când îmi ridic capul, el — Marcus — se află în faţă mea. Preţ de o secundă, arată ca bărbatul pe care l-am văzut

recent în sala de la Ceremonia Alegerii, cu ochi albaştri care semăna cu ai mei, cu buzele strânse într-o strâmbătură posomorâtă.

Port negru, deoarece acum fac parte dintre Neînfricaţi, îmi reamintesc eu. *Aşa că de ce mă aflu într-o casă din Abnegaţie, stând faţă-n faţă cu tatăl meu?*

Văd conturul becului reflectat în farfuria mea goală. *Probabil că e o simulare,* gândesc eu.

Lumina de deasupra noastră pâlpâie, iar el se transforma în bărbatul pe care l-am văzut în peisajul fricii, un monstru strâmb, cu cavităţi pe post de ochi şi o gură largă, goală. Se aruncă peste masă, cu ambele mâini întinse, şi în loc de unghii are lame de ras implantate în buricele degetelor.

Încearcă să mă zgârie, iar eu mă trag în spate şi cad de pe bancă. Mă târăsc de-a buşilea pe podea pentru a-mi păstra echilibrul şi apoi o tai spre camera de zi. Acolo se află un alt Marcus care încearcă să mă înhaţe. Caut uşa de la intrare, însă cineva a închis-o cu blocuri de piatră pentru a mă ţine captiv aici.

Respirând precipitat, sprintez pe scări. Când ajung în capul scărilor, mă împiedic şi cad grămadă pe pardoseala de lemn a coridorului. Un Marcus deschide dinăuntru uşa debaralei; un altul iese din dormitorul părinţilor mei; şi încă unul înaintează dinspre baie, râcâind podeaua cu ghearele. Mă lipesc de perete. Casa e întunecată. Nu există ferestre.

Locul ăsta e plin de el.

Brusc, unul dintre Marcuşi e fix în faţa mea, împingându-mă în perete cu ambele mâini petrecute în jurul gâtului meu. Un altul îşi trece unghiile peste braţele mele, provocându-mi o durere usturătoare, care îmi aduce lacrimi în ochi.

Sunt paralizat, panicat.

Trag aer în piept. Nu pot ţipa. Simt durerea şi inima care îmi bubuie şi lovesc cu picioarele cât de tare pot, nimerind doar aerul. Marcusul care mă ţine de gât mă ridică pe

perete, astfel încât degetele de la picioare mi se târăsc peste podea. Membrele îmi sunt fără vlagă, precum cele ale unei păpuşi de cârpă. Nu mă pot mişca.

Locul ăsta, locul ăsta e plin de el. *Nu e real*, îmi dau seama.

E o simulare. E exact ca în peisajul fricii.

Acum sunt şi mai mulţi Marcuşi, aşteptându-mă dedesubt, cu mâinile întinse, astfel că privesc spre o mare de lame.

Degetele lor mă apucă de picioare, tăindu-mă, şi simt o urmă fierbinte într-o parte a gâtului când Marcusul care mă sufocă îşi vâră degetele şi mai tare în pielea mea.

Simulare, îmi reamintesc eu. Încerc să trimit viață spre toate membrele mele. Îmi imaginez că sângele mi-a luat foc şi goneşte prin mine. Îmi izbesc mâinile de perete, căutând o armă. Unul dintre Marcuşi ridici mâna şi îşi aşază degetele deasupra ochilor mei. Ţip şi mă zbat în timp ce lamele îmi pătrund în pleoape.

Mâinile mele nu găsesc o armă, ci o clanţă. O apăs, tare, şi cad într-o altă debara. Scap din strânsoarea Marcuşilor. În debara există o fereastră, suficientă cât să-mi încapă trupul. În timp ce ei mă urmăresc prin întuneric, izbesc sticla cu umărul, spulberând-o. Plămânii mi se umplu cu aer curat.

Mă ridic în capul oaselor pe scaun, gâfâind.

Îmi duc mâinile la gât, pe braţe, pe picioare, căutând răni care nu există. Încă mai simt tăieturile şi rostogolirea sângelui în venele mele, însă pielea îmi este intactă.

Respiraţia mi se linişteşte şi, odată cu ea, gândurile. Amar stă la calculator, conectat la simulare, şi mă priveşte fix

— Ce e? îl întreb, fără suflare.

— Ai stat acolo timp de cinci minute, îmi răspunde Amar.

— E mult?

— Nu, zice, încruntându-se. Nu, nu e deloc mult. De fapt,

e foarte bine.

Îmi las picioarele pe podea şi îmi ţin capul în mâini. Se prea poate să nu mă fi panicat atât de mult timp pe parcursul simulării, dar imaginea tatălui meu deformat încercând să-mi scoată ochii îmi tot apare în minte, făcând să-mi crească ritmul cardiac iar şi iar.

— Serul încă îşi face efectul? îl întreb, strângând din dinţi. Mă face să mă panichez?

— Nu, ar fi trebuit să devină inactiv în momentul în care ai ieşit din simulare, îmi explică el. De ce?

Îmi scutur mâinile, care mă furnică, de parcă sunt pe cale să amorţească. Clatin din cap. *Nu a fost real,* îmi spun în sinea mea. *Las-o baltă.*

— Uneori, simularea generează o prelungire a panicii, în funcţie de ceea ce vezi în acest timp, îmi zice Amar. Hai să te conduc înapoi în dormitor.

— Nu, spun eu, clătinând din cap. Sunt bine.

Îmi aruncă o privire dură.

— Nu era o rugăminte.

Se ridică şi deschide o uşă din spatele scaunului. Îl urmez pe un coridor scurt şi întunecat şi apoi pe culoarele de piatră care duc înapoi spre dormitorul transferaţilor. Aerul e rece acolo şi umed, din cauză că se află în subteran. Aud paşii noştri reverberând şi propria mea respiraţie, dar nimic altceva.

Cred că văd ceva — o mişcare — în stânga mea şi mă îndepărtez de ea cu un salt, lipindu-mă cu spatele de perete. Amar mă opreşte şi îşi pune mâinile pe umerii mei, astfel încât să mă uit în ochii lui.

— Hei, Four, calmează-te!

Încuviinţez cu o mişcare a capului şi simt că mă înroşesc. Simt un profund junghi de ruşine în stomac. Se presupune că sunt Neînfricat. Se presupune că nu mi-e frică de nişte Marcuşi monstruoşi care mă atacă pe întuneric. Mă reazem de peretele din piatră şi inspir adânc.

— Pot să te-ntreb ceva? zice Amar.

Mă fac mic, gândindu-mă că o să mă întrebe despre tata, dar n-o face.

— Cum ai reuşit să ieşi de pe coridorul ăla?

— Am deschis o uşă, spun eu.

— În tot acel timp tu ai avut o uşă în spate? Există una în fosta ta casă?

Clatin din cap.

Chipul de obicei prietenos al lui Amar devine dintr-odată serios.

— Aşa că ai creat una din neant?

— Da, îi răspund. Simulările sunt în mintea noastră. Aşa că mintea mea a creat o uşă ca să pot ieşi. Tot ce-a trebuit să fac a fost să mă concentrez.

— Ciudat, spune el.

— Poftim? De ce?

— Cei mai mulţi novici nu pot reuşi să treacă de ceva ce pare imposibil în simulările alea, întrucât, spre deosebire de peisajul fricii, ei nu îşi dau seama că se află *într-o* simulare, îmi explică Amar. Drept rezultat, nu reuşesc să iasă atât de repede din simulări.

Îmi simt pulsul în gât. Nu mi-am dat seama că simulările astea trebuiau să fie diferite de peisajul fricii — mă gândeam că toţi oamenii erau conştienţi de această simulare în timp ce se aflau în ea. Însă judecând după ceea ce spune Amar, asta trebuia să se desfăşoare ca cea de la testul de aptitudini, iar înainte de testul de aptitudini, tata m-a avertizat că urma să fiu conştient în timpul simulării şi m-a învăţat cum să maschez asta. Îmi aduc aminte şi acum cât de insistent era, cât de încordată îi era vocea şi cum m-a strâns de mână puţin cam prea tare.

Pe atunci, credeam că nu avea de ce să vorbească aşa decât dacă îşi făcea griji pentru mine. Pentru siguranţa mea.

Oare era paranoic sau e în continuare periculos să fii

conştient în timpul simulărilor?

— Şi eu am fost ca tine, îmi explică Amar pe un ton coborât. Puteam să schimb simulările. Mă gândeam că eram singurul.

Vreau să-i spun să ţină asta pentru el, să-şi protejeze secretele. Însă Neînfricaţilor nu le pasă de secrete aşa cum le pasă celor din Abnegaţie, cu zâmbetele lor forţate şi identice şi cu casele lor curate şi ordonate.

Amar îmi aruncă o privire ciudată — nerăbdătoare, ca şi când aşteaptă ceva de la mine. Îmi schimb poziţia de pe un picior pe altul, căci nu mă simt în largul meu.

— Probabil că e un lucru despre care n-ar trebui să te lauzi, îmi zice el. Neînfricaţilor le place conformitatea, la fel ca celorlalte facţiuni. Doar că aici nu e atât de evident.

Încuviinţez din cap.

— Probabil c-a fost doar o eroare, spun eu. Nu am putut să fac asta în timp testului de aptitudini. Presupun că data viitoare am să fiu mai normal.

— Corect, zice el, deşi nu pare deloc convins. Ei bine, data viitoare încearcă să nu faci nimic imposibil, bine? Înfruntă-ţi temerea într-o manieră logică, o metodă care ar avea mereu noimă pentru tine, indiferent că eşti sau nu conştient.

— OK, spun eu.

— Acum eşti bine, da? Poţi să te întorci singur în dormitor?

Vreau să-i spun că puteam să mă duc singur şi înainte, că nu aveam nevoie de el să mă conducă la dormitor. Dar pur şi simplu dau din nou din cap. El mă bate pe umăr şi se întoarce în camera de simulare.

Nu pot să nu mă gândesc că tata nu m-a avertizat să nu arăt că sunt conştient în timpul simulărilor doar din cauza normelor facţiunilor. Mă admonesta tot timpul pentru că îl făceam de râs în faţa celor din Abnegaţie, însă nu mă mai avertizase niciodată în privinţa altor lucruri şi nici nu mă

învăţase cum să evit să fac vreun pas greşit. Nu m-a privit niciodată lung, cu ochii larg deschişi, aşteptând să îi promit că aveam să fac ceea ce îmi cerea.

Mi se pare ciudat să ştiu că a încercat probabil să mă protejeze. Ca şi când el nu e monstrul pe care mi-l imaginez, cel pe care îl văd în cele mai groaznice coşmaruri ale mele.

Când dau să pornesc spre dormitoare, aud ceva la capătul culoarului pe care noi tocmai l-am străbătut — ceva ce seamănă cu nişte paşi silenţioşi care se târăsc în direcţia opusă.

***

La cantină, în timpul cinei, Shauna vina fuga spre mine şi îmi trage un pumn tare în braţ, zâmbind cu gura până la urechi. Are o umflătură sub ochiul drept — mai târziu o să aibă o vânătaie.

— Am câştigat! exclamă ea. Am făcut cum mi-ai spus — am nimerit-o fix în falcă în primele şaizeci de secunde şi am scos-o din joc. Însă a apucat să mă lovească în ochi, pentru că am lăsat garda jos, dar după aia am pocnit-o bine. Are nasul plin de sânge. A fost bestial!

Rânjesc. Sunt surprins de cât de satisfăcător e să înveţi pe cineva să facă ceva şi apoi să auzi că a şi funcţionat.

— Bravo! o felicit eu.

— N-aş fi putut reuşi fără ajutorul tău, zice ea.

Zâmbetul i se schimbă, e mai blând, mai puţin zăpăcit şi mai mult sincer. Se ridică pe vârfuri şi mă sărută pe obraz.

O privesc lung în timp ce se dă înapoi. Râde şi mă trage spre masă, unde se află Zeke şi alţi câţiva novici născuţi Neînfricaţi. Problema mea, îmi dau seama, nu e că sunt un Băţos, ci că nu ştiu ce înseamnă pentru Neînfricaţi aceste gesturi de afecţiune. Shauna e drăguţă şi haioasă, iar în Abnegaţie, dacă aş fi interesat de ea, m-aş duce la ea

acasă pentru a lua cina cu familia ei, aş afla în ce proiect de voluntariat lucrează şi m-aş înscrie şi eu. În Neînfricare habar nu am cum să mă descurc la capitolul ăsta sau cum să aflu dacă măcar îmi place de ea.

Mă hotărăsc să nu las asta să îmi distragă atenţia, cel puţin nu acum. Iau o farfurie cu mâncare şi mă aşez să mănânc, ascultându-i pe ceilalţi vorbind şi râzând împreună. Toţi o felicită pe Shauna pentru victoria ei şi mi-o arată pe fata pe care a bătut-o, care s-a aşezat la una dintre celelalte mese, cu faţa încă tumefiată. La sfârşitul mesei, în timp ce îmi înfig furculiţa într-o bucată de prăjitură cu ciocolată, în sală îşi fac apariţia două femei Erudite.

E nevoie de multă muncă pentru a-i face pe Neînfricaţi să se liniştească. Nici măcar apariţia bruscă a celor două Erudite nu are vreun efect — încă se aud murmure peste tot, precum sunetele îndepărtate ale unor oameni care aleargă. Însă, treptat, în timp ce Eruditele se aşază cu Max şi nu se mai întâmplă nimic, conversaţiile sunt reluate. Eu nu particip la ele. Continui să înjunghii prăjitura cu dinţii furculiţei, aruncând priviri prin sală.

Max se ridică şi se apropie de Amar. Poartă o conversaţie tensionată între mese şi pe urmă pornesc amândoi în direcţia mea. Spre *mine.*

Amar îmi face semn să mă ridic. Îmi las pe masă tava aproape goală.

— Noi doi am fost chemaţi pentru o evaluare, îmi zice Amar.

Gura lui, mereu zâmbitoare, formează acum o linie dreapta, iar vocea lui, de obicei animată, sună monotonă.

— Evaluare? îl întreb eu.

Max îmi aruncă o urmă de zâmbet.

— Rezultatele simulărilor tale au fost puţin anormale. Prietenele Erudite din spatele nostru…

Aruncă o privire peste umăr spre femeile Erudite. Tresar,

căci îmi dau seama că una dintre ele e Jeanine Matthews, reprezentanta Erudiţilor. E îmbrăcată într-un costum albastru apretat, cu o pereche de ochelari agăţată pe un lanţ la gât, un simbol al vanităţii Erudite dus atât de tare la extrem, încât e de-a dreptul ilogic.

Max continuă:

— Vom asista la o altă simulare, pentru a ne asigura că rezultatul anormal nu a fost o eroare din programul sistemului. Amar te va conduce acum în camera de simulare.

Simt degetele tatălui meu apucându-mă de mână, îi aud vocea sâsâită care mă avertizează să nu fac nimic ciudat în timpul simulării de la testul de aptitudini. Simt furnicături în palmă, semn că sunt pe cale să mă panichez. Nu pot vorbi, aşa că doar mă uit la Max, iar apoi la Amar, după care încuviinţez din cap. Dacă nu ar fi fost nimic în neregulă cu mine, ştiu sigur că Jeanine Matthews nu s-ar fi deplasat până aici doar pentru a-mi supraveghea cu atenţie simularea.

Ne îndreptăm spre camera de simulare a fricii fără să ne vorbim. Jeanine şi asistenta ei — aşa presupun — discută în şoaptă în spatele nostru. Amar deschide uşa şi ne lasă să intrăm în şir indian.

— Mă duc să aduc echipamentul de rezervă, ca să puteţi observa procesul, zice Amar. Revin imediat.

Jeanine se plimbă prin încăpere, cu o expresie gânditoare. Sunt precaut în preajma ei, aşa cum am fost învăţaţi în Abnegaţie să nu avem încredere în vanitatea şi lăcomia Erudiţilor. Totuşi, în timp ce o studiez, mă gândesc că poate ceea ce am fost învăţat nu e neapărat corect. Femeia Erudită care m-a învăţat cum să dezasamblez un calculator când mă ofeream voluntar la laboratoarele de informatică de la şcoală nu era lacomă sau înfumurată; poate că nici Jeanine Matthews nu e.

— Ai fost logat în sistem sub numele de „Four”, zice

Jeanine după câteva clipe. Se opreşte din plimbat şi-şi împreunează braţele la piept: Lucru care m-a nedumerit. De ce nu vrei să ţi se spună „Tobias” pe-aici?

Ştie deja cine sunt. Ei bine, normal că ştie. Ea ştie totul, nu-i aşa? Simt un gol în stomac. Îmi cunoaşte numele, îmi cunoaşte tatăl şi, dacă mi-a văzut simulările fricii, cunoaşte şi una dintre cele mai întunecate părţi ale mele. Ochii ei limpezi, aproape transparenţi, îi ating pe-ai mei, obligându-mă să mă uit în altă parte.

— Voiam s-o iau de la zero, îi explic.

Ea încuviinţează din cap.

— Înţeleg asta. Ţinând cont de lucrurile prin care ai trecut.

Pare aproape... *amabilă.* Tonul ei mă înfurie, aşa că îi răspund cu răceală, privind-o fix în ochi:

— Sunt bine.

— Fireşte că eşti bine, spune ea, arborând un mic zâmbet.

Amar intră în sală cu un cărucior în care duce cabluri, electrozi şi componente de calculatoare. Ştiu ce trebuie să fac; mă aşez pe scaunul rabatabil şi îmi sprijin braţele pe cotiere în timp ce oamenii din încăpere se conectează la simulare. Amar se apropie cu un ac, iar eu stau nemişcat în timp ce mă înţeapă.

Închid ochii şi lumea dispare din nou.

***

Când deschid ochii, mă aflu pe acoperişul unei clădiri imposibil de înalte, în apropierea unei cornişe. Dedesubt e asfaltul dur, cu străzile complet goale; nu există nimeni care să mă poată ajuta să cobor. Vântul mă loveşte din toate unghiurile şi mă înclin îndărăt, căzând cu spatele pe pietrişul acoperişului.

Nici măcar nu-mi place să fiu aici sus, privind cerul imens

şi pustiu din jurul meu, aducându-mi aminte că mă aflu în punctul cel mai înalt al oraşului. Îmi reamintesc că Jeanine Matthews urmăreşte simularea; mă arunc spre uşa de pe acoperiş, încercând să o deschid în timp ce elaborez o strategie. De obicei, pentru a înfrunta temerea, m-aş arunca de pe cornişa clădirii, ştiind că e doar o simulare şi că nu voi muri cu adevărat. Însă o altă persoană aflată sub simulare n-ar face asta; ar găsi o metodă sigură pentru a cobori.

Îmi evaluez opţiunile. Pot să încerc să deschid uşa, însă pe-aici nu există ustensile care să mă ajute să fac asta, ci doar acoperişul cu pietriş şi cerul. Nu pot crea o ustensilă pentru a deschide uşa, întrucât ăsta e exact acel soi de manipulare a simulării pe care sigur îl caută Jeanine. Mă întorc cu spatele, trag un şut uşii, dar aceasta nu se clinteşte.

Inima îmi bate în gât în timp ce mă îndrept din nou spre cornişă. În loc să mă uit în jos, la trotuarele minuscule de sub mine, mă uit la clădire. Mai jos există sute de ferestre cu pervazuri. Cea mai rapidă formă de a coborî, cea mai Neînfricată formă, e de a escalada faţada clădirii.

Îmi ascund chipul în mâini. Ştiu că nu e real, dar pare real, cu vântul care îmi şuieră în urechi, puternic şi rece, cu betonul aspru de sub mâini, cu sunetul pietrişului împrăştiat de încălţările mele. Trec un picior peste cornişă, tremurând, şi mă întorc spre faţada clădirii în timp ce cobor, mai întâi cu un picior şi apoi cu celălalt, până ce stau agăţat cu buricele degetelor de cornişă.

Panica clocoteşte, făcându-mă să urlu în sinea mea. *Of Doamne!* Urăsc înălţimile — le *urăsc*! Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile din ochi, dând vina pe vânt pentru ele. Pipăi cu vârful piciorului în căutarea pervazului de dedesubt, îl găsesc şi procedez la fel cu mâna pentru a găsi partea superioară a ferestrei. Mă străduiesc să-mi menţin echilibrul în timp ce cobor în vârfuri pe pervazul de sub

mine.

Trupul are un recul spre îndărăt, spre spaţiul gol, şi ţip din nou, scrâşnind din dinţi atât de tare, încât scârţâie.

Trebuie să fac asta din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Mă înclin, ţinându-mă cu o mână de partea de sus a ferestrei şi cu cealaltă de partea de jos. Când simt că am apucat-o bine, îmi cobor vârful piciorului pe faţada clădirii, ascultându-l cum se freacă de piatră, şi mă las din nou să atârn.

De data asta, când ajung pe celălalt pervaz, nu mă ţin suficient de bine cu mâinile. Piciorul îmi alunecă şi eu cad pe spate. Încerc să mă apuc cu degetele de clădirea din beton, dar e prea târziu; plonjez şi scot un ţipăt puternic. Aş putea crea o plasă sub mine; aş putea crea o frânghie în aer pentru a mă salva — nu, n-ar trebui să creez nimic, altminteri vor şti ce anume pot face.

Mă las să cad. Mă las să mor.

Când mă trezesc, durerea — creată de mintea mea — cântă în fiecare părticică a trupului meu, şi ţip cu ochii împăienjeniţi din pricina lacrimilor şi a groazei. Mă ridic brusc, icnind. Trupul îmi tremură; mi-e ruşine să mă port aşa de faţă cu toţi oamenii ăştia, dar ştiu că e un lucru bun. Le va arăta că nu sunt special — că sunt un alt Neînfricat temerar, care credea că putea să escaladeze o clădire şi a eşuat.

— Interesant, spune Jeanine, pe care de-abia o pot auzi din cauza respiraţiei mele sacadate. Nu mă satur niciodată să văd ce se află în mintea unei persoane — fiecare detaliu sugerează atât de multe lucruri.

Îmi cobor picioarele — care încă tremură — peste marginea scaunului şi le lipesc de podea.

— Te-ai descurcat foarte bine, mă felicită Amar. Tehnica ta de escaladare lasă puţin de dorit, dar tot ai ieşit repede din simulare, ca data trecută.

Îmi zâmbeşte. Probabil că m-am descurcat bine

prefăcându-mă a fi normal, întrucât el nu mai pare deloc îngrijorat.

Încuviinţez.

— Ei bine, se pare că rezultatul anormal al testului a fost o eroare de program. Vom investiga programul de simulare pentru a găsi breşa, îmi spune Jeanine. Acum, Amar, mi-aş dori să văd una dintre simulările temerilor *tale,* dacă nu îţi este cu supărare.

— Ale mele? De ce ale mele?

Zâmbetul amabil al lui Jeanine nu dispare.

— Informaţiile noastre sugerează că nu ai fost deloc alarmat de rezultatul anormal al lui Tobias — că, de fapt, erai destul de familiarizat cu el. Aşa că mi-aş dori să văd dacă acea familiaritate se datorează experienţei.

— Informaţiile voastre, spune Amar. Informaţii de unde?

— Un novice şi-a exprimat îngrijorarea pentru binele tău şi al lui Tobias, îi explică Jeanine. Mi-aş dori să-i respect anonimatul. Tobias, eşti liber să pleci. Îţi mulţumesc pentru participare.

Mă uit la Amar. El încuviinţează uşor din cap. Mă ridic în picioare, continuând să tremur, şi ies din sală, lăsând uşa întredeschisă pentru a putea trage cu urechea. Dar imediat ce ajung pe culoar, asistenta lui Jeanine o trânteşte în urma mea şi nu mai pot auzi nimic, nici măcar atunci când îmi lipesc urechea de ea.

Un novice şi-a exprimat îngrijorarea — şi sunt sigur cine e acel novice. Singurul nostru fost Erudit: Eric.

***

Timp de o săptămână, se pare că vizita lui Jeanine nu va avea nicio consecinţă. Toţi novicii, atât cei născuţi Neînfricaţi, cât şi transferaţii, trec în fiecare zi prin simulările fricii, iar eu le permit temerilor să mă mistuie în fiecare zi: înălţimile, claustrofobia, violenţa, Marcus. Uneori

se amestecă toate într-un vârtej ameţitor: Marcus pe acoperişurile clădirilor înalte, violenţa în spaţiile închise. Mă trezesc întotdeauna pe jumătate delirând, tremurând, stânjenit că, deşi sunt novicele care are doar patru temeri, sunt, de asemenea, cel care nu se poate lepăda de ele odată ce simulările iau sfârşit. Se furişează înapoi când nici nu mă aştept, umplându-mi somnul de coşmaruri şi trezitul cu fiori şi paranoia. Scrâşnesc din dinţi, sar speriat la cele mai mici zgomote, mâinile îmi amorţesc fără niciun avertisment. Mi-e teamă că o s-o iau razna înainte de finalizarea iniţierii.

— Te simţi bine? mă întreabă Zeke într-o dimineaţă, în timp ce luăm micul dejun. Pari… epuizat.

— Mă simt bine, îi răspund, pe un ton mai aspru decât intenţionam.

— O, sigur că da, spune el surâzând. Ştii, e în regulă să nu fii în regulă.

— Mda, bine.

Mă forţez se termin mâncarea, în pofida faptului că în ultimele zile mi se pare că toată are gust de praf. Deşi mă simt de parcă mai am puţin şi-mi pierd minţile, măcar iau în greutate — în mare parte muşchi. E bizar să ocup atât de mult spaţiu prin simplul fapt al existenţei, când obişnuiam să mă fac nevăzut cu atâta uşurinţă. Asta mă face să mă simt puţin mai puternic, puţin mai solid.

Eu şi Zeke ne ducem tăvile la spălat. Când ne îndreptăm spre Carieră, fratele mai mic al lui Zeke — îmi amintesc că-l cheamă Uriah — vine intr-un suflet spre noi. E deja mai înalt decât Zeke, cu un bandaj în spatele urechii, care îi acoperă un tatuaj recent făcut. De obicei pare a fi pe punctul de a face o glumă, dar nu şi acum. Pur şi simplu ne priveşte speriat.

— Amar, zice el, respirând cu dificultate. Amar a… Scutură din cap: Amar a murit.

Râd puţin. Sunt vag conştient că nu e cea mai adecvată

reacţie, dar nu mă pot abţine.

— Poftim? Cum adică a *murit*?

— O femeie Neînfricată i-a găsit trupul azi-dimineaţă în apropierea Turlei, ne explică Uriah. Tocmai l-au identificat. Era Amar. El… probabil că…

— A sărit? întreabă Zeke.

— Sau a căzut, nimeni nu ştie, zice Uriah.

Mă îndrept spre cărările formate pe pereţii Carierei. De obicei, aproape că mă lipesc de zid când fac asta, temându-mă de înălţime, dar de data asta nici măcar nu mă gândesc la ceea ce se află dedesubt. Trec pe lângă nişte copii care aleargă şi ţipă şi pe lângă oamenii care intră şi ies din magazine. Urc scara care atârnă de tavanul din sticlă.

O mulţime s-a adunat în holul principal al Turlei. Îmi fac loc cu coatele printre ei. Unii mă înjură sau mă înghiontesc la rândul lor, dar nu mă interesează. Îmi croiesc drum spre marginea încăperii, spre pereţii din sticlă de deasupra străzilor, care înconjoară complexul Neînfricaţilor. Acolo, există o zonă delimitată de o bandă şi o pată stacojie pe asfalt.

Privesc vreme îndelungată acea pată, până ce înţeleg că s-a format din sângele lui Amar, atunci când trupul lui s-a izbit de pământ.

Apoi plec.

***

Nu l-am cunoscut pe Amar suficient cât să mă doară, cel puţin nu în felul în care am învăţat să simt durerea. Am jelit când a murit mama, o greutate cu care îmi era greu să trăiesc de pe-o zi pe alta. Îmi aduc aminte că mă opream în timp ce făceam tot soiul de lucruri simple şi uitam să le reiau, sau mă trezeam în toiul nopţii cu lacrimi pe faţă.

Nu simt la fel pierderea lui Amar. O resimt din când în când, atunci când îmi amintesc că el a fost cel care mi-a

dat numele, că m-a protejat când nici măcar nu mă cunoştea. Dar, în cea mai mare parte a timpului, sunt pur şi simplu furios. Ştiu sigur că moartea lui a avut ceva de-a face cu Jeanine Matthews şi cu evaluarea simulării lui. Iar asta înseamnă că ceea ce i s-a întâmplat e din vina lui Eric, deoarece el a auzit conversaţia noastră şi s-a dus să ne pârască la liderul fostei sale facţiuni.

Erudiţii l-au omorât pe Amar. Însă toată lumea crede că a sărit sau a căzut. E ceva ce-ar face un Neînfricat.

În acea seară, Neînfricaţii organizează o pomenire pentru el. Spre sfârşitul după-amiezii, toată lumea e beată. Ne adunăm lângă prăpastie şi Zeke îmi întinde un pahar cu un lichid închis la culoare, pe care îl dau de duşcă fără să stau pe gânduri. În timp ce lichidul coboară calm prin mine mă legăn puţin pe picioare şi dau paharul înapoi.

Da, cam așa ceva, zice Zeke, privind lung înspre paharul gol. Ma duc să mai aduc.

Încuviinţez din cap şi ascult mugetul prăpastiei. Jeanine Matthews a părut să accepte că rezultatele mele anormale au fost cauzate de o eroare a programului, dar dacă s-a prefăcut? Dacă vine după mine, aşa cum a venit după Amar? Încerc să îndepărtez gândul, trimiţându-l într-o zonă în care sper să nu-l mai găsesc vreodată.

O mână neagră, plină de cicatrice, aterizează pe umărul meu şi văd că îl am pe Max lângă mine.

— Four, eşti bine? mă întreabă el.

— Da, îi răspund, şi e adevărat, sunt bine.

Sunt bine, deoarece încă stau în picioare şi nu vorbesc împleticit.

— Ştiu că Amar era foarte interesat de tine. Cred că a văzut un mare potenţial.

Max îmi zâmbeşte.

— Nu l-am cunoscut cu adevărat, îi spun.

— El a fost mereu uşor neliniştit, uşor instabil. Nu ca ceilalţi novici din clasa lui, îmi explică Max. Cred că

pierderea bunicilor şi-a pus amprenta asupra lui. Sau poate că problema era de altă natură… nu ştiu. Poate că pentru el e cel mai bine aşa.

— Că a *murit*? îl întreb, aruncându-i o privire cruntă.

Nu asta voiam să spun, zice Max. Însă aici, în Neînfricare, noi îi încurajăm pe membri să îşi aleagă propriile drumuri în viaţă. Dacă asta e ceea ce el a ales… poate că e mai bine. Îşi pune din nou mâna pe umărul meu: în funcţie de cum te vei descurca mâine la examenul final, ar fi bine ca noi doi să vorbim despre viitorul pe care ţi-ai dori să-l ai aici, la Neînfricare. Eşti de departe cel mai promiţător novice, în pofida trecutului tău.

Continui să-l privesc fix Nici măcar nu înţeleg ce spune sau de ce mi-o spune aici, la pomenirea lui Amar. Oare încearcă să mă *recruteze*? Pentru ce?

Zeke se întoarce cu două pahare, iar Max dispare în mulţime, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Unul dintre prietenii lui Amar stă în picioare pe un scaun şi strigă ceva lipsit de sens despre faptul că Amar a fost suficient de curajos pentru a explora necunoscutul.

Toată lumea îşi ridică paharele şi îi scandează numele. *Amar, Amar, Amar.* Îl rostesc de atât de multe ori, încât îşi pierde sensul, devenind un sunet neobosit, repetitiv şi epuizant.

Apoi bem cu toţii. Aşa jelesc Neînfricaţii: alungă durerea în obscuritatea alcoolului şi o abandonează acolo.

În regulă. Bine. Şi eu o pot alunga.

***

Examenul meu final, peisajul fricii, este administrat de către Tori şi supravegheat atent de către liderii Neînfricării, inclusiv Max. Mă aşez printre novici şi, pentru prima dată, nu sunt deloc agitat. În peisajul fricii, toţi oamenii sunt conştienţi că se află sub simulare, aşa că n-am nimic de

ascuns. Mă injectez singur în gât şi las realitatea să dispară.

Am făcut-o de zeci de ori. Mă trezesc în vârful unei clădiri înalte de pe care mă arunc. Sunt închis într-o cutie şi îmi permit un scurt moment de panică înainte să izbesc cu umărul în peretele care trebuie, spulberând lemnul în urma impactului, un lucru imposibil. Ridic arma şi împuşc în cap o persoană nevinovată — de data asta, un bărbat lipsit de chip, îmbrăcat cu veşminte de-ale Neînfricaţilor — fără ca măcar să stau pe gânduri.

De data asta, când Marcuşii mă înconjoară, seamănă mai bine cu el decât înainte. Gura lui e o gură adevărată, deşi ochii tot nişte cavităţi goale au rămas. Şi când duce mâna la spate pentru a mă lovi, are o curea, nu un lanţ cu ţepi sau vreo altă armă care mă pot face bucăţele. Încasez câteva lovituri, după care mă arunc spre cel mai apropiat Marcus, prinzându-l de gât. Îl lovesc cu sălbăticie în faţă, iar violenţa îmi oferă un scurt moment de satisfacţie înainte să mă trezesc, ghemuit pe podeaua din sala peisajului fricii.

Luminile se aprind în sala de alături, astfel că-i pot vedea pe cei care se află acolo. Există două rânduri de novici care aşteaptă, inclusiv Eric, care acum are atât de multe piercinguri în limbă, încât visez cu ochii deschişi că i le smulg unul câte unul. În faţa lor se află trei lideri Neînfricaţi, printre care şi Max, dând cu toţii din cap şi zâmbind. Tori ridică degetele mari în semn de aprobare.

Am intrat în examen gândindu-mă că nu-mi mai păsa de nimic, nici măcar să-l trec, nici măcar să fiu bine, nici măcar să fiu Neînfricat. Însă OK-ul lui Tori mă umple de mândrie şi îmi permit să zâmbesc puţin când ies. Se prea poate ca Amar să fie mort, dar el a dorit întotdeauna să mă descurc. Nu pot să spun c-am făcut-o pentru el — nu prea am făcut-o pentru nimeni, nici măcar pentru mine. Dar cel puţin nu l-am făcut de râs.

Toţi novicii care îşi termină examenul final aşteaptă rezultatele în dormitorul transferaţilor, atât cei născuţi

Neînfricaţi, cât şi transferaţii. Zeke şi Shauna chiuie de bucurie atunci când intru şi mă aşez pe marginea patului meu.

— Cum a fost? mă întreabă Zeke.

— Bine, îi răspund. Nicio surpriză. Dar la voi?

— Îngrozitor, dar am scăpat cu viaţă, zice el, ridicând din umeri. Totuşi, Shauna a avut parte de câteva temeri noi.

— M-am descurcat cu ele, zice ea cu o nonşalanţă exagerată.

Are o pernă peste genunchi, una de-a lui Eric. N-o să-i placă asta.

Renunţă să mai joace teatru şi îmi zâmbeşte cu gura până la urechi.

— Am fost superbă!

— Da, da, cum să nu, o ironizează Zeke.

Shauna îl loveşte cu perna peste faţă. El i-o înşfacă.

— Ce vrei să spun? Da, ai fost bestială. Da, eşti cea mai bună Neînfricată care a existat vreodată. Mulţumită? O loveşte cu perna peste umăr. Se laudă non-stop de când am început simulările fricii, pentru că se descurcă mai bine decât mine. E enervant!

— Pur şi simplu mă răzbun fiindcă tu te-ai lăudat în timpul antrenamentelor de luptă, zice ea. „Ai văzut ce l-am nimerit pe ăla când nici bine n-am început?” Bla, bla, bla.

Ea îl împinge, iar el o apucă de încheieturi. Ea se smuceşte din strânsoare şi îi trage una peste ureche, după care încep să râdă şi să se bată.

Se prea poate să nu înţeleg afecţiunile Neînfricaţilor, dar se pare că ştiu ce e ăla un flirt. Zâmbesc satisfăcut. Bănuiesc că am rezolvat dilema cu Shauna, nu că mi-ar fi dat bătăi de cap.

Aşteptăm aproximativ o oră până îşi termină şi ceilalţi examenul final şi se întorc rând pe rând în dormitor. Ultimul întors e Eric, care rămâne în cadrul uşii şi îşi dă aere.

— E timpul să ne primim rezultatele, spune el.

Ceilalţi se ridică şi trec pe lângă el. Unii dintre ei par agitaţi; alţii par aroganţi, siguri pe ei. Aştept până ce au ieşit cu toţii înainte să mă îndrept spre uşă, însă nu ies. Mă opresc, îmi încrucişez braţele şi mă uit fix la Eric timp de câteva secunde.

— Ai ceva să-mi spui? mă întreabă el.

— Ştiu că tu ai fost, îi spun. Cel care l-a pârât Erudiţilor pe Amar. Ştiu sigur.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, zice el, dar e evident că ştie.

— Tu eşti motivul pentru care a murit, îi spun.

Sunt surprins când văd cât de repede mă înfurii. Trupul mi se cutremură odată cu furia, făcându-mă să mă înfierbânt la faţă.

— Băţosule, te-ai lovit la cap în timpul examenului? mă întreabă Eric cu un zâmbet arogant. Vorbeşti numai prostii.

Îl izbesc cu putere de uşă. Apoi îl ţin acolo cu un braţ — pentru o clipă, mă surprinde că sunt mai puternic decât el — şi mă apropii de faţa lui.

— Ştiu că tu ai fost, repet eu, căutând în ochii lui negri ceva, orice, dar nu găsesc nimic — sunt doar nişte ochi impenetrabili, ca de peşte mort. Amar a murit din cauza ta şi te asigur eu că n-ai să scapi basma curată din asta.

Îl las să plece şi mă îndrept spre cantină.

***

Sala de mese e *ticsită* de oameni îmbrăcaţi cu cele mai bune ţinute de Neînfricaţi — toate piercingurile exagerate cu cercei mai strălucitori, toate tatuajele la vedere, chiar dacă asta înseamnă lipsa unor haine. Încerc să stau cu ochii pe chipurile oamenilor în timp ce navighez prin mulţimea de trupuri. Mirosul de prăjitură, de carne gătită şi de pâine şi de condimente pluteşte în aer, lăsându-mi gura apă — am uitat să mănânc la prânz.

Când ajung la masa noastră obişnuită, fur o chiflă de pe farfuria lui Zeke când el nu se uită şi aştept împreună cu ceilalţi să vedem rezultatele. Sper că n-o să ne facă să aşteptăm prea mult. Mă simt de parcă aş ţine în mână un cablu electric aflat sub tensiune — mâinile îmi tremură şi îmi pierd şirul gândurilor. Zeke şi Shauna încearcă să-mi vorbească, însă niciunul dintre noi nu poate striga suficient de tare ca să acopere gălăgia din sală, aşa că ne resemnăm şi aşteptăm fără să vorbim.

Max se suie pe una dintre mese şi ridică mâinile pentru a face linişte. În mare parte reuşeşte asta, cu toate că nici măcar el nu îi poate linişti cu totul pe Neînfricaţi, unii dintre ei continuând să vorbească şi să glumească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuşi, îl aud destul de bine în timp ce îşi ţine discursul.

— În urmă cu câteva săptămâni, un grup de novici costelivi şi speriaţi şi-au picurat sângele peste cărbuni şi au făcut marele salt spre Neînfricare, spune Max. Ca să fiu sincer, nu credeam că vreunul dintre ei avea să treacă de prima zi… — face o pauză pentru a ne permite să râdem, ceea ce şi facem, cu toate că nu a fost o glumă prea reuşită — … dar sunt fericit să vă anunţ că, anul acesta, toţi novicii noştri au obţinut punctajul necesar pentru a deveni Neînfricaţi!

Toată lumea ovaţionează. În pofida asigurărilor că nu vor fi daţi afară, Zeke şi Shauna sunt în continuare agitaţi — ordinea în care suntem clasificaţi va hotărî ce locuri de muncă vom putea alege la Neînfricare. Zeke o strânge de umeri pe Shauna.

Brusc, mă simt din nou singur.

— N-o mai lungesc, ne spune Max. Ştiu că novicii noştri sunt nerăbdători. Aşadar, iată-i pe cei doisprezece membri noi din Neînfricare!

Numele novicilor apar pe un ecran suficient de mare încât să-l poată vedea şi oamenii din spatele sălii. Caut

imediat numele lor:

6. Zeke
5. Ash
4. Shauna

O parte din încordarea mea dispare instantaneu şi continui să citesc lista de jos în sus, panicându-mă când nu-mi găsesc numele. Dar, apoi, iată-l acolo, chiar în vârf.

1. Four
2. Eric

Shauna scoate un strigăt de bucurie, iar ea şi Zeke mă strâng într-o îmbrăţişare neglijentă, greutatea lor aproape doborându-mă. Râd şi ridic mâinile pentru a le întoarce gestul.

Undeva în tot acel haos, mi-am scăpat chifla — o calc cu călcâiul şi zâmbesc în timp ce oamenii mă înconjoară, oameni pe care nici măcar nu-i cunosc, bâtându-mă pe spate şi zâmbind şi spunându-mi pe nume. Numele meu, care acum e doar „Four”. Acum, toate suspiciunile legate de originea mea şi identitatea mea sunt date uitării, întrucât sunt unul de-al lor, întrucât sunt un Neînfricat.

Nu mai sunt Tobias Eaton, nu voi mai fi niciodată, s-a zis cu el. Acum sunt un Neînfricat.

***

În acea noapte, ameţit de bucurie şi plin cu atâta mâncare încât de-abia mai pot să merg, evadez de la petrecere şi urc cărările spre vârful Carierei, spre holul principal al Turlei. Ies afară şi inspir adânc aerul nopţii, care e rece şi revigorant, spre deosebire de aerul fierbinte şi închis din cantină.

Pornesc spre şinele de tren, prea bucuros şi prea plin de energie pentru a sta liniştit. Aud un tren venind, cu lumina din faţa primului vagon clipind în timp ce se apropie. Trece pe lângă mine cu toată puterea şi energia, zgomotos ca

tunetul pentru urechile mele. Mă apropii de el, savurând pentru prima dată fiorul de teamă din stomacul meu, să mă aflu atât de aproape de un lucru aşa de periculos.

Apoi, în unul dintre ultimele vagoane, văd ceva întunecat şi cu formă umană. Silueta unei femei înalte şi zvelte, care stă cu trupul ieşit în afară, ţinându-se de mâner. Preţ de o clipă, în timp ce trenul trece în viteză pe lângă mine, văd un păr negru ondulat şi un nas acvilin.

Aproape că seamănă cu mama mea.

Şi apoi dispare, odată cu trenul.

FIUL

MICUL APARTAMENT este gol, iar pe la colţurile podelii încă se mai cunosc urmele de mătură. Nu posed nimic cu care să umplu spaţiul liber, cu excepţia hainelor mele din Abnegaţie, care sunt îndesate în geanta de lângă mine. O arunc pe salteaua goală şi verific sertarele de dedesubt, căutând nişte cearşafuri.

Loteria Neînfricării a fost bună cu mine, deoarece m-am clasat primul şi, spre deosebire de ceilalţi novici sociabili, voiam să locuiesc singur. Ceilalţi, cum ar fi Zeke şi Shauna, au crescut înconjuraţi de comunitatea Neînfricaţilor şi, pentru ei, tăcerea şi tihna de a trăi singuri ar fi de nesuportat.

Îmi fac repede patul, întinzând atât de bine cearşaful, încât aproape că are colţuri. Aşternutul are câteva găuri, nu ştiu dacă de la molii sau de la faptul că a mai fost folosit. Pătura, o cuvertură albastră, miroase a cedru şi a praf. Când deschid geanta care conţine puţinele mele lucruri, scot cămaşa din Abnegaţie — cu o bucată lipsă acolo unde am fost nevoit să rup din material pentru a-mi lega rana de la mână — şi o ridic În faţa ochilor. Pare mică — mă îndoiesc că mi-ar mai veni dacă aş încerca să o îmbrac, dar nu încerc, mă mulţumesc doar să o împăturesc şi să-i dau drumul în sertar

Aud un ciocănit în uşă.

— Intră! strig eu, crezând că e Zeke sau Shauna.

Însă cel care intră în apartamentul meu e Max. Un bărbat înalt, cu pielea închisă la culoare şi cu încheieturile degetelor învineţite, ținând mâinile încrucişate în faţă. Îmi examinează o dată camera şi se strâmbă văzând pantalonii largi, de culoare gri, împăturiţi pe pat. Reacţia lui mă surprinde întrucâtva — nu există mulţi în oraşul ăsta care

să aleagă Abnegaţia ca facţiune a lor, dar nici nu există mulţi care s-o urască. Aparent, l-am găsit pe unul dintre ei.

Mă ridic, neştiind ce să spun. În apartamentul meu se află un Lider al facţiunii.

— Bună ziua! îl salut eu.

— Regret că te-am întrerupt, zice Max. Sunt surprins că n-ai ales să te cazezi împreună cu foştii tăi colegi de iniţiere. Ţi-ai făcut, totuşi, nişte prieteni, nu-i aşa?

— Da, îi răspund. Însă varianta asta mi se pare mai firească.

— Cred că-ţi va lua ceva timp să uiţi de fosta ta facţiune.
Max îşi trece un deget peste blatul din chicineta mea, se uită la praful adunat, apoi îşi şterge mâna de pantaloni. Îmi aruncă o privire critică — una care îmi spune să uit de fosta mea facţiune mai repede. Dacă aş fi fost în continuare novice, acea privire m-ar fi putut îngrijora, dar acum sunt membru al Neînfricării, iar el nu-mi poate lua asta, indiferent cât de „Băţos” par.

Sau poate?

— În această după-amiază îţi vei alege slujba, spune Max. Te-ai gândit la ceva anume?

— Cred că depinde de ceea ce este disponibil, îi răspund. Mi-ar plăcea să mă ocup de ceva ce are legătură cu predatul. Poate ce făcea Amar.

— Eu consider că un novice clasat pe locul întâi poate face ceva mai mult decât să fie „instructor de iniţiere", nu crezi? Max ridică din sprâncene şi observ că una nu se mişcă la fel de mult ca cealaltă — e brăzdată de o cicatrice. Am venit, spune, deoarece s-a ivit o oportunitate.

Îşi trage un scaun de sub măsuţa din apropierea blatului de bucătărie, îl întoarce şi se aşază pe el invers. Bocancii lui negri sunt plini de un noroi cafeniu-deschis, iar şireturile îi sunt înnodate şi destrămate la capete. Se prea poate să fie cel mai în vârstă Neînfricat pe care l-am văzut vreodată, însă, în egală măsură, pare că e făcut din oţel.

— Ca să fiu sincer, unul dintre ceilalţi lideri ai Neînfricaţilor e cam bătrân pentru slujba pe care o are, spune Max.

Mă aşez pe marginea patului.

— Noi, ceilalţi patru, suntem de părere că ar fi o idee bună să aducem oameni noi la conducere. Mai exact, noi idei pentru noii membri Neînfricaţi şi pentru o nouă iniţiere. Oricum, această însărcinare cade de obicei în cârca celui mai tânăr lider, aşa că s-ar potrivi de minune. Ne gândeam să ne inspirăm din orele mai recente pentru un program de pregătire, ca să vedem dacă avem vreun candidat bun. Tu eşti cea mai evidentă alegere.

Brusc, simt că nu-mi mai încap în piele. Oare el chiar sugerează că la vârsta de şaisprezece ani m-aş putea califica drept unul dintre liderii Neînfricării?

— Programul de pregătire va dura cel puţin un an, zice Max. Va fi riguros şi îţi va testa abilităţile într-o mulţime de domenii. Amândoi ştim că te vei descurca de minune în secţiunea peisajului fricii.

Dau aprobator din cap, fără ca măcar să stau pe gânduri. Probabil că nu-l deranjează siguranţa mea de sine, căci zâmbeşte puţin.

— Nu va fi nevoie să mergi mai târziu la întrunirea pentru alegerea slujbelor, continuă Max. Antrenamentul va începe foarte curând — de fapt, chiar mâine-dimineaţă.

— Staţi puţin, îi spun, un gând facându-şi loc prin zăpăceala din mintea mea. Nu am dreptul la o alegere?

— Bineînţeles că ai dreptul la o alegere, răspunde, şi pare încurcat. Numai că am presupus că cineva ca tine ar prefera să se pregătească pentru a fi lider în loc să-şi petreacă toată ziua stând pe lângă un gard, cu o puşcă pe umăr sau ţinând cursuri despre tehnicile bune de luptă. Dar, dacă m-am înşelat…

Nu ştiu de ce şovăi. Nu vreau să-mi petrec zilele păzind gardul, sau patrulând prin oraş, sau chiar măsurând cu

pasul podeaua încăperii pentru antrenament. Se prea poate să am aptitudini pentru luptă, dar asta nu înseamnă că vreau s-o fac toată ziua, zi de zi. Şansa de a face ceva cu adevărat important în Neînfricare pare atrăgătoare acelei părţi de Abnegaţie din mine, o parte latentă, care cere din când în când atenţie.

Cred că pur şi simplu nu-mi place când nu mi se dă posibilitatea să aleg.

Clatin din cap.

— Nu, nu v-aţi inşelat. Îmi dreg glasul şi încerc să-l fac să pară mai puternic, mai hotărât. Vreau să o fac. Vă mulţumesc!

— Excelent.

Max se ridică şi îşi trosneşte leneş una dintre încheieturi, ca şi cum ar fi un vechi obicei. Îmi întinde mâna, iar eu i-o strâng, cu toate că gestul încă nu-mi este familiar — cei din Abnegaţie nu se ating cu atâta nonşalanţă.

— Vino mâine-dimineaţă la ora opt în sala de conferinţe de lângă biroul meu. E în Turlă. La etajul al zecelea.

Pleacă, împrăştiind bucăţi de noroi uscat de pe tălpile bocancilor în drumul său spre ieşire. Le adun cu mătura care stă rezemată de peretele de lângă uşă. Abia după ce vâr la loc scaunul sub măsuţă pun lucrurile cap la cap — dacă devin un lider al Neînfricaţilor, un reprezentant al facţiunii mele, va trebui să dau din nou nas în nas cu tatăl meu. Şi nu doar o dată, ci constant, până ce el, într-un final, se va retrage în obscuritatea Abnegaţiei.

Degetele încep să-mi amorţească. Mi-am înfruntat temerile de nenumărate ori în timpul simulărilor, dar asta nu înseamnă că sunt gata să le înfrunt şi în realitate.

***

— Frate, ai ratat totul! îmi spune Zeke, cu ochii larg deschişi, îngrijorat. Singurele slujbe rămase spre sfârşit

erau treburile scârboase, cum ar fi frecatul toaletelor! Unde ai *fost*?

— E în regulă, îi spun, în timp ce-mi duc tava spre masa noastră de lângă uşă.

Shauna e şi ea acolo, împreună cu sora ei mai mică, Lynn, şi cu Marlene, prietena lui Lynn. Când le-am văzut acolo, am vrut să fac imediat cale-ntoarsă — Marlene e prea veselă pentru mine, chiar şi într-o zi bună —, dar Zeke mă văzuse deja. Aşa că a fost prea târziu. În spatele nostru, Uriah o ia la fugă pentru a ne ajunge din urmă, având farfuria încărcată cu mai multă mâncare decât ar putea el cu adevărat să-şi îndese în stomac.

— N-am ratat nimic — Max a venit să mă vadă mai devreme.

În timp ce ne ocupăm locurile la masă, sub una dintre lămpile albăstrui care atârnă din tavan, îi spun despre oferta lui Max, având grijă să nu o fac să pară prea impresionantă. De-abia mi-am făcut nişte prieteni; nu vreau să creez tensiuni de gelozie între noi fără motiv. Când termin de povestit, Shauna îşi sprijină faţa în mână şi îl întreabă pe Zeke:

— Bănuiesc că trebuia să ne străduim mai mult în timpul iniţierii, nu-i aşa?

— Sau să-l fi omorât înainte să poată să treacă de testul final.

— Sau ambele, zice Shauna, zâmbind. Felicitări, Four! O meriţi.

Simt privirile tuturor aţintite asupra mea ca nişte raze de căldură puternice şi diferite, şi mă grăbesc să schimb subiectul.

— Voi unde aţi nimerit?

— În camera de control, răspunde Zeke. Mama a lucrat cândva acolo şi m-a învăţat deja cea mai mare parte din ceea ce va trebui să ştiu.

— Eu sunt în… chestia aia cu conducerea patrulelor pe

traseu. Nu e cea mai interesată slujbă din lume, dar bine măcar că stau pe-afară.

— Mda, ia să vedem dacă ai să mai spui asta şi în toiul iernii, când ai să te târăşti printr-un strat de zăpadă şi gheaţă de jumătate de metru, intervine Lynn cu amărăciune, după care îşi înfige furculiţa în mormanul de piure de cartofi din farfuria ei. Sper să mă descurc la iniţiere. Nu vreau să sfârşesc blocată la îngrăditură.

— N-am mai vorbit despre asta? o întreabă Uriah. Poţi rosti cuvântul cu „i” când mai sunt două săptămâni până începe. Mă face să vomit când îl aud.

Mă uit la mormanul de mâncare de pe tava lui.

— Totuşi, să te îndopi până pocneşti, asta e bine?

Îşi dă ochii peste cap şi se apleacă deasupra tăvii pentru a-şi vedea de mâncare. Plimb şi eu mâncarea prin farfurie — n-am mai avut poftă de mâncare de azi-dimineaţă, fiind prea îngrijorat cu privire la ziua de mâine pentru a suporta să am stomacul plin.

Zeke zăreşte pe cineva în partea opusă a cantinei.

— Mă întorc imediat.

Shauna îl urmăreşte cu privirea cum traversează încăperea pentru a saluta câţiva membri tineri din Neînfricare. Nu par mult mai mari decât el, dar nu-i recunosc de la iniţiere, aşa că probabil că sunt cu un an sau doi mai în vârstă. Zeke le spune ceva celor din grup — alcătuit în mare parte din fete —, ceea ce îi face să izbucnească în hohote de râs, şi îi dă un ghiont în coaste uneia dintre fete, facând-o să scoată un sunet strident. Lângă mine, Shauna se uită urât şi nu-şi nimereşte gura cu furculiţa, mânjindu-se cu sos pe obraz. Lynn pufneşte în mâncarea ei, iar Marlene îi trage un şut pe sub masă — destul de tare cât să poată fi auzit.

— Aşadar, spune Marlene cu voce tare. Four, mai ştii pe altcineva care urmează programul ăla de conducere?

— Dacă mă gândesc bine, azi nu l-am văzut nici pe Eric,

spune Shauna. Speram să se împiedice şi să cadă în prăpastie, dar…

Îmi vâr nişte mâncare în gură şi încerc să nu mă gândesc la asta. Lumina albastră face ca mâinile mele să pară şi ele albastre, asemenea mâinilor unui cadavru. Nu am mai vorbit cu Eric de când l-am acuzat că era indirect responsabil de moartea lui Amar — cineva i-a raportat lui Jeanine, reprezentanta Erudiţiei, faptul că Amar a fost conştient în timpul simulării, iar în calitate de fost Erudit, Eric este cel mai probabil suspectul. Nici nu m-am hotărât ce voi face data viitoare când va trebui să stau de vorbă cu el. Dacă îl bat iarăşi măr, asta nu va dovedi că el este trădătorul facţiunii. Va trebui să găsesc o cale prin care să fac legătura între Erudiţie şi activităţile lui recente şi să prezint informaţiile unuia dintre liderii Neînfricării — probabil lui Max, de vreme ce îl cunosc mai bine.

Zeke vine înapoi spre masă şi se strecoară pe locul lui.

— Four, ce faci mâine-seară?

— Nu ştiu, îi răspund. Nimic.

— Perfect, zice el. Vii cu mine la întâlnire.

Mă înec cu piureul de cartofi.

— Poftim?

— Ăăă, îmi displace că trebuie să-ţi spun asta, frăţioare, intervine Uriah, dar la întâlniri te duci singur, nu cu un prieten.

— E o întâlnire în patru, evident, îi răspunde Zeke. Am invitat-o pe Maria, iar ea a zis ceva despre un partener pentru prietena ei, Nicole, şi i-am zis că s-ar putea să fii interesat.

— Care din ele e Nicole? întreabă Lynn, întinzându-şi gâtul pentru a privi grupul de fete.

— Roşcata, îi răspunde Zeke. Aşadar, la ora opt. Contez pe tine, nici măcar nu te mai întreb.

— Eu nu… dau să spun.

Mă uit la roşcata din partea opusă a încăperii. Are tenul

de culoare deschisă, cu ochii mari, machiaţi cu negru, şi e îmbrăcată cu un tricou mulat, care lasă să se vadă betelia pantalonilor şi… alte lucruri pe care vocea mea interioară de om crescut în Abnegaţie îmi spune să nu le mai remarc. O fac oricum.

N-am fost niciodată la o întâlnire, din pricina regulilor stricte ale fostei mele facţiuni când era vorba de a face curte unei fete, care includ angajarea în acte de serviciu comune şi poate — *poate* — să iei cina cu familia ei şi să ajuţi după aceea la spălarea vaselor. Nici măcar nu m-am gândit să ies cu cineva; era o mare imposibilitate.

— Zeke, eu niciodată n-am…

Uriah se încruntă şi mă împunge cu degetul în braţ. Îi dau mâna la o parte.

— *Ce e?*

— O, nimic! spune Uriah vesel. Păreai mai *Băţos* ca de obicei, aşa că m-am gândit să-ţi verific…

Marlene râde.

— Mda, cum să nu!

Fac schimb de priviri cu Zeke. Niciodată n-am discutat în mod explicit despre faptul că nu trebuia să divulge nimănui facţiunea mea de origine, dar, din câte ştiu, n-a menţionat asta nimănui. Uriah ştie, însă, în pofida gurii lui bogate, pare să înţeleagă când să nu divulge anumite informaţii. Totuşi, nu sunt sigur de ce Marlene nu şi-a dat încă seama — poate că nu e o bună observatoare.

— Nu-i mare scofală, Four, îmi spune Zeke, luând o ultimă îmbucătură de mâncare. Mergi, vorbeşti cu ea ca şi cum ar fi o fiinţă omenească normală — ceea ce chiar *este* — poate că te va lăsa — *ohhh* — s-o *ții de mână*…

Shauna se ridică brusc şi scaunul ei scrâşneşte pe podeaua din piatră. Îşi dă părul pe după urechi şi porneşte cu capul plecat către locul în care se retumează tăvile. Lynn îi aruncă lui Zeke o căutătură urâtă — care nu prea se deosebeşte de expresia ei obişnuită — şi îşi urmează sora.

— Bine, nu trebuie să te ţii de mână cu nimeni, îmi spune Zeke, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Trebuie numai să mergi, da? îţi rămân dator.

Mă uit la Nicole. Stă aşezată la o masă în apropierea locului de retumat tăvile şi râde iar, de data asta la glumele altcuiva. Poate că Zeke are dreptate — poate că nu e mare scofală şi poate că există o altă cale prin care să pot să mă dezvăţ de trecutul meu din Abnegaţie şi să învăţ să-mi accept viitorul de Neînfricat. Şi, în plus, e drăguţă.

— Bine, îi zic. Vin. Dar dacă ai să faci vreo glumă proastă despre ţinutul de mână, am să-ţi sparg nasul.

***

Când mă întorc în acea seară în apartamentul meu, încă mai miroase a praf şi se simte un vag iz de mucegai. Aprind una dintre lămpi şi un licăr de lumină se reflectă pe blat. Îmi trec mâna peste el şi mă înţep într-un ciob mic de sticlă, care mă face să sângerez. Îl iau cu vârful degetelor şi îl duc la găleata de gunoi, în care azi-dimineaţă am pus un sac menajer. Dar, acum, pe fundul sacului se găseşte un morman de cioburi care provin de la un pahar de sticlă.

Eu încă n-am folosit vreunul.

Un fior rece mă trece pe şira spinării şi scrutez cu privirea restul încăperii, să văd dacă celelalte lucruri sunt la locul lor. Cearşafurile nu sunt boţite, niciun sertar nu este deschis, niciun scaun nu pare să fi fost mutat. Dar aş fi ştiut dacă aş fi spart vreun pahar dimineaţă.

Aşadar, cine a fost în apartamentul meu?

***

Nu ştiu de ce, dar primul lucru pe care mâinile mele îl găsesc dimineaţă, când mă duc buimac la baie, este o maşină de tuns pe care am primit-o ieri, odată cu creditele

mele de Neînfricat. Şi apoi, în timp ce încă mai clipesc pentru a-mi îndepărta ceaţa de pe ochi, o pornesc şi o duc spre păr, aşa cum am făcut mereu încă de când eram mic. Îmi îndoi urechea pentru a o proteja de lame; ştiu cum să mă răsucesc şi să mă întorc, astfel încât să-mi văd cât mai mult posibil din ceafa. Ritualul îmi calmează nervii, mă face să mă simt concentrat şi liniştit. Scutur părul de pe umeri şi de pe gât şi îl arunc la coşul de gunoi.

Este o dimineaţă specifică Abnegaţiei. Un duş rapid, un mic dejun simplu, o casă curată. Exceptând faptul că sunt îmbrăcat în negrul Neînfricaţilor — bocanci, pantaloni, cămaşă şi jachetă. Spre ieşire, evit să mă privesc în oglindă şi asta mă face să scrâşnesc din dinţi, ştiind cât de adânc sunt înfipte aceste rădăcini de Băţos şi cât de greu îmi va fi să mi le extirp din minte, aşa cum sunt ele încâlcite în toate lucrurile. Am părăsit acel loc de frică şi pentru a-mi sfida tatăl, şi din cauza asta îmi va fi mult mai greu să mă adaptez, mai greu decât dacă aş fi ales Neînfricarea din motive bine întemeiate.

Merg repede spre Carieră, ieşind printr-o arcadă aflată la jumătatea peretelui. Mă ţin departe de marginea cărării, deşi copiii Neînfricaţi, care ţipă printre hohote de râs, aleargă uneori de-a lungul ei, iar eu ar trebui să fiu mai curajos decât copiii. Nu sunt sigur dacă bravura este ceva ce dobândeşti pe măsură ce te maturizezi, aşa cum se întâmplă în cazul înţelepciunii — dar poate că aici, în Neînfricare, curajul este cea mai înaltă formă de înţelepciune, recunoaşterea faptului că viaţa poate şi trebuie trăită fără teamă.

Este pentru prima dată când meditez la viaţa de Neînfricat, aşa că mă agăţ de gândurile astea în timp ce urc cărarea din jurul Carierei. Ajung la scara care atârnă din tavanul de sticlă şi ţin privirea în sus, departe de spaţiul care se cască sub mine, astfel încât să nu încep să mă panichez. Însă, oricum, până să ajung sus, inima îmi bubuie

nebuneşte; o simt şi în gât. Max zicea că biroul lui era la etajul al zecelea, aşa că iau liftul împreună cu un grup de Neînfricaţi care se duc la muncă. Spre deosebire de cei din Abnegaţie, ei nu par să se cunoască unii cu alţii — nu este important pentru ei să memoreze nume şi chipuri, nevoi şi dorinţe, aşa că poate se limitează doar la prietenii şi familiile lor, formând comunităţi bogate, dar separate în interiorul facţiunii lor. Ca cea pe care o formez eu de unul singur.

Când ajung la etajul al zecelea, nu ştiu încotro să mă duc, dar apoi zăresc în faţa mea un cap brunet dând colţul. Eric. Îl urmez, pe de-o parte fiindcă probabil că el ştie unde se duce, dar, pe de altă parte, pentru că vreau să ştiu ce face, chiar dacă nu merge în acelaşi loc ca mine. Însă când dau şi eu colţul, îl văd pe Max stând într-o sală de conferinţe cu pereţii din sticlă, înconjurat de tineri Neînfricaţi. Cel mai în vârstă are, poate, douăzeci de ani, iar cel mai tânăr nu e probabil cu mult mai mare decât mine. Max mă vede prin sticlă şi îmi face semn să intru. Eric stă aproape de el — *Lingăul,* gândesc în sinea mea —, dar mă aşez la celălalt capăt al mesei, între o fată cu un cercel în nas şi un băiat al cărui păr are o nuanţă de verde atât de vie, încât nu mă pot uita la el. Prin comparaţie cu ei, eu mă simt simplu — se prea poate să-mi fi tatuat pe corp flăcările Neînfricării, dar nu e ca şi cum tatuajul ar fi la vedere.

— Cred că e toată lumea prezentă, aşa că haideţi să-ncepem.

Max închide uşa sălii de conferinţe şi rămâne în picioare în faţa noastră. Arată bizar într-un mediu atât de anost, de parcă mai curând se află aici pentru a sparge toată sticla şi a produce haos, în loc să conducă această întrunire.

— Vă aflaţi aici cu toţii, întrucât aţi demonstrat că aveţi potenţial, dar şi fiindcă v-aţi manifestat entuziasmul pentru facţiunea noastră şi pentru viitorul ei.

Eu nu ştiu cum am făcut asta.

— Oraşul nostru se schimbă, acum mai repede ca niciodată, şi, pentru a ţine pasul cu el, va trebui să ne schimbăm şi noi. Va trebui să devenim mai puternici, mai curajoşi, mai buni decât suntem acum. Iar printre voi există oameni care ne pot duce acolo, dar va trebui să ne dăm seama care sunt aceştia. În următoarele luni, vom face o combinaţie de instrucţie şi de teste de aptitudini, pentru a vă învăţa ceea ce va trebui să ştiţi dacă veţi reuşi să parcurgeţi programul până la capăt, dar, de asemenea, să vedem şi cât de repede învăţaţi.

Asta sună puţin a ceva ce Erudiţii ar preţui, nu Neînfricaţii — ciudat.

— Primul lucru pe care îl veţi face este să completaţi acest formular informativ, spune el şi eu aproape că izbucnesc în râs.

E ridicol să vezi un războinic Neînfricat dur cu un teanc de foi pe care le numeşte „formulare informative”, dar, fireşte, unele lucruri trebuie să fie normale, căci este mai eficient aşa. Face ca teancul să circule în jurul mesei, împreună cu un mănunchi de pixuri.

— Toate astea ne vor spune mai multe despre voi şi ne vor furniza un punct de plecare de la care să vă măsurăm progresul. Aşa că este în interesul vostru să fiţi sinceri şi să nu faceţi în aşa fel încât să păreţi mai buni decât sunteţi.

Zgâmdu-mă la foaia de hârtie, mă simt neliniştit. Îmi trec numele — ceea ce constituie răspunsul la prima întrebare — şi vârsta — cea de-a doua. Cea de-a treia întrebare cere să precizez facţiunea de origine, iar cea de-a patra îmi cere numărul temerilor. Cea de-a cincea cere să precizez care sunt acele temerile.

Nu ştiu cum anume să le descriu. Primele două sunt uşoare — înălţimile, spaţiile închise —, dar următoarea? Şi ce ar trebui să scriu despre tata, că mă tem de Marcus Eaton? Într-un final, trec *pierderea controlului* la cea de-a treia şi *ameninţări fizice în spaţii închise* la cea de-a patra,

cu toate că ştiu că e departe de adevăr.

Însă următoarele câteva întrebări sunt bizare, derutante. Sunt afirmaţii, formulate cu multe capcane, cu care ar trebui să fiu sau să nu fiu de acord. *Este în regulă să furi, dăcă o fac pentru a ajuta pe cineva.* Ei bine, asta e destul de simplă — de acord. *Unii oameni merită să fie recompensaţi mai mult decât alţii. Puterea ar trebui să fie dată numai acelora care o câştigă, împrejurările dificile formează oameni mai puternici. Nu se ştie cât de puternică este o persoană până ce nu este testată.* Arunc o privire spre ceilalţi. Unii par încurcaţi, dar nimeni nu arată în felul în care mă simt eu — tulburat, aproape înspăimântat să încercuiesc răspunsul de sub fiecare afirmaţie.

Nu ştiu ce să fac, aşa că încercuiesc „de acord" pentru fiecare şi dau foaia înapoi odată cu ceilalţi.

***

Zeke şi partenera sa, Maria, sunt lipiţi de peretele unui culoar de lângă Carieră. Le văd de aici siluetele. Se pare că încă sunt la fel de lipiţi unul de altul aşa cum erau şi în urmă cu cinci minute când au venit aici, chicotind ca idioţii în tot acest timp. Încrucişez braţele la piept şi o privesc iar pe Nicole.

— Aşadar, zic eu.

— Aşadar, zice şi ea, legănându-se pe vârfuri şi apoi din nou pe călcâie. E puţin cam ciudat, nu-i aşa?

— Mda, îi răspund uşurat. Este.

— De când eşti prieten cu Zeke? mă întreabă ea. Nu prea te-am văzut pe-aici.

— De câteva săptămâni, îi spun. Ne-am întâlnit în timpul iniţierii.

— Aha, face ea. Eşti transferat?

— Ăăă…

Nu vreau să recunosc că sunt transferat din Abnegaţie,

pe de-o parte pentru că ori de câte ori recunosc asta, oamenii încep să creadă că sunt un Băţos, şi pe de altă parte, deoarece nu vreau să-mi scape indicii despre părinţii mei, mai ales dacă pot să evit asta. Mă hotărăsc să mint.

— Nu, doar că… am trăit retras înainte de asta, aşa cred.

— Aha! spune ea, mijind ochii. Probabil că eşti foarte bun la asta.

— Una dintre specialităţile mele, îi spun. De când eşti prietenă cu Maria?

— De când eram mici. Ea a fost mereu genul care putea să se împiedice şi să cadă şi să sfârşească prin a ieşi la o întâlnire cu cineva, îmi povesteşte Nicole. Noi, ceilalţi, nu suntem la fel de talentaţi.

— Mda, mă arăt eu de acord, scuturând din cap. Zeke a trebuit să mă împingă de la spate să fac asta.

— Zău? mă întreabă Nicole, ridicând dintr-o sprânceană. Ţi-a arătat măcar în ce te băgai?

Face semn spre ea.

— Ăăă, da, îi spun. Nu eram sigur că eşti genul meu, dar m-am gândit că poate…

— Nu sunt genul tău.

Deodată, vocea ei sună rece. Încerc să redresez lucrurile.

— Vreau să zic, nu cred că asta e important, îi spun eu. Personalitatea este mai importantă decât…

— Decât înfăţişarea mea nesatisfacătoare?

Ridică ambele sprâncene.

— Nu asta am spus, zic eu. Sunt… cu adevărat îngrozitor la chestii din astea.

— Mda, zice ea. Eşti. Îşi înşfacă gentuţa neagră de pe jos şi şi-o îndeasă la subraţ. Spune-i Mariei că a trebuit să plec acasă mai devreme.

Se îndepărtează mândră de parapet şi dispare pe una dintre cărările de lângă Carieră. Oftez şi mă uit din nou la Zeke şi la Maria. După cele câteva mişcări pe care le pot desluşi, trag concluzia că n-au slăbit deloc ritmul. Bat cu

degetele în balustradă. Acum, că întâlnirea noastră în patru a devenit o întâlnire ciudată în formă de triunghi, trebuie să fie în regulă pentru mine să plec.

O văd pe Shauna ieşind din cantină şi îmi flutur mâna în direcţia ei.

— Nu în seara asta are loc marea ta întâlnire cu Ezekiel? mă întreabă ea.

— *Ezekiel,* spun eu, strâmbând din nas. Am uitat că ăsta e numele lui întreg. Mda, numai că partenera mea tocmai a dispărut ca o furtună.

— Asta e bună, zice ea râzând. Cât a durat, zece minute?

— Cinci, îi răspund şi mă trezesc că râd şi eu. Se pare că sunt lipsit de sensibilitate.

— Nu se poate! exclamă ea, prefacându-se a fi surprinsă. Tu? Dar eşti aşa de sentimental şi de dulce!

— Eşti foarte amuzantă, îi spun. Unde e Lynn?

— A început să se certe cu Hector. Fratele nostru mai mic, precizează ea. Şi i-am auzit făcând asta cam… toată viaţa, aşa c-am plecat. Mă gândeam să mă duc în sala de antrenament, să mai exersez. Vrei să mergi?

— Da, îi spun. Hai să mergem.

Ne îndreptăm spre sala de antrenament, dar abia atunci îmi dau seama că, pentru a ajunge acolo, am luat-o pe acelaşi coridor pe care, în momentul de faţă, îl ocupă Zeke şi Maria. Încerc să o opresc pe Shauna cu o mână, însă e prea târziu — îi vede pe cei doi lipiţi unul de altul şi face ochii mari. Se opreşte preţ de o clipă şi auzim nişte săruturi umede pe care îmi doresc să nu le fi auzit. Apoi ea porneşte din nou, mergând atât de repede, încât sunt nevoit să o iau la fugă pentru a o ajunge din urmă.

— Shauna…

— Sala de antrenament! zice ea.

Când ajungem acolo, începe imediat să care la pumni în sacul de box, iar eu n-am văzut-o niciodată până acum să lovească atât de tare.

***

— Cu toate că s-ar putea să vi se pară ciudat, este important pentru Neînfricaţii de nivel înalt să înţeleagă cum funcţionează anumite programe, spune Max. Programul de supraveghere din camera de control este unul evident — un lider Neînfricat va trebui să monitorizeze uneori lucrurile care se petrec în cadrul facţiunii. Apoi, există programele de simulare, pe care trebuie să le înţelegeţi pentru a putea să îi evaluaţi pe novicii Neînfricaţi. De asemenea, programul de depistare a valutei, datorită căruia în facţiunea noastră, printre altele, comerţul se derulează lin. Unele dintre aceste programe sunt destul de sofisticate, ceea ce înseamnă că va trebui să puteţi să deprindeţi cu uşurinţă competenţele în tehnologia informaţiei, dacă nu le deţineţi deja. Asta e ceea ce vom face azi.

Gesticulează spre femeia care stă în stânga lui. O recunosc de la jocul de Provocări. E tânără, are şuviţe purpurii în părul tuns scurt şi mai multe piercinguri decât pot eu să număr.

— Lauren vă va învăţa unele lucruri de bază şi apoi vă vom testa, zice Max. Lauren este unul dintre instructorii noştri de iniţiere, însă, în restul timpului, lucrează ca tehnician informatician la sediul Neînfricării. Este oarecum Erudit din partea ei, însă închidem ochii întrucât ne convine. Max îi face cu ochiul, iar ea zâmbeşte. Daţi-i drumul, spune el. Revin într-o oră.

Max pleacă, iar Lauren bate din palme.

— Bine, spune ea. Astăzi, vom vorbi despre cum funcţionează programarea. Cei dintre voi care sunt deja familiarizaţi cu asta, vă rog, simţiţi-vă liberi să nu ne mai acordaţi atenţie. Restul ar face mai bine să se concentreze, căci n-am de gând să mă repet. Să înveţi chestiile astea e ca şi cum ai învăţa o limbă străină — nu ajunge să

memorezi cuvintele; de asemenea, trebuie să înţelegeţi regulile şi de ce funcţionează aşa cum o fac.

Când eram mai mic, m-am oferit voluntar în laboratoarele de informatică din clădirea Nivelurilor Superioare pentru a efectua orele de voluntariat pe care ni le cerea Abnegaţia — dar şi pentru a ieşi din casă — şi am învăţat cum să dezasamblez şi să reasamblez un calculator. Însă n-am învăţat niciodată despre asta. Următoarea oră trece într-un vârtej ameţitor de termeni tehnici cu care abia ţin pasul. Încerc să iau notiţe pe o bucată de hârtie pe care am găsit-o pe podea, dar Lauren vorbeşte atât de repede, încât e greu ca mâna să nu rămână în urma urechilor mele, astfel încât mă las păgubaş după câteva minute şi aleg să fiu foarte atent. Ea ne arată tot felul de exemple pe un ecran din faţa sălii şi e dificil ca atenţia să nu-ţi fie atrasă de priveliştea văzută pe ferestrele din spatele ei — din unghiul ăsta, Turla e profilată pe linia orizontului, colţii Butucului străpung cerul, iar mlaştina se zăreşte printre clădirile care lucesc.

Nu sunt singurul care pare copleşit — ceilalţi candidaţi se apleacă unii spre alţii pentru a şuşoti agitaţi, punând întrebări despre definiţiile care le-au scăpat. Oricum, Eric stă aşezat confortabil în scaunul lui, desenând pe dosul mâinii. Recunosc acel zâmbet superior pe care îl afişează. Fireşte, el deja ştie toate chestiile astea. Probabil că le-a învăţat în Erudiţie, pe când era doar un copil, altminteri n-ar mai fi atât de infatuat.

Înainte să-mi dau seama că timpul a trecut, Lauren apasă un buton pentru ca ecranul să se retragă în plafon.

— Pe desktopul calculatoarelor voastre veţi găsi un fişier numit „Test de programare”, spune ea. Deschideţi-l. Vă va conduce spre un examen contra-cronometru. Veţi trece printr-o serie de programe mici şi veţi marca erorile pe care le găsiţi şi care cauzează funcţionarea lor defectuoasă. Ar putea fi lucruri cu adevărat importante, cum ar fi ordinea

codului, sau lucruri insignifiante, cum ar fi un cuvânt plasat sau marcat greşit. Nu trebuie să le rezolvaţi acum, dar va trebui să puteţi să le reperaţi. Există o eroare pentru fiecare program. Puteţi începe.

Oamenii încep să tasteze ca nebunii pe monitoare. Eric se apleacă spre mine şi mă întreabă:

— În casa voastră de Băţoşi *exista* măcar un calculator, Four?

— Nu, îi răspund.

— Păi, vezi tu, uite-aşa deschizi un fişier, îmi explică, apăsând uşor exagerat pe fişierul de pe ecranul lui. Vezi, seamănă cu cel din hârtie, dar nu este decât o imagine pe ecran — ştii ce e ăla un ecran, nu?

— Taci! îi spun, în timp ce deschid testul.

Mă uit lung la primul program. *E ca învăţatul unei limbi,* îmi spun în sinea mea. *Totul trebuie să înceapă în ordinea corectă şi să se termine în ordinea inversă: doar să te asiguri că totul este în locul corect*.

Nu încep cu prima parte a codului, ci caut nucleul lui central în toată acea învălmăşeală. Acolo, observ că şirul codului se termină în locul greşit. Marchez locul şi apăs săgeata care îmi va permite să continui examenul dacă am dreptate. Ecranul se schimbă, prezentându-mi alt program.

Ridic din sprâncene. Trebuie să fi absorbit mai mult decât am crezut.

Încep următorul în acelaşi fel, mişcându-mă din centrul codului spre exterior, comparând partea superioară a programului cu cea inferioară, fiind atent la ghilimele, puncte şi bare inversate. Să caut erorile e un lucru ciudat de relaxant, o modalitate de a mă asigura că lumea continuă în aceeaşi ordine în care ar trebui să fie, şi atâta timp cât aşa este, totul merge strună.

Uit de oamenii din jurul meu, ba chiar şi de linia orizontului de dincolo de noi, de ceea ce va însemna finalizarea acestui examen. Mă concentrez doar la ceea ce

am în faţă, la talmeş-balmeşul de cuvinte de pe ecranul meu. Observ că Eric termină primul, cu mult înainte ca oricare altcineva să pară gata să-şi încheie examenul, dar încerc să nu las asta să mă îngrijoreze. Nici măcar atunci când se hotărăşte să se aşeze lângă mine şi să se uite peste umărul meu în timp ce lucrez.

În cele din urmă, apăs pe săgeată, iar pe ecran apare o nouă imagine: EXAMEN ÎNCHEIAT.

— Bravo! spune Lauren, când vine să-mi verifice ecranul. Eşti al treilea care a terminat.

Mă întorc spre Eric.

— Stai puţin! îi spun eu. Nu erai pe punctul de a-mi explica ce e ăla un ecran? Evident, nu am *deloc* cunoştinţe de tehnologia informaţiei, aşa că am nevoie de ajutorul tău.

Îmi aruncă o căutătură urâtă, iar eu zâmbesc cu superioritate.

***

Când mă întorc, uşa apartamentului meu e deschisă. Doar un centimetru, dar ştiu că am închis-o înainte să plec. O împing cu vârful bocancului şi intru cu inima bubuindu-mi în piept, aşteptându-mă să găsesc un intrus umblându-mi prin lucruri, cu toate că nu sunt sigur cine ar putea fi — vreunul dintre lacheii lui Jeanine, care caută probe cu privire la faptul că sunt diferit, ca Amar, sau poate e Eric, care caută o modalitate de a mă încolţi. Însă apartamentul este pustiu şi neschimbat.

Neschimbat — cu excepţia unei foi de hârtie de pe masă. Mă apropii încet, de parcă ar putea să se aprindă brusc sau să se evapore. E un mesaj scris de mână, cu litere mici, cursive.

În ziua pe care o detestai cel mai mult
La ora când ea a murit

În locul în care ai sărit prima dată.

La început, cuvintele mi se par fără noimă şi mă gândesc că e o glumă, ceva lăsat aici pentru a mă enerva, şi a funcţionat, căci mă simt nesigur pe picioare. Mă aşez pe unul dintre scaunele şubrede, fără să-mi iau ochii de pe foaie. O citesc iar şi iar, şi mesajul începe să capete formă în mintea mea.

În locul în care ai sărit prima dată. Ăsta trebuie să fie peronul de unde m-am urcat în tren după ce tocmai mă alăturasem Neînfricaţilor.

La ora când ea a murit. Nu ar putea fi decât o singură „ea”: mama mea. Mama mea a murit în toiul nopţii, aşa că atunci când m-am trezit, trupul ei neînsufleţit dispăruse deja; tatăl meu şi prietenii lui din Abnegaţie se ocupaseră deja de el. S-a estimat că a murit în jurul orei două dimineaţa, aşa mi-a spus el.

În ziua pe care o detestai cel mai mult. Asta e cea mai dificilă parte — oare se referă la o zi din an, la o zi de naştere sau la o sărbătoare? Nu-mi vine niciuna dintre astea în minte şi nu văd de ce ar lăsa cineva un bilet cu atâta timp în avans. Trebuie să se refere la o zi a săptămânii, dar care zi din săptămână o uram eu cel mai mult? Asta e uşor — zilele întrunirilor de consiliu, deoarece tata era plecat până târziu şi se întorcea acasă extrem de nervos. Miercurea.

Miercuri, la două a.m., pe peronul de lângă Butuc. Asta înseamnă că e la noapte. Şi nu există decât o singură persoană pe lume care să cunoască toate informaţiile astea: Marcus.

***

Strâng hârtia în pumn, însă n-o simt. Încă de când m-am gândit la numele lui, mâinile îmi tremură şi mi-au amorţit

parţial.

Am lăsat uşa apartamentului meu larg deschisă şi nu mi-am legat şireturile de la încălţări. Trec de-a lungul pereţilor Carierei fără să bag de seamă cât de sus mă aflu şi urc în fugă scările spre Turlă, fără să mă simt tentat să privesc în jos. Acum câteva zile, Zeke a menţionat în treacăt locaţia camerei de control. Nu pot decât să sper că el încă mai e acolo, deoarece voi avea nevoie de ajutorul lui dacă vreau să accesez înregistrările de pe holul pe care se găseşte apartamentul meu. Ştiu unde este camera de supraveghere, ascunsă în colţul unde ei cred că nimeni n-o va observa. Ei bine, eu am observat-o.

Şi mama obişnuia să observe lucrurile în felul ăsta. Când ne plimbam prin sectorul Abnegaţiei, doar noi doi, ea obişnuia să-mi arate camerele, ascunse în globuri de sticlă neagră sau fixate pe marginile clădirilor. Nu spunea niciodată nimic despre ele şi nici nu părea îngrijorată din cauza lor, dar ştia mereu unde erau şi, după ce trecea de ele, avea o grijă deosebită să se uite fix în direcţia lor, de parcă ar fi spus: *Şi eu vă văd.* Aşa că am crescut căutând, scrutând, urmărind detaliile din jurul meu.

Iau liftul până la etajul al patrulea, apoi urmez indicatoarele spre camera de control. E în capătul unui coridor scurt şi după o cotitură, cu uşa larg deschisă. Mă întâmpină un perete de monitoare — câţiva oameni stau în spatele acestuia, aşezaţi la birouri, şi mai există şi alte birouri de-a lungul pereţilor, unde stau alţi oameni, fiecare având un monitor al său. Filmările se schimbă la fiecare cinci secunde, arătând diferite părţi din oraş — câmpurile Prieteniei, străzile din jurul Butucului, sediul Neînfhcării, până şi Merciless Mart, cu marele său hol de la intrare. Zăresc pe unul dintre ecrane sectorul Abnegaţiei, apoi mă scutur din uluială şi pornesc în căutarea lui Zeke. Îl văd aşezat la un birou aflat la peretele din dreapta, scriind ceva într-o căsuţă de dialog din partea stângă a ecranului său, în

timp ce în partea din dreapta a ecranului curg imagini cu Turla. Toţi au căşti pe cap — bănuiesc că ascultă sunetele imaginilor pe care ar trebui să le urmărească.

— Zeke! îl strig încet.

Unii se uită la mine urât, de parcă m-ar certa că îi deranjez, însă nimeni nu spune nimic.

— Bună! mă salută el. Mă bucur c-ai venit, sunt plictisit de… Ce s-a întâmplat? Priveşte de la chipul meu la mâna făcută pumn, în care continui să ţin strâns bucata de hârtie. Nu ştiu cum să-i explic, aşa că nici nu încerc.

— Trebuie să văd filmarea de pe coridorul pe care se află apartamentul meu, îi spun. Din ultimele patru ore sau ceva de genul. Mă poţi ajuta?

— De ce? întreabă Zeke. Ce s-a întâmplat?

— A fost cineva înăuntru, îi răspund. Vreau să ştiu cine.

Priveşte în jur, asigurându-se că nu se uită nimeni. Şi nici nu ne ascultă.

— Ascultă, nu pot să fac asta — nici măcar nu ni se permite să scoatem anumite lucruri dacă nu vedem ceva ciudat, totul e pe o rotaţie…

— Îmi eşti dator, mai ţii minte? îi spun. Nu te-aş ruga, dacă n-ar fi ceva important.

— Da, ştiu.

Zeke se uită din nou în jur, apoi închide căsuţa de dialog şi deschide alta. Privesc codul pe care îl tastează pentru a căuta filmarea şi sunt surprins să aflu că înţeleg o parte din el, după lecţia de zi. Apare o imagine pe ecran, a unui coridor din apropierea cantinei. El tastează şi o altă imagine o înlocuieşte, aceasta fiind din interiorul cantinei; următoarea este de la salonul de tatuaje, apoi de la spital.

Continuă să deruleze imagini din sediul Neînfricării şi eu le privesc trecând, înfăţişând momente scurte din viaţa obişnuită a Neînfricaţilor, oameni care se joacă cu piercingurile lor în timp ce aşteaptă la rând pentru haine noi, oameni care exersează lovituri în sala de antrenament.

Văd un instantaneu cu Max în care apare ca fiind în biroul său, stând aşezat pe unul dintre scaune, cu o femeie vizavi de el. O femeie cu păr blond, prins într-un coc strâns la spate. Pun mâna pe umărul lui Zeke.

— Stai.

Bucata de hârtie din pumnul meu pare mai puţin urgentă.

— Dă înapoi.

Se conformează, iar mie mi se confirmă ceea ce bănuiam: Jeanine Matthews este în biroul lui Max, cu un dosar în poală. Hainele ei sunt perfect călcate, postura dreaptă. Iau casca de pe capul lui Zeke, iar el mă priveşte mânios, însă asta nu mă opreşte.

Vocile lui Max şi a lui Jeanine sunt reduse, dar tot le pot auzi.

— Am limitat la şase, spune Max. Aş zice că este destul de bine pentru… ce? Pentru a doua zi?

— E ineficient, zice Jeanine. Avem deja candidatul. M-am asigurat. Ăsta a fost dintotdeauna planul.

— Nu m-ai întrebat niciodată ce părere am despre plan şi asta e facţiunea mea, spune Max pe un ton iritat. Nu-mi place de el şi nu vreau să-mi petrec toate zilele lucrând cu o persoană pe care n-o plac. Aşa că va trebui măcar să mă laşi să găsesc pe altcineva care să întrunească criteriile…

— Bine. Jeanine se ridică, lipindu-şi dosarul de abdomen Dar când vei da greş, mă aştept s-o recunoşti. Nu tolerez mândria Neînfricaţilor.

— Mda, fiindcă Erudiţii sunt imaginea întruchipată a umilinţei, spune Max irascibil.

— Hei, sâsâie Zeke. Se uită supraveghetorul meu. Dă-mi căştile înapoi.

Le trage de pe capul meu, pocnindu-mă peste urechi în timp ce o face, ceea ce îmi produce o usturime.

— Trebuie să pleci de-aici, altminteri îmi pierd slujba! zice Zeke.

Pare serios şi îngrijorat. Nu obiectez, cu toate că n-am aflat ce trebuia să ştiu — oricum, este numai vina mea pentru că m-am lăsat distras. Ies din camera de control şi mintea mi-o ia la goană — o parte din mine e încă îngrozită de gândul că tata a fost în apartamentul meu, că vrea să ne întâlnim singuri pe o stradă abandonată, în toiul nopţii, în vreme ce o altă parte e încă bulversată de ceea ce tocmai am auzit. *Avem deja candidatul. M-am asigurat.* Probabil că discutau despre candidatul care va prelua unul dintre posturile de lideri ai Neînfricării.

Dar de ce o priveşte pe Jeanine Matthews cine este numit ca următorul lider al Neînfricării?

Reuşesc să ajung înapoi în apartamentul meu fără să fiu observat, apoi mă aşez pe marginea patului şi privesc în gol la peretele din faţa mea. Am gânduri distincte, dar la fel de nebuneşti. *De ce vrea Marcus să se întâlnească cu mine? De ce sunt Erudiţii atât de implicaţi în politica Neînfricării? Oare Marcus vrea să mă omoare fără martori? Oare vrea să mă prevină în legătură cu ceva sau să mă ameninţe...? Cine era candidatul despre care vorbeau?*

Îmi apăs podul palmelor pe frunte şi încerc să mă calmez, cu toate că îmi simt toate gândurile agitate ca pe nişte înţepături la ceafă. Acum nu pot face nimic în legătură cu Max şi cu Jeanine. Ceea ce trebuie să decid în acest moment este dacă să mă duc în seara asta la întâlnirea cu tatăl meu.

În ziua pe care o detestai cel mai mult. N-am ştiut niciodată că Marcus mă băga cât de cât în seamă, că observa lucrurile care îmi plăceau sau pe care le detestam. Părea să mă vadă doar ca pe o neplăcere, ca pe ceva enervant. Şi totuşi, n-am descoperit acum câteva săptămâni că el ştia că simulările nu aveau să funcţioneze în cazul meu şi încerca să mă ferească de pericol? În pofida tuturor lucrurilor îngrozitoare pe care mi le-a făcut şi mi le-a spus, el rămâne în continuare tatăl meu. Poate că de asta

mă invită la această întâlnire şi încearcă să mi-o demonstreze spunându-mi că mă cunoaşte, că ştie ce detest, ce îmi place, de ce mă tem.

Nu prea ştiu de ce gândul ăsta mă umple de speranţă, ţinând cont cât de mult l-am urât. Dar poate că aşa cum există o parte din el care e de fapt tatăl meu, există şi o parte din mine care în realitate e fiul lui.

***

Căldura soarelui încă se ridică din pavaj atunci când părăsesc sediul Neînfricaţilor la unu şi jumătate dimineaţa. O simt în vârful degetelor. Luna este ascunsă în nori, aşa că străzile sunt mai întunecate ca de obicei, dar nu mă tem de întuneric, nu mă mai tem. Asta e un lucru pe care îl înveţi după ce te baţi cu câţiva novici Neînfricaţi.

Inspir mirosul asfaltului cald şi pornesc într-o alergare uşoară, bascheţii mei pocnind uşor pământul. Străzile care înconjoară sectorul Neînfricării sunt pustii; facţiunea mea trăieşte înghesuită laolaltă asemenea unei haite de câini care doarme. De asta, îmi dau eu seama, Max pare atât de îngrijorat de faptul că locuiesc singur. Dacă sunt cu adevărat Neînfricat, n-ar trebui să vreau ca traiul meu să se întrepătrundă cu al lor pe cât de mult posibil, n-ar trebui să caut modalităţi prin care să mă integrez în facţiune până ce devenim inseparabili?

Mă gândesc la asta în timp ce alerg. Poate că are dreptate. Poate că nu mă descurc prea bine cu integratul; poate că nu mă străduiesc suficient. Găsesc un ritm constant, mijind ochii la indicatoarele cu numele străzilor pe care le străbat, pentru a memora locurile prin care trec. Ştiu când ajung la inelul de clădiri pe care le ocupă cei fără facţiune, deoarece le văd umbrele mişcându-se în dosul ferestrelor înnegrite şi acoperite cu scânduri bătute în cuie. Trec mai departe şi acum alerg pe sub şinele de tren, cu

traversele din lemn care se întind spre orizont şi se îndepărtează de stradă.

Pe măsură ce mă apropii, văd cum Butucul se face din ce în ce mai mare. Inima îmi bate cu putere, dar nu cred că e de la alergat. Mă opresc brusc atunci când ajung pe peron şi, cum stau eu aşa la baza scărilor, trăgându-mi sufletul, îmi amintesc de prima dată când am urcat aceste trepte, de marea de Neînfricaţi cu glugile pe cap, mişcându-se în jurul meu, împingându-mă înainte. Atunci a fost uşor să mă las dus de impulsul lor. Acum, trebuie să mă las dus înainte de mine însumi. Încep să urc şi paşii mei reverberează pe metal, iar când ajung în vârf, îmi verific ceasul de la mână.

Ora două.

Însă peronul este pustiu.

Merg înainte şi înapoi pentru a mă asigura că nu se ascund pe la colţuri siluete întunecate. În depărtare, huruie un tren, iar eu mă opresc pentru a vedea lumina farului. Nu ştiam că trenurile circulă aşa de târziu — ar trebui ca după miezul nopţii să se întrerupă alimentarea cu energie electrică, pentru a o conserva. Mă întreb dacă Marcus le-a cerut celor fără facţiune o favoare specială. Dar… de ce ar călători el cu trenul? Marcus Eaton pe care îl cunosc eu n-ar îndrăzni niciodată să fie asociat atât de intim cu Neînfricaţii. Mai curând ar merge pe jos desculţ.

Farul trenului luminează brusc, numai o dată, înainte să depăşească peronul, înclinându-se uşor. Huruie şi freamătă, încetinind, dar fără să oprească, şi văd o persoană sărind din penultimul vagon, zveltă şi mlădioasă. Nu e Marcus. Ci o femeie.

Strâng tot mai tare bucata de hârtie în pumn, până ce mă dor încheieturile degetelor.

Femeia vine spre mine şi, când ne mai despart doar câţiva metri, o văd cum trebuie. Păr lung şi ondulat. Nas acvilin. Pantaloni negri din Neînfricare, cămaşă gri din Abnegaţie, bocanci cafenii din Prietenie. Chipul ei este

ridat, obosit, slab. Dar o cunosc, n-aş putea să uit niciodată chipul mamei mele, Evelyn Eaton.

— Tobias, rosteşte ea în şoaptă, cu ochii larg deschişi, de parcă ar fi la fel de uluită ca mine să mă vadă, dar asta e imposibil.

Ea ştia că eu eram în viaţă, însă eu îmi amintesc cum arăta urna cu cenuşa ei, aşa cum stătea pe poliţa tatălui meu, purtând urmele degetelor lui.

Îmi amintesc de ziua când m-am trezit în bucătărie cu un grup de prieteni ai tatălui meu, cum au ridicat toţi privirile atunci când am intrat eu şi cum mi-a explicat Marcus, cu compasiunea pe care ştiam că n-o simţea, că mama murise în toiul nopţii, din pricina complicaţiilor unor contracţii premature şi ale unui avort spontan.

Era însărcinată? îmi aduc aminte că am întrebat eu.

Fireşte că era, fiule. S-a întors spre ceilalţi oameni din bucătăria noastră. *E din cauza şocului, bineînţeles. Era de aşteptat să se întâmple, ţinând cont de situaţie.*

Îmi amintesc cum şedeam în camera de zi cu o farfurie plină cu mâncare, cu un grup de oameni din Abnegaţie învârtindu-se în jurul meu, cu toţi vecinii umplând casa până la refuz şi cum nimeni nu spunea nimic care să conteze pentru mine.

— Ştiu că trebuie să fie... alarmant pentru tine, îmi spune ea.

De-abia îi recunosc vocea; e mai groasă, mai puternică şi mai dură decât în amintirile mele şi aşa îmi dau seama că anii au schimbat-o. Simt că există prea multe lucruri de stăpânit, prea puternice pentru a fi mânuite, şi apoi, brusc, nu mai simt nimic.

— Ar trebui să fii moartă, spun monoton.

E un lucru prostesc ceea ce am spus. E un lucru prostesc să-i spui asta mamei tale când se întoarce din morţi, dar situaţia este prostească.

— Ştiu, zice ea şi cred că are lacrimi în ochi, însă este

prea întuneric ca să-mi dau seama. Nu sunt.

— Evident.

Vocea care îmi iese pe gură este sarcastică şi relaxată.

— Măcar ai fost vreodată însărcinată?

— Însărcinată? Asta ţi-au spus, că am murit la naştere? Clatină din cap. Nu, nu eram. Mi-a luat câteva luni bune să-mi plănuiesc evadarea — simţeam nevoia să dispar. M-am gândit că el putea să-ţi spună adevărul când aveai să fii suficient de mare.

Las să-mi scape un hohot de râs, scurt, ca un lătrat.

— Te-ai gândit că *Marcus Eaton* avea să recunoască vreodată că a fost părăsit de soţie. În faţa mea.

— Eşti fiul lui, îmi spune Evelyn, încruntându-se. Te iubeşte.

Atunci, toată tensiunea acumulată în ora care a trecut, în ultimele săptămâni, în ultimii *ani,* se adună înlăuntrul meu, prea multă pentru a încăpea, iar eu râd din toată inima, dar sunetele ies ciudate, mecanice. Asta mă sperie, cu toate că eu sunt cel care o face.

— Ai dreptate să fii supărat că ai fost minţit, zice ea. Şi eu aş fi supărată. Însă, Tobias, a trebuit să plec, ştiu că înţelegi de ce…

Întinde mâna spre mine, iar eu o apuc de încheietură şi i-o împing deoparte.

— Nu mă atinge!

— Bine, bine… Ridică mâinile cu palmele în sus şi se dă înapoi. Dar tu înţelegi, trebuie să înţelegi.

— Ceea ce *înţeleg* eu este că m-ai lăsat singur într-o casă cu un maniac extrem de sadic, îi spun eu.

Arată de parcă ceva s-a prăbuşit înlăuntrul ei. Mâinile îi cad în lături de parcă ar fi din plumb. Se gârboveşte. Până şi chipul i se schimonoseşte, de parcă înţelege la ce mă refer, îmi încrucişez braţele la piept şi îmi trag umerii spre spate, încercând să par cât mai mare, cât mai puternic şi cât mai dur cu putinţă. Acum, îmbrăcat în negrul

Neînfricării, e mai uşor decât a fost vreodată în griul Abnegaţiei, şi poate că de *asta* am ales Neînfricarea pe post de refugiu. Nu din ură, nu pentru a-l răni pe Marcus, ci fiindcă ştiam că viaţa asta avea să mă înveţe cum să fiu mai puternic.

— Eu… începe ea.

— Încetează să-mi mai iroseşti timpul. Ce cauţi aici? Arunc bileţelul boţit pe jos, între noi, şi ridic întrebător din sprâncene. Au trecut şapte ani de când ai murit şi n-ai mai încercat niciodată până acum să-ţi faci intrarea asta dramatică, prin urmare, ce s-a schimbat?

La început, nu-mi răspunde. Apoi văd că se adună şi spune:

— Nouă, celor fără facţiune, ne place să stăm cu ochii pe lucrurile importante. Lucruri cum ar fi Ceremonia Alegerii. De data asta, informatorii mei mi-au spus că ai ales Neînfricarea. M-aş fi dus eu însămi, însă n-am vrut să risc să dau peste *el.* Am devenit… un soi de lider al celor fără facţiune şi este important să nu mă expun.

Simt un gust amar.

— Măi, măi, fac eu. Ce părinţi importanţi am! Cât sunt de norocos!

— Asta nu te caracterizează, îmi spune ea. Există o parte din tine care se bucură să mă revadă?

— Să mă bucur că te revăd? o întreb. De-abia mi te amintesc, Evelyn. Aproape că am trăit la fel de mult fără tine cât am trăit şi cu tine.

Chipul i se schimonoseşte. Am rănit-o. Mă bucur.

— Când ai ales Neînfricarea, continuă ea tărăgănat, am ştiut că sosise timpul să ajung la tine. Mereu am plănuit să te găsesc, după ce aveai să alegi şi să fii pe cont propriu, astfel încât să te pot invita să ni te alături.

— Să mă alătur vouă, repet eu. Să devin fără facţiune? De ce aş vrea să fac una ca asta?

— Tobias, oraşul nostru este în plină schimbare.

Exact asta a spus şi Max ieri.

— Cei fără facţiune se unesc, la fel cum procedează Neînfricaţii şi Eruditţii. Curând, toată lumea va trebui să aleagă de partea cui să fie, şi eu ştiu de partea cui ai prefera tu să fii. Cred că tu ai putea face un lucru bun alături de noi.

— *Tu* ştii de partea cui aş prefera să fiu. Am ales Neînfricarea, acolo îmi este locul.

— Tu nu eşti unul dintre proştii ăia lipsiţi de judecată, care caută pericolul cu orice preţ, mi-o trânteşte ea. La fel cum n-ai fost niciun robot Băţos asfixiat. Poţi fi mai mult decât atât, mai mult decât oricare altă facţiune.

— Habar n-ai tu ce sunt eu sau cine pot fi, îi spun. Am ieşit pe primul loc în clasa mea de novici. Vor ca eu să fiu unul dintre liderii Neînfricării.

— Nu fi naiv, îmi spune ea, mijind ochii spre mine. Ei nu vor un nou lider; ei vor un pion pe care să-l poată manipula. De asta Jeanine Matthews frecventează sediul Neînfricării, de asta îşi tot plantează lingăii în facţiunea ta, pentru ca ei să-i raporteze tot ce mişcă. N-ai observat că pare să fie la curent cu lucruri pe care n-ar avea dreptul să le ştie, că ei tot schimbă modalitatea de antrenament al Neînfricaţilor, făcând experimente în acest sens? De parcă Neînfricaţii ar schimba vreodată ceva din proprie iniţiativă.

Amar ne-a spus că peisajele fricii nu erau primele teste din iniţiere, că era un lucru nou pe care îl încercau. Un experiment, însă ea are dreptate; Neînfricaţii nu fac experimente. Dacă ar fi cu adevărat preocupaţi de partea practică şi de eficienţă, nu ne-ar bate la cap să învăţăm cum să aruncăm cuţite.

Şi apoi, mai e povestea morţii lui Amar. Nu eu am fost cel care l-a acuzat pe Eric de faptul că ar fi informator? Nu l-am bănuit eu săptămâni la rând că încă ţinea legătura cu Eruditţii?

— Chiar dacă ai dreptate... încep eu, şi toată energia

maliţioasă m-a părăsit. Mă apropii de ea. Chiar dacă ai dreptate în legătură cu Neînfricaţii, nu m-aş alătura niciodată vouă. Încerc să fac în aşa fel încât vocea să nu-mi tremure, şi adaug: Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Nu te cred, spune ea pe un ton calm.

— Nu-mi pasă ce crezi.

Trec pe lângă ea, spre scările pe care le-am urcat pentru a ajunge pe peron.

— Dacă te răzgândeşti, strigă ea în urma mea, orice mesaj transmis unuia dintre cei fără facţiune va ajunge la mine.

Nu privesc înapoi. Cobor în fugă treptele şi sprintez pe stradă, îndepărtându-mă de peron. Nici măcar nu ştiu dacă mă îndrept în direcţia bună, vreau doar să fiu cât mai departe de ea posibil.

***

Nu dorm.

Umblu înnebunit prin apartament. Scot din sertare rămăşiţele vieţii mele din Abnegaţie şi le arunc la gunoi: cămaşa ruptă, pantalonii, pantofii, şosetele, ba chiar şi ceasul. La un moment dat, când mai e puţin şi răsare soarele, izbesc de peretele de la duş aparatul electric de ras, iar acesta se face bucăţi.

La o oră după revărsatul zorilor, mă duc la atelierul de tatuaje. Tori este deja acolo — ei bine, „acolo” ar putea fi o exagerare, căci are ochii umflaţi de somn, nu se poate concentra şi de-abia s-a apucat să-şi prepare cafeaua.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă. Nu sunt cu adevărat aici. Trebuie să ies la alergare cu maniacul ăla de Bud.

— Sper că vei face o excepţie, îi spun.

— Nu vin mulţi oameni aici cu solicitări de tatuaje urgente, îmi explică ea.

— Există un început pentru toate.

— Bine. Se ridică, acum mai alertă. Ai ceva anume în minte? mă întreabă.

— Aveai un desen în apartament atunci când am trecut pe-acolo în urmă cu câteva săptămâni. Era alcătuit din simbolurile tuturor facţiunilor. Îl mai ai?

Ea încremeneşte.

— N-ar fi trebuit să-l vezi.

Ştiu de ce n-ar fi trebuit să-l văd, de ce desenul nu este ceva ce ea ar vrea să facă public. Sugerează aplecarea către alte facţiuni, în loc să afirme supremaţia Neînfricării, aşa cum ar trebui s-o facă tatuajele ei. Până şi cei mai recalcitranţi membri ai Neînfricării se străduiesc să pară suficient de Neînfricaţi, iar eu nu înţeleg de ce, nu înţeleg ce fel de ameninţări sunt îndreptate împotriva oamenilor care ar putea fi numiţi „trădătorii facţiunii”, dar ăsta este exact motivul pentru care mă aflu aici.

— Cam asta e şi ideea, îi spun. Vreau tatuajul ăla.

M-am gândit la el pe drumul către casă, în timp ce depănam iar şi iar cele spuse de mama. *Poţi fi mai mult decât atât, mai mult decât oricare altă facţiune.* Ea s-a gândit că, pentru a fi mai mult decât oricare altă facţiune, ar trebui să abandonez acest loc şi pe oamenii care m-au acceptat ca pe unul de al lor; ar trebui să o iert şi să mă las înghiţit de credinţele şi de stilul ei de viaţă. Dar nu trebuie să plec şi nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau. Pot fi mai mult decât oricare altă facţiune chiar şi aici, în Neînfricare; poate că deja sunt mai mult şi a venit timpul s-o arăt.

Tori priveşte în jur, ochii ei îndreptându-se spre camera de supraveghere din colţ, cea pe care am observat-o atunci când am intrat. Şi ea este genul care observă camerele.

— Era doar un desen prostesc, zice ea cu voce tare. Vino, se vede că eşti tulburat — putem vorbi despre asta, să găsim ceva mai bun pentru tine.

Îmi face semn spre fundul salonului, prin magazia din

spatele acestuia, acolo unde desenele ei încă sunt aşezate în teanc pe măsuţa de cafea.

Alege până ce găseşte un desen ca cel despre care vorbeam, flăcările Neînfricării ţinute în căuşul palmelor Abnegaţiei, rădăcinile copacului Prieteniei crescând sub ochiul Erudiţiei, care este aşezat pe balanţa Candorii. Simbolurile tuturor facţiunilor sunt aşezate în piramidă, unul deasupra celuilalt. Ea îl ridică, iar eu dau aprobator din cap.

— Nu ţi-l pot face într-un loc unde oamenii îl vor vedea tot timpul, îmi spune ea. Asta te-ar face să fii o ţintă pe două picioare. Te vor suspecta a fi un trădător al facţiunii.

— Îl vreau pe spate, îi spun. Să-mi acopere şira spinării.

Rănile din ultima zi petrecută cu tatăl meu sunt vindecate acum, dar vreau să-mi amintesc unde se aflau; vreau să-mi amintesc toată viaţa de ceea ce am fugit.

— Tu chiar nu faci lucrurile pe jumătate, nu-i aşa? mă întreabă oftând. O să dureze ceva timp. Vom avea nevoie de mai multe şedinţe. Va trebui să le facem aici, după orele de program, deoarece nu am de gând să permit camerelor de luat vederi să ne surprindă, chiar dacă nu se deranjează să se uite pe-aici în cea mai mare parte a timpului.

— Bine, cad eu de acord.

— Ştii, genul de persoană care îşi face tatuajul ăsta este probabil genul care va trebui să păstreze tăcerea în legătură cu el, zice ea, privindu-mă cu coada ochiului. Altminteri, cineva s-ar putea să creadă că acel om e Divergent.

— Divergent?

— Ăsta e un cuvânt pe care îl avem pentru oamenii care sunt conştienţi în timpul simulărilor, care refuză categorisirea, precizează ea. Un cuvânt pe care trebuie să-l rosteşti cu grijă, întrucât acei oameni mor adesea în împrejurări misterioase.

Stă cu coatele sprijinite pe genunchi, relaxată, în timp ce

schiţează pe hârtie de calc tatuajul pe care vreau să mi-l fac. Privirile ni se întâlnesc şi atunci mă fulgeră: Amar. Amar a fost conştient în timpul simulărilor, iar acum e mort.

Amar era Divergent.

La fel sunt şi eu.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de vocabular, îi spun.

— Pentru puţin. Se întoarce la desenul ei. Apoi spune: Am senzaţia că îţi face plăcere să te supui la o experienţă atât de dură.

— Şi? o întreb.

— Nimic, doar că mi se pare a fi o calitate destul de Neînfricată pentru cineva care a obţinut un rezultat de Abnegaţie, îmi răspunde cu un zâmbet. Hai să începem. Am să las un bileţel pentru Bud; astăzi o să trebuiască să alerge singur.

***

Poate că Tori are dreptate. Poate că îmi face plăcere să mă supun la „experienţe dure”; poate că înlăuntrul meu există o venă masochistă care se foloseşte de durere pentru a face faţă durerii. Adevărul e că usturimea vagă care nu mă slăbeşte nici în a doua zi de pregătiri pentru funcţia de conducere mă ajută să mă pot concentra la ceea ce sunt pe cale să fac, în loc să-mi amintesc de vocea groasă şi rece a mamei mele şi de felul în care am împins-o atunci când a încercat să mă mângâie.

În anii care au urmat morţii ei, obişnuiam să visez că ea avea să revină la viaţă în toiul nopţii, să-şi treacă o mână prin părul meu şi să spună ceva reconfortant, dar fără sens, ca de exemplu „Va fi bine” sau „Într-o bună zi o să fie mai bine”. Dar apoi am încetat să-mi mai permit să visez, deoarece era mai dureros să tânjesc după anumite lucruri şi să nu le capăt niciodată, decât să fac faţă oricărei situaţii în care mă aflam. Chiar şi acum, nu vreau să-mi imaginez

cum ar fi să mă împac cu ea, cum ar fi să am o mamă. Sunt prea matur să mai ascult prostii alinătoare. Prea matur să cred că totul va fi bine.

Verific partea de sus a bandajului care iese de sub guler, pentru a mă asigura că este fixat. Tori mi-a conturat azi-dimineaţă primele două simboluri, Neînfricarea şi Abnegaţia, care vor fi mai mari decât celelalte, deoarece reprezintă facţiunea pe care am ales-o şi, respectiv, facţiunea pentru care, de fapt, am aptitudini — cel puţin cred că am aptitudini pentru Abnegaţie, dar e greu să fiu sigur. Ea mi-a spus să le ţin acoperite. Flăcările Neînfricării sunt singurul simbol care se vede când port tricou şi nu mă aflu prea des în situaţia în care să-mi scot tricoul în public, aşa că mă îndoiesc că va fi vreo problemă.

Toţi ceilalţi sunt deja în sala de conferinţe, iar Max le vorbeşte. Simt un soi de plictiseală recalcitrantă când intru pe uşă şi îmi ocup locul. Evelyn s-a înşelat în privinţa câtorva lucruri, însă n-a greşit în ceea ce-i priveşte pe Neînfricaţi — Jeanine şi Max nu vor un lider al Neînfricaţilor, ei vor un pion, şi de aceea îl aleg dintre cei mai tineri dintre noi, căci tinerii sunt mai uşor de format şi de modelat. Eu nu voi fi modelat şi format de către Jeanine Matthews. Nu voi fi un pion, nu pentru ei şi nici pentru mama mea, dar nici pentru tatăl meu; eu nu voi aparţine decât mie însumi.

— Drăguţ din partea ta că ni te-ai alăturat, spune Max. Întrunirea asta ţi-a întrerupt cumva somnul?

Ceilalţi râd pe înfundate, iar Max continuă:

— După cum spuneam, azi aş vrea să aud ce gânduri aveţi cu privire la modul în care putem perfecţiona Neînfricarea — viziunea pe care o aveţi despre facţiunea noastră în anii ce vin, zice el. Mă voi întâlni cu voi în grupuri organizate pe vârstă, cei mai mari fiind primii. Restul, gândiţi-vă la ceva bun de spus.

Pleacă împreună cu cei trei candidaţi mai în vârstă. Eric se află chiar în faţa mea şi eu observ că are chiar şi mai

mult metal pe faţă decât ultima oară când l-am văzut — acum are cercei şi în sprâncene. În curând va arăta mai curând a pernă pentru ace decât a fiinţă umană. Poate că asta e şi ideea — e o strategie. Nimeni care îl priveşte acum nu l-ar putea lua drept Erudit.

— Oare ochii îmi joacă feste sau chiar ai întârziat pentru că ţi-ai făcut un tatuaj? mă întreabă el, arătând spre colţul bandajului care este vizibil pe umărul meu.

— Am pierdut noţiunea timpului, îi răspund. În ultima vreme ţi s-a lipit mult metal pe faţă. Poate c-ar fi bine să verifici.

— Foarte amuzant, zice Eric. Nu eram convins că cineva cu educaţia ta ar putea dezvolta un simţ al umorului. Tatăl tău nu pare genul care să îngăduie aşa ceva.

Simt un junghi de teamă. E pe punctul de a-mi rosti numele de faţă cu toţi ceilalţi şi vrea ca eu s-o ştiu — vrea ca eu să-mi amintesc că el ştie cine sunt şi că poate folosi asta împotriva mea, oricând doreşte.

Nu pot să mă prefac că nu contează pentru mine. Dinamica puterii s-a schimbat, iar eu nu pot s-o fac să se schimbe la loc.

— Cred că ştiu cine ţi-a spus asta, îi zic. Jeanine Matthews îmi cunoaşte atât numele adevărat, cât şi numele de împrumut. Ea trebuie să ţi le fi dat pe amândouă.

— Eram destul de sigur, îmi spune pe un ton scăzut. Însă, da, bănuielile mi-au fost confirmate de o sursă sigură. Four, nu eşti atât de bun la a păstra secrete după cum crezi.

L-aş ameninţa, i-aş spune că, dacă îmi dezvăluie numele de faţă cu ceilalţi, voi dezvălui şi eu ultimele lui legături cu Eruditii. Însă n-am nicio dovadă şi, oricum, Neînfricaţilor le displace Abnegaţia mai mult decât Erudiţia. Mă aşez la loc în scaunul meu şi aştept.

Ceilalţi ies pe rând, pe măsură ce sunt chemaţi, şi, curând, rămânem numai noi. Max iese pe coridor, apoi ne face semn din uşă, fără să scoată vreun cuvânt. Îl urmăm în

biroul lui, pe care îl recunosc din înregistrările de ieri ale întâlnirii lui cu Jeanine Matthews. Folosesc amintirea acelei conversaţii pentru a mă oţeli împotriva a ceea ce va urma.

— Să vedem.

Max îşi împreunează mâinile pe birou şi mă uimeşte din nou să-l văd într-un mediu atât de curat, atât de formal. Locul lui este într-o sală de antrenament, lovind un sac, sau lângă Carieră, aplecându-se peste parapet. Nu stând la un birou scund din lemn, înconjurat de hârtii.

Privesc pe fereastră Turla şi sectorul din oraş alocat Neînfricării. La câţiva metri distanţă văd marginea gropii în care am sărit prima dată când am ales Neînfricarea şi acoperişul pe care am stat înainte de asta. *Am ales Neînfricarea,* i-am spus ieri mamei mele. *Acolo îmi este locul.*

Oare să fie adevărat?

— Eric, să începem cu tine, propune Max. Ai idei legate de ceea ce ar putea fi bine pentru Neînfricare, pentru a progresa?

— Da, am, răspunde Eric şi se îndreaptă de spate. Cred că avem nevoie să facem nişte schimbări şi cred că acestea ar trebui să înceapă în timpul iniţierii.

— La ce fel de schimbări te gândeşti?

— Neînfricaţii au îmbrăţişat dintotdeauna spiritul de competiţie, spune Eric. Competiţia ne face mai buni; scoate tot ce-i mai bun în noi, părţile noastre cele mai puternice. Consider că iniţierea ar trebui să cultive această competiţie mai mult decât o face la momentul actual, astfel încât să producă cei mai buni novici cu putinţă. Chiar acum, novicii concurează numai împotriva sistemului, străduindu-se să obţină un punctaj anume pentru a merge mai departe. Cred că ar trebui ca ei să concureze unii împotriva altora pentru a ocupa locurile din Neînfricare.

Nu mă pot abţine; mă întorc şi îl privesc lung. Un număr limitat de locuri? într-o facţiune? După numai *două*

săptămâni de pregătire?

— Şi dacă nu ocupă niciun loc?

— Devin fără facţiune, spune Eric.

Îmi reprim un râs batjocoritor. Eric continuă:

— Dacă într-adevăr credem că Neînfricarea este facţiunea superioară căreia să i te alături, că ţelurile acesteia sunt mai importante decât ţelurile celorlalte facţiuni, atunci să devii unul de-al nostru este o onoare şi un privilegiu, nu un drept.

— Glumeşti? îl întreb, incapabil să mă mai abţin. Oamenii aleg o facţiune deoarece preţuiesc aceleaşi lucruri pe care le preţuieşte şi facţiunea, nu fiindcă sunt deja competenţi în ceea ce îi învaţă o facţiune. Tu ai alunga oamenii din Neînfricare numai pentru că n-ar putea fi destul de puternici pentru a sări într-un tren sau pentru a câştiga o luptă. I-ai favoriza pe cei mari, puternici şi nesăbuiţi mai mult decât pe cei mici, isteţi şi curajoşi…

— Sunt sigur că celor mici şi isteţi le-ar şedea mai bine să fie Erudiţi sau Băţoşi înveşmântaţi în gri, spune Eric, cu un zâmbet fals. Şi cred că îi subestimezi pe potenţialii membri, Four. Acest sistem i-ar privilegia numai pe cei mai hotărâţi.

Îi arunc o privire lui Max. Mă aştept ca el să nu pară deloc impresionat de planul lui Eric, însă nu e aşa. Se apleacă în faţă, concentrat asupra chipului cu piercinguri al lui Eric, de parcă ar fi ceva ce l-a inspirat.

— Asta e o dezbatere interesantă, zice Max. Four, tu cum ai perfecţiona Neînfricarea, fără a o face mai competitivă?

Clatin din cap, privind din nou pe fereastră. *Tu nu eşti unul dintre proştii ăia lipsiţi de judecată, care caută pericolul cu orice preţ,* mi-a spus mama. Însă ăia sunt oamenii pe care Eric îi vrea în Neînfricare: proşti lipsiţi de judecată, care caută pericolul cu orice preţ. Dacă Eric este unul dintre lacheii lui Jeanine Matthews, atunci de ce l-ar încuraja Jeanine să propună acest tip de plan?

Ah, da, deoarece proştii lipsiţi de judecată, care caută

pericolul cu orice preţ, sunt mai uşor de controlat, mai uşor de manipulat. Evident.

— Eu aş perfecţiona Neînfricarea prin cultivarea adevăratului curaj în locul prostiei şi al brutalităţii, spun eu. Să luăm aruncarea cuţitului. Îi pregăteşte pe oameni din punct de vedere fizic şi mental să-i apere pe cei slabi împotriva celor puternici. Asta e ceea ce încurajează proclamaţia noastră — actele obişnuite de vitejie. Cred că ar trebui să revenim la asta.

— Şi apoi putem să ne ţinem cu toţii de mâini şi să cântăm un cântec împreună, nu? spune Eric, dându-şi ochii peste cap. Tu vrei să transformi Neînfricarea în Prietenie.

— Ba nu, îi spun. Vreau să mă asigur că mai ştim să gândim pentru noi, să ne gândim şi la altceva decât la următorul val de adrenalină. Sau doar să gândim. Punct. În felul acesta nu putem fi preluaţi sau… controlaţi din afară.

— Mie îmi sună puţin a Erudiţie, zice Eric.

— Capacitatea de a gândi nu este apanajul exclusiv al Erudiţiei, i-o trântesc eu. Capacitatea de a gândi în situaţii stresante este ceea ce ar trebui să dezvolte simulările fricii.

— Bine, bine, mă întrerupe Max, ridicând mâinile; pare încurcat. Four, regret să spun asta, dar pari puţin paranoic. Cine să ne preia sau să încerce să ne controleze? Facţiunile coexistă în pace cu mult înainte ca tu să fi venit pe lume şi nu există niciun motiv pentru ca asta să se schimbe acum.

Deschid gura să-i spun că nu are dreptate, că în secunda în care a lăsat-o pe Jeanine Matthews să se amestece în afacerile facţiunii noastre, în secunda în care a lăsat-o să-şi planteze transferaţii loiali ai Erudiţiei în programul nostru de iniţiere, în secunda în care a început să se consulte cu ea cu privire la cine să fie numit ca următorul lider al Neînfricării, el a compromis sistemul echilibrat care ne-a permis să coexistăm paşnic atât de mult timp. Însă îmi dau seama că a-i spune lui acele lucruri ar însemna să-l acuz de trădare şi să dezvălui cât de multe ştiu.

Max se uită la mine şi pe chipul lui se citeşte dezamăgirea. Ştiu că mă place — cel puţin mă place mai mult decât pe Eric. Dar mama mea a avut dreptate ieri — Max nu vrea pe cineva ca mine, pe cineva care poate să gândească pentru el, să-şi dezvolte propriile planuri. El vrea pe cineva ca Eric, care îl va ajuta să pună în aplicare noul plan al Neînfricării, care va fi uşor de manipulat, pur şi simplu pentru că încă se află sub controlul lui Jeanine Matthews, cineva cu care Max colaborează îndeaproape.

Ieri, mama mi-a prezentat două opţiuni: să fiu un pion al Neînfricării sau să devin un om fără facţiune. Însă există şi o a treia opţiune: să nu fiu niciuna, nici alta. Să nu colaborez cu nimeni în particular. Să stau în banca mea şi să trăiesc liber. Asta e ceea ce-mi doresc cu adevărat — să mă descotorosesc de toţi oamenii care vor să mă formeze şi să mă dirijeze şi, în loc de asta, să învăţ să mă formez şi să mă modelez singur.

— Ca să fiu sincer, domnule, nu cred că ăsta e locul potrivit pentru mine, îi spun calm. Când am discutat prima dată, v-am spus că aş vrea să fiu instructor, şi cred că îmi dau seama din ce în ce mai mult că acolo e locul meu.

— Eric, vrei, te rog, să ne scuzi? spune Max.

Eric, care de-abia îşi poate ţine în frâu voioşia, încuviinţează din cap şi pleacă. Îl urmăresc în timp ce iese, dar aş paria pe toate creditele mele de Neînfricat că sare în sus de bucurie pe coridor.

Max se ridică şi se aşază lângă mine, pe scaunul pe care tocmai l-a eliberat Eric.

— Sper că nu spui asta pentru că te-am acuzat că eşti paranoic, zice Max. Eram doar îngrijorat în legătură cu tine. Mă temeam c-ai început să te simţi presat, lucru care te împiedică să gândeşti cum trebuie. Încă mai cred că eşti un candidat suficient de puternic pentru a fi lider. Te încadrezi în profilul potrivit, ai demonstrat că eşti competent în orice te-am învăţat — şi, una peste alta, îţi spun cu toată

sinceritatea, eşti mai plăcut decât ceilalţi candidaţi promiţători, ceea ce este un lucru important în acest mediu de lucru.

— Vă mulţumesc, îi spun. Dar aveţi dreptate, mă simt presat. Şi, de fapt, presiunea ar fi mult mai rea dacă aş fi lider.

Max aprobă trist din cap.

— Ei bine... Dă iar din cap. Dacă ţi-ar plăcea să fii instructor de iniţiere, voi aranja asta pentru tine. Însă e muncă de sezon — unde ai vrea să fii plasat pentru restul anului?

— Mă gândeam că poate în camera de control, îi spun. Am descoperit că îmi place să lucrez cu calculatoarele. Nu cred că mi-ar plăcea la fel de mult să patrulez.

— Bine, aprobă Max. Consideră treaba ca şi făcută. Îţi mulţumesc că ai fost sincer cu mine.

Mă ridic şi tot ceea ce simt e uşurare. El pare preocupat, înţelegător. Nu mă bănuieşte, nici pe mine, nici motivele mele, nici paranoia mea.

— Dacă te răzgândeşti vreodată, zice Max, te rog, nu ezita să-mi spui. Oricând ne-ar prinde bine cineva ca tine.

— Vă mulţumesc, îi spun şi, cu toate că este cel mai trădător membru al facţiunii dintre toţi cei pe care i-am cunoscut, şi oarecum responsabil de moartea lui Amar, nu mă pot abţine să nu mă simt oarecum recunoscător faţă de el pentru că m-a lăsat să plec cu atâta uşurinţă.

***

Eric mă aşteaptă la colţ. Când încerc să trec de el, mă apucă de braţ.

— Ai grijă, Eaton! murmură el. Dacă sufli vreo vorbuliţă despre implicarea mea în Erudiţie, n-o să-ţi placă ce-ai să păţeşti!

— Nici ţie n-o să-ţi placă dacă ai să-mi mai spui vreodată

pe numele ăsta!

— Foarte curând, voi fi unul dintre liderii tăi, spune Eric cu un zâmbet infatuat. Şi, crede-mă, am de gând să stau cu ochii pe tine şi pe modul în care ai să implementezi noile mele metode de pregătire.

— Nu te place, ştii asta? îl întreb. Max, vreau să spun. Ar prefera pe oricine altcineva în locul tău. Nu are de gând să te lase să faci ce te taie capul. Aşadar, mult noroc cu lesa ta ţinută din scurt!

Îmi smulg braţul din strânsoarea lui şi mă îndrept spre ascensoare.

***

— Frate! exclamă Shauna. Asta *e* o zi proastă.

— Mda.

Noi doi stăm pe marginea prăpastiei, cu picioarele peste mal. Îmi reazem capul de barele de metal ale barierei care ne împiedică să cădem şi să murim şi simt picăturile fine de apă pe glezne atunci când unul dintre valurile mai mari se izbeşte de un perete.

Îi povestesc despre ieşirea mea de la formarea liderilor şi despre ameninţările lui Eric, dar nu-i spun despre mama. Cum poţi să-i spui cuiva că mama ta s-a întors din morţi?

Toată viaţa mea, cineva a încercat să mă controleze. Marcus era tiranul casei noastre şi nimic nu se întâmpla fără permisiunea lui. Şi apoi Max a vrut să mă recruteze pentru a fi marioneta lui. Şi până şi mama mea avea un plan pentru mine, să mă alătur ei atunci când aveam să împlinesc o anumită vârstă, pentru a lucra împotriva sistemului de facţiuni faţă de care *ea* are o vendetă, din cine ştie ce motiv. Şi chiar când credeam că scăpasem cu totul de sub control, Eric a ţinut morţiş să-mi amintească faptul că, dacă va ajunge un lider al Neînfricării, va sta tot timpul cu ochii pe mine.

Constat că tot ceea ce am sunt micile momente de rebeliune pe care sunt capabil să le gestionez, ca atunci când eram în Abnegaţie şi adunam obiecte găsite pe stradă. Tatuajul pe care mi-l desenează Tori pe spate, cel care m-ar putea da în vileag ca fiind Divergent, este unul dintre acele momente. Va trebui să continui să mai caut şi altele, mai multe motive de libertate într-o lume care refuză să o îngăduie.

— Unde-i Zeke? o întreb.

— Nu ştiu, îmi răspunde ea. În ultimul timp n-am mai vrut să-mi petrec vremea cu el.

O privesc pieziş.

— Ştii, ai putea să-i spui că-l placi. Sincer, nu cred că are habar.

— Asta-i clar! pufneşte ea. Dar dacă asta e ceea ce-şi doreşte el? Ca o vreme să sară de la o fată la alta? Nu vreau să fiu una dintre fetele alea.

— Sincer, nu prea cred c-ai putea fi una dintre fetele alea, îi zic, dar ai dreptate.

Rămânem tăcuţi preţ de câteva secunde, amândoi privind în gol spre apa care se zbuciumă dedesubt.

— Vei fi un instructor bun, spune ea. Pe mine m-ai ajutat enorm.

— Mulţumesc!

— *Aici* eraţi! strigă Zeke din spatele nostru. Ţine de gât o sticlă mare cu un lichid maroniu în ea. Veniţi! Am găsit ceva!

Shauna şi cu mine ne uităm unul la celălalt şi ridicăm din umeri, apoi îl urmăm spre uşa de pe partea cealaltă a Carierei, cea prin care am intrat după ce am sărit în plasă. Dar, în loc să ne conducă spre plasă, el ne duce pe altă uşă — încuietoarea este lipită cu bandă adezivă — şi spre un coridor întunecat, care dă spre un şir de trepte.

— Ar trebui să iasă… Au!

— Îmi pare rău, n-am ştiut că ne oprim, zice Shauna.

— Stai, aproape am reuşit…

El deschide o uşă, lăsând să pătrundă o lumină slabă, care ne ajutăm să vedem unde ne aflăm. Suntem pe partea cealaltă a prăpastiei, la câţiva metri deasupra apei. Deasupra noastră, Cariera pare să nu se mai sfârşească, iar oamenii care se învârt pe lângă parapet sunt mici şi negri, imposibil de desluşit de la distanţă.

Râd. Zeke tocmai ne-a condus spre un alt moment de rebeliune, probabil fără să intenţioneze asta.

— Cum ai *găsit* locul ăsta? îl întreabă Shauna surprinsă, în timp ce sare pe una dintre stâncile mai joase.

Acum, că sunt aici, văd o cărăruie care ne-ar putea duce de partea cealaltă a prăpastiei, în cazul în care am vrea să ne plimbăm pe acolo.

— Fata aia, Maria, zice Zeke. Mama ei lucrează la întreţinerea prăpastiei. Nu ştiam că există o astfel de meserie, dar se pare că există.

— Te mai vezi cu ea? întreabă Shauna, încercând să pară nonşalantă.

— Nee, face Zeke. De fiecare dată când eram cu ea, mă rodea dorinţa să mă întorc la prietenii mei. Ăsta nu-i un semn bun, nu-i aşa?

— Nu, concluzionează Shauna, care pare mai veselă ca înainte.

Mă las cu mai multă precauţie pe stânca pe care stă Shauna în picioare. Zeke se aşază alături de ea, deschizând sticla şi facând-o să circule.

— Am auzit că nu mai candidezi pentru postul de lider, îmi zice Zeke atunci când îmi dă sticla. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de ceva de băut.

— Mda, îi spun, apoi iau o gură.

— Consideră acest act de beţie în public un mare… Face un gest obscen spre tavanul de deasupra Carierei. Ştii tu, pentru Max şi Eric.

Şi pentru Evelyn, gândesc eu, luând încă o înghiţitură.

— Când nu antrenez novici, voi lucra în camera de control, îi spun.
— Grozav! zice Zeke. Va fi bine să am un prieten acolo. Acum nimeni nu vorbeşte cu mine.
— Parcă aş fi eu în fosta facţiune, spun, râzând. Imaginează-ţi o pauză întreagă la prânz în care nu te bagă nimeni în seamă.
— Vai! face Zeke. Păi, în cazul ăsta, pun pariu că acum eşti fericit că te afli aici.
Iau din nou sticla, mai beau nişte alcool înţepător şi mă şterg la gură cu dosul palmei.
— Mda, îi spun. Aşa e!
Dacă facţiunile se deteriorează, după cum ar vrea mama să cred, ăsta nu e un loc rău din care să le privesc cum se destramă. Cel puţin aici am prieteni care să-mi ţină companie în timp ce se va petrece asta.

***

E imediat după lăsarea întunericului şi nu am o glugă pentru a-mi ascunde chipul în timp ce trec în fugă prin zona celor fără facţiune, aflată la graniţa pe care o împarte cu sectorul Abnegaţiei. Trebuia să mă duc la şcoală să-mi iau lucrurile, dar acum îmi amintesc unde mă aflu şi încotro alergam în acea zi în care am intrat în depozitul celor fără facţiune, în căutarea unui tăciune care se stingea.
Ajung la uşa pe care am ieşit atunci când am plecat şi ciocănesc. Aud vocile de dincolo şi simt mirosul care pluteşte pe una dintre ferestrele deschise, pe unde iese fumul în alee. Aud nişte paşi, ca şi cum o persoană vine să vadă cine bate la uşă.
De data asta, bărbatul e îmbrăcat într-un tricou roşu din Prietenie şi o pereche de pantaloni negri din Neînfricare. Are un prosop îndesat în buzunarul de la spate, acelaşi ca data trecută când am vorbit cu el. Deschide uşa puţin, doar

cât să se uite la mine.

— Ei bine, ia te uită cine a făcut o schimbare! spune el, ochindu-mi hainele de Neînfricat. Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? Ţi-a fost dor de compania mea?

— Ai ştiut că mama trăia atunci când ne-am întâlnit, îi spun. Aşa m-ai recunoscut, deoarece ai petrecut ceva timp alături de ea. Ştiai despre inerţia care o adusese în Abnegaţie, fiindcă îţi povestise ea.

— Mda, recunoaşte bărbatul. N-am crezut că era treaba mea să fiu eu cel care să-ţi spună că era în viaţă. Eşti aici ca să pretinzi scuze sau ce?

— Nu, îi spun. Am venit aici să-ţi înmânez un mesaj. Vrei, te rog, să i-l dai?

— Da, cum să nu, ne vedem peste câteva zile.

Vâr mâna în buzunar şi scot o bucată de hârtie împăturită. I-o întind.

— Poţi s-o citeşti, nu-mi pasă, îi spun. Şi… mulţumesc.

— N-ai pentru ce, zice el. Vrei să intri? Eaton, începi să semeni mai mult cu noi decât cu ei.

Scutur din cap.

Pornesc pe alee şi, înainte să cotesc pe după colţ, îl văd despăturind biletul pentru a citi ce scrie în el.

Evelyn,

Într-o bună zi. Nu acum.

— 4

P.S. Mă bucur că n-ai murit.

TRĂDATORUL

UN NOU AN, o nouă Zi pentru Vizite.

În urmă cu doi ani, când eram novice, m-am prefăcut că Ziua mea pentru Vizite nu a existat, ascunzându-mă în sala de antrenamente, cu un sac de box. Am stat acolo atât de mult timp, încât multe zile după aceea am mirosit a praf şi sudoare. Anul trecut, când, pentru prima oară, i-am antrenat pe novici, am procedat la fel, cu toate că Zeke şi Shauna m-au invitat să-mi petrec ziua împreună cu familiile lor.

Anul ăsta am lucruri mai importante de făcut decât să lovesc un sac de box sau să mă plâng de familia mea disfuncţională. Am să mă duc în camera de control.

Trec prin Carieră, ferindu-mă de reuniunile pline de lacrimi şi hohote de râs. Familiile se pot reuni în Ziua pentru Vizite, chiar dacă fac parte din facţiuni diferite, însă, cu timpul, încetează să mai vină. La urma urmei, „facţiunea înaintea sângelui”. Cele mai multe veşminte amestecate pe care le văd le aparţin familiilor transferaţilor: sora Erudită a lui Will e îmbrăcată în albastru deschis, iar părinţii lui Peter, care sunt din Candoare, sunt îmbrăcaţi în negru şi alb. Preţ de câteva secunde îi studiez pe părinţii lui şi mă întreb dacă ei au fost cei care l-au făcut să fie aşa. Însă bănuiesc că de cele mai multe ori nu poţi explica în acest mod felul oamenilor de-a fi.

Se presupune că am o misiune, însă mă opresc lângă prăpastie, lipindu-mă de parapet. Pe apă plutesc bucăţele de hârtie. Acum, că ştiu unde se află treptele decupate în piatra de pe peretele opus, le văd imediat, la fel şi intrarea ascunsă care duce spre ele. Surâd, gândindu-mă la nopţile pe care le-am petrecut pe acele stânci împreună cu Zeke sau Shauna, uneori vorbind şi alteori stând liniştiţi şi

ascultând apa curgând.

Aud nişte paşi şi privesc peste umăr. Tris se îndreaptă spre mine, la braţul unei femei din Abnegaţie. Natalie Prior. Înlemnesc, dorindu-mi cu disperare să dispar de-aici — dacă Natalie ştie cine sunt şi de unde vin? Dacă îi scapă porumbelul, aici, înconjuraţi fiind de toţi aceşti oameni?

Nu e cu putinţă să mă recunoască. Nu arăt deloc ca băiatul pe care ea îl cunoştea, deşirat, gârbovit şi îngropat în veşminte.

Când e suficient de aproape, întinde mâna spre mine.

— Bună ziua! Numele meu este Natalie. Sunt mama lui Beatrice.

Beatrice. Numele ăsta nu i se potriveşte deloc.

Îi strâng mâna lui Natalie şi i-o scutur. Nu mi-a plăcut niciodată acest gest al Neînfricaţilor. E mult prea imprevizibil — nu ştii niciodată cât de tare trebuie să strângi mâna, de câte ori să o scuturi.

— Four, spun eu. Încântat să vă cunosc.

— Four, repetă Natalie, zâmbind. E o poreclă?

— Da, îi răspund, după care schimb subiectul. Fata dumneavoastră se descurcă bine aici. I-am supravegheat pregătirea.

— Mă bucur s-o aud. Ştiu câteva lucruri despre iniţierea Neînfricaţilor şi eram îngrijorată pentru ea.

Arunc o privire spre Tris. S-a îmbujorat şi pare fericită, ca şi când vizita mamei îi prinde bine. Abia acum observ cu adevărat cât de tare s-a schimbat de când am văzut-o prima dată, coborând pe platforma de lemn, arătând fragilă, ca şi când impactul cu plasa ar fi trebuit s-o spulbere. Acum nu mai pare fragilă, cu urmele de vânătăi de pe faţă şi cu noua postură echilibrată, ca şi când ar fi pregătită de orice.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, îi spun lui Natalie.

Tris îşi mută privirea în altă parte. Cred că e în continuare supărată pe mine pentru felul în care i-am ciupit urechea cu

acel cuţit. Nici nu o învinovăţesc cu adevărat.

— Nu ştiu din ce motiv îmi pari cunoscut, Four, zice Natalie.

L-aş lua drept un comentariu inofensiv, însă se uită la mine de parcă m-ar ţintui cu privirea, facându-mă să nu mă simt în largul meu.

— Nu pot să-mi imaginez care ar fi, spun eu, pe cât de rece pot. Nu am obiceiul să mă asociez cu cei din Abnegaţie.

Nu reacţionează aşa cum mă aşteptam, cu surprindere, teamă sau mânie. Pur şi simplu râde.

— Puţini o fac, în zilele noastre. N-o iau ca pe ceva personal.

Dacă ea chiar mă recunoaşte, nu pare dornică s-o spună cu voce tare. Încerc să mă relaxez.

— Ei bine, vă las să vă bucuraţi de reîntâlnire, îi spun.

***

Pe ecranul meu, imaginile camerelor de supraveghere se schimbă de la holul principal al Turlei până la gaura înconjurată de cele patru clădiri — intrarea novicilor în sediul Neînfricării. În jurul găurii s-au adunat câţiva oameni, care intră şi ies din ea, presupun că pentru a testa plasa.

— Nu te dai în vânt după Ziua pentru Vizite?

Supraveghetorul meu, Gus, stă lângă mine, sorbind dintr-o cană de cafea. Nu e foarte bătrân, însă are un început de chelie în creştet. Restul părului şi-l tunde scurt, ba chiar mai scurt decât al meu. Lobii urechilor sunt întinşi în jurul unor discuri mari.

— Nu credeam c-am să te mai văd până la finalizarea iniţierii.

— Mă gândeam să fac ceva productiv.

Pe ecran, toţi oamenii ies din gaură şi se dau la o parte, aşezându-se cu spatele rezemat de peretele uneia dintre

clădiri. O siluetă întunecată se apropie de marginea acoperişului, aleargă câţiva paşi şi sare. Simt un gol în stomac, de parcă eu sunt acela care cade, iar silueta dispare sub asfalt. Nu o să mă obişnuiesc niciodată să văd asta.

— Se pare că se distrează de minune, zice Gus, luând din nou o gură de cafea. Ei bine, eşti întotdeauna bine-venit să munceşti, chiar şi atunci când nu eşti trecut în program, dar, Four, nu văd nimic rău să ieşi şi tu din când în când să te distrezi.

— Mi s-a mai zis, bombăn eu, în timp ce el se îndepărtează.

Arunc o privire prin camera de control. E aproape goală — în Ziua pentru Vizite, numai câtorva oameni li se cere să lucreze, de regulă celor mai în vârstă. Gus stă aplecat deasupra ecranului. Alţi doi angajaţi stau de-o parte si de alta a lui, analizând filmările cu căştile puse doar pe jumătate peste urechi. Şi mai sunt şi eu.

Tastez o comandă, scoţând filmările pe care le-am salvat săptămâna trecută. Îl înfăţişează pe Max în biroul său, stând la calculator. Apasă tastele cu degetul arătător, luându-i de fiecare dată câteva secunde bune să o găsească pe cea potrivită. Cei mai mulţi Neînfricaţi nu ştiu cum să scrie la calculator, mai ales Max, despre care am aflat că şi-a petrecut cel mai mult timp patrulând cu o armă în mână prin sectorul celor fără facţiune — probabil nu s-a gândit niciodată că va fi nevoit să folosească un calculator. Mă apropii de ecran, pentru a mă asigura că numerele pe care le-am scris mai devreme sunt aceleaşi. Dacă sunt, atunci înseamnă că am parola lui Max în buzunar, pe o bucăţică de hârtie.

Încă de când mi-am dat seama că Max lucra îndeaproape cu Jeanine Matthews şi am început să suspectez că ei au avut ceva de-a face cu moartea lui Amar, am tot căutat o metodă de a investiga mai amănunţit. L-am văzut într-o zi

în timp ce-şi scria parola, aşa că eu zic că am găsit-o.

084628. Da, numerele par să se potrivească. Aduc din nou pe ecran transmisiunile live ale camerelor de supraveghere şi le verific pe fiecare în parte, până ce le găsesc pe cele care înfăţişează biroul lui Max şi coridorul de lângă. Apoi tastez o comandă pentru a scoate din rotaţie transmisiunea biroului lui Max, astfel încât Gus şi ceilalţi să n-o vadă; va apărea numai pe ecranul meu. Filmările de pe toată suprafaţa oraşului sunt mereu împărţite în funcţie de câţi oameni se află în camera de control, aşa încât să nu avem cu toţii aceleaşi transmisiuni. Se presupune că avem voie să scoatem anumite camere din rotaţia generală numai pentru câteva secunde, în cazul în care avem nevoie să studiem mai bine ceva ce ni se pare în neregulă. Sper că nu-mi va lua prea mult. Ies pe furiş din camera de control şi mă îndrept spre ascensoare.

Acel nivel al Turlei e aproape pustiu — toată lumea e plecată. Asta înseamnă că-mi va fi uşor să mă desfăşor. Duc liftul la etajul al zecelea şi pornesc liniştit spre biroul lui Max. Am descoperit că, atunci când te furişezi undeva, e mai bine să nu arăţi de parcă ai face asta. În timp ce merg, lovesc cu mâna stick-ul USB din buzunar şi cotesc spre biroul lui Max.

Împing uşa cu vârful pantofului — astăzi, mai devreme, după ce m-am asigurat că el plecase spre Carieră să înceapă pregătirile pentru vizite, m-am furişat aici şi am lipit cu bandă adezivă limba clanţei. Închid uşa încet în urma mea, fără să aprind luminile, şi mă las pe vine lângă birou. Nu vreau să mişc scaunul pentru a mă aşeza în el; nu vreau ca atunci când el se întoarce să vadă că este schimbat ceva din încăpere.

Ecranul se deschide şi îmi cere parola. Îmi simt gura iască. Scot hârtia din buzunar şi o netezesc pe birou, după care tastez: 084628.

Ecranul se schimbă. Nu-mi vine să cred că a funcţionat.

Grăbeşte-te! Dacă Gus descoperă că am dispărut, că mă aflu aici, nu ştiu ce-am să-i spun, ce scuză verosimilă i-aş putea oferi. Introduc stick-ul USB şi transfer programul pe care l-am instalat mai devreme acolo. Am rugat-o pe Lauren, unul dintre oamenii de la departamentul tehnic al Neînfricaţilor şi colega mea de iniţiere, să-mi dea un program care să facă un calculator să cloneze datele celuilalt, sub pretextul că voiam să-i fac o farsă lui Zeke la locul de muncă. S-a bucurat să-mi dea o mână de ajutor — un alt lucru pe care l-am descoperit e că Neînfricaţii se dau în vânt după farse şi nu prea pun sub semnul întrebării ceea ce spui.

În doi timpi şi trei mişcări, programul e instalat şi ascuns undeva în calculatorul lui Max, într-o zonă pe care ştiu sigur că n-o să-şi bată capul s-o acceseze. Bag stick-ul înapoi în buzunar, împreună cu bucata de hârtie pe care e scrisă parola, şi ies din birou fără să-mi las amprentele pe sticla uşii.

A fost uşor, gândesc în sinea mea, în timp ce mă îndrept din nou spre ascensor. Conform ceasului meu, mi-a luat doar cinci minute. Dacă cineva mă ia la întrebări, aş putea pretinde c-am fost la baie.

Însă, când mă întorc în camera de control, Gus stă aşezat la calculatorul meu, studiind atent ecranul.

Îngheţ pe loc. Oare de când e acolo? M-a văzut pătrunzând în biroul lui Max?

— Four, spune Gus pe un ton serios. De ce ai izolat această filmare? Nu avem voie să scoatem transmisiunile din rotaţie, ştii asta.

— Eu…

Minte-l! Minte-l acum!

— Credeam c-am văzut ceva, concluzionez eu într-un mod jalnic. Avem voie să izolăm transmisiunile dacă vedem ceva ieşit din comun.

Gus se apropie de mine.

Aşadar, zice el, de ce te-am văzut adineauri ieşind de pe acel coridor?

Gesticulează spre coridorul de pe ecranul meu. Simt un nod în gât.

— Mi s-a părut c-am văzut ceva, aşa că m-am dus sus să investighez, îi explic eu. Îmi cer scuze, voiam să mă mişc puţin.

Mă priveşte lung, muşcându-şi interiorul obrazului. Eu nu fac nicio mişcare şi nici nu-mi mut privirea în altă parte.

— Dacă mai vezi vreodată ceva ieşit din comun, urmează protocolul. Îl raportezi supraveghetorului tău, care e… cine?

— Tu, spun eu, oftând puţin.

Nu-mi place să fiu tratat cu superioritate.

— Corect. Văd că *poţi* să ţii pasul, zice el. Zău aşa, Four, după mai bine de un an petrecut aici, n-ar trebui să existe atât de multe nereguli în felul în care îţi desfăşori activitatea. Avem nişte reguli foarte clare şi tu nu trebuie decât să le respecţi. E ultimul avertisment. Ne-am înţeles?

— Sigur, spun eu.

Am fost admonestat de câteva ori când am scos transmisiunile din rotaţie pentru a urmări întrunirile cu Jeanine Matthews şi Max sau cu Max şi Eric. Nu mi-au furnizat niciodată informaţii folositoare şi era cât pe ce să fiu prins aproape de fiecare dată.

— Perfect, zice el, înveselindu-se puţin. Mult noroc cu novicii. Anul ăsta te-ai ales din nou cu transferaţii?

— Da, îi răspund. Lauren i-a luat pe cei născuţi Neînfricaţi.

— Ah, păcat! Speram să faci cunoştinţă cu surioara mea, îmi zice Gus. Dacă aş fi în locul tău, aş face ceva pentru a mă relaxa. Noi ne descurcăm aici. Trebuie doar să dai drumul la camera aia înainte să pleci.

Se întoarce la calculatorul său şi eu îmi relaxez maxilarul. Nu mi-am dat seama că îmi încleştasem dinţii. Cu muşchii feţei zvâcnindu-mi, închid calculatorul şi ies din camera de

control. Nu-mi vine să cred c-am scăpat basma curată din asta.

Acum, cu acest program instalat pe computerul lui Max, îi pot verifica din intimitatea relativă a camerei de control toate fişierele. Pot afla cu exactitate ce pun la cale el şi Jeanine Matthews.

***

În acea seară, visez că mă plimb pe culoarele Turlei şi că sunt singur, însă coridoarele nu se mai sfârşesc şi priveliştea de pe ferestre nu se schimbă: liniile de tren înălţate cotesc spre clădirile înalte şi soarele e acoperit de nori. Mă simt de parcă am mers câteva ore bune, iar când mă trezesc brusc, e ca şi când nici măcar n-am apucat să pun geană pe geană.

Apoi aud o bătaie la uşă şi o voce strigând:

— Deschide!

Ăsta pare mai degrabă a fi un coşmar, nu somnul plictisitor de care tocmai am scăpat — sunt sigur că soldaţii Neînfricaţi au venit la uşa mea pentru că au aflat că sunt Divergent, sau că îl spionez pe Max, sau că în ultimul an am păstrat legătura cu mama mea, care face parte dintre cei fără facţiune. Toate lucrurile care mă etichetează drept un „trădător al facţiunii”.

Soldaţii Neînfricaţi au venit să mă omoare — însă, în timp ce mă îndrept spre uşă, îmi dau seama că, dacă au venit pentru asta, nu ar face atât de multă gălăgie pe culoar. Şi, în plus, asta e vocea lui Zeke.

— Zeke! exclam eu când deschid uşa. Ai luat-o razna? E miezul nopţii!

Are câteva broboane de sudoare pe frunte şi încearcă să-şi recapete răsuflarea. Probabil c-a fugit până aici.

— Eram în tura de noapte la camera de control, îmi explică el. S-a întâmplat ceva în dormitorul transferaţilor.

Dintr-un anume motiv, primul meu gând e la *ea,* la ochii ei mari care mă privesc lung în amintirile mele.

— Poftim? fac eu. Cu cine?

— Îţi zic pe drum.

Mă încalţ şi îmi trag jacheta, apoi îl urmez pe culoar.

— Tipul ăla Erudit. Blondul, îmi povesteşte Zeke.

Răsuflu uşurat. Nu e ea. Ei nu i s-a întâmplat nimic.

— Will?

— Nu, celălalt.

— Edward.

— Da, Edward. A fost atacat. Înjunghiat.

— A murit?

— Nu. L-au înjunghiat în ochi.

Mă opresc.

— În *ochi*?

Zeke încuviinţează din cap.

— Cui i-ai spus?

— Supraveghetorului de noapte. El s-a dus să-i spună lui Eric, iar Eric i-a zis că se ocupă el de asta.

— Mda, sigur…

Cotesc la dreapta, îndepărtându-mă de dormitorul transferaţilor.

— Unde te duci? întreabă Zeke.

— Edward e deja la infirmerie? îl întreb în timp ce merg cu spatele.

Zeke dă din cap a încuviinţare.

— Atunci, mă duc să-l văd pe Max.

***

Complexul Neînfricaţilor nu e atât de mare încât să nu ştiu unde locuiesc oamenii. Apartamentul lui Max e îngropat adânc în culoarele subterane ale complexului, aproape de o uşă care se dă direct spre liniile de tren de afară. Mă îndrept spre ea, urmând lămpile albastre de urgenţă care

funcţionează datorită generatorului nostru solar.

Bat cu pumnul în uşa de metal, trezindu-l pe Max în acelaşi fel în care Zeke m-a trezit pe mine. Câteva secunde mai târziu, deschide brusc uşa, desculţ şi cu ochii bulbucaţi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Unul dintre novicii mei a fost înjunghiat în ochi.

— Şi tu ai venit aici? L-a informat cineva pe Eric?

— Mda. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Pot să intru?

Nu aştept să-mi răspundă — trec pe lângă el şi intru în camera de zi. El aprinde luminile, scoţând la iveală cel mai dezordonat spaţiu de locuit pe care l-am văzut vreodată — pahare şi farfurii murdare împrăştiate pe măsuţa de cafea, toate pernele canapelei în neorânduială, podeaua cenuşie din cauza prafului.

— Vreau ca iniţierea să fie cum era înainte ca Eric să o fi făcut mai competitivă, îi spun, şi nu-l mai vreau în sala mea de antrenament.

— Doar nu crezi acum că acel novice a fost rănit din vina lui Eric, spune Max, încrucişându-şi braţele la piept. Sau că ai dreptul să pretinzi lucruri.

— Ba da, e vina lui, fireşte că e vina lui! spun eu răspicat. Dacă ei nu s-ar lupta pentru doar zece locuri, n-ar fi atât de disperaţi încât să se atace unii pe alţii! I-a învrăjbit atât de tare, încât e normal ca la un moment dat lucrurile să explodeze!

Max e tăcut. Pare enervat, dar nu-mi spune că sunt ridicol, ceea ce înseamnă ceva.

— Nu crezi că ar trebui să fie tras la răspundere novicele care a comis acest atac? mă întreabă Max. Nu crezi că mai degrabă ar trebui să-l învinuim pe el sau pe ea, şi nu pe Eric?

— Fireşte că el… ea… oricine a facut-o… ar trebui să fie tras la răspundere, îi zic lui Max. Însă asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă Eric…

— Nu poţi fi sigur de ceea ce afirmi, mă întrerupe Max.

— O pot afirma cu siguranţa unei persoane înţelepte.

— Eu nu sunt înţelept?

Vocea îi este groasă, periculoasă şi, brusc, îmi aduc aminte că Max nu e doar un lider Neînfricat care mă place din cine ştie ce motiv inexplicabil — el e liderul Neînfricat care lucrează îndeaproape cu Jeanine Matthews, cel care l-a ales pe Eric, cel care probabil a avut de-a face cu moartea lui Amar.

— Nu asta am vrut să spun, îi răspund eu, încercând să rămân calm.

— Ar trebui să-ţi alegi cu grijă cuvintele, mă sfătuieşte Max, apropiindu-se de mine. Altminteri, oamenii vor începe să creadă că-ţi insulţi superiorii.

Nu-i răspund. Se apropie şi mai tare de mine.

— Sau vor pune sub semnul întrebării valorile facţiunii tale, adaugă el, iar ochii săi injectaţi zboară spre umărul meu, unde flăcările tatuajului pe care mi l-am făcut se iţesc de sub gulerul tricoului.

Am ţinut ascunse cele cinci simboluri ale facţiunii care îmi acoperă şira spinării încă de când mi le-am făcut, dar, dintr-un anume motiv, în acest moment, sunt îngrozit că Max ştie despre ele, despre ce semnifică ele — că nu sunt un membru Neînfricat perfect; că sunt o persoană care consideră că trebuie să preţuim mai multe virtuţi; că sunt Divergent.

— Ai avut şansa de a deveni un lider Neînfricat, îmi zice Max. Poate c-am fi putut evita acest incident dacă n-ai fi dat înapoi ca un laş. Dar ai făcut-o. Aşa că acum trebuie să suporţi consecinţele.

Chipul îi arată vârsta. Are riduri pe care nu le avea anul trecut, sau acum doi ani, iar pielea lui a căpătat o tentă maro-cenuşie, ca şi când ar fi fost acoperită de cenuşă.

— Eric s-a implicat în iniţiere din cauză tu ai refuzat anul trecut să-i urmezi ordinele…

Anul trecut, în sala de antrenament, am oprit toate luptele înainte ca rănile să devină prea severe, în pofida ordinelor lui Eric conform cărora o persoană are voie să se oprească doar atunci când nu mai poate continua. Drept urmare, aproape că mi-am pierdut postul de instructor de iniţiere; mi-ar fi fost luat, dacă nu ar fi intervenit Max.

— … şi am vrut să-ţi ofer o nouă şansă pentru a îndrepta lucrurile, ţinându-te sub supraveghere, îmi spune Max. Nu e bine nici aşa. Ai mers prea departe.

Sudoarea pe care am acumulat-o venind încoace a devenit rece. El face un pas în spate şi deschide din nou uşa.

— Ieşi din apartamentul meu şi descurcă-te cu novicii tăi! îmi porunceşte Max. Şi să nu te mai văd vreodată călcând strâmb.

— Da, domnule, spun încet, după care ies.

***

Mă duc să-l văd pe Edward la infirmerie imediat ce se crapă de ziuă, când soarele răsare, scânteind prin tavanul de sticlă al Carierei. Capul îi este înfăşurat în bandaje albe, iar el nu se mişcă şi nici nu vorbeşte. Nu-i spun nimic, ci pur şi simplu stau lângă el şi privesc minutele trecând pe ceasul de pe perete.

Am fost tare prost. Credeam că eram invincibil, că dorinţa lui Max de a mă face lider nu avea să se clatine, că el avea o oarecare încredere în mine. N-ar fi trebuit să mă las dus de nas. Tot ceea ce îşi dorea Max era să aibă un pion — asta mi-a spus mama.

Nu pot fi un pion. Însă nu ştiu ce altceva ar trebui să fiu.

***

Scenariul pe care Tris Prior îl inventează e straniu şi

aproape frumos, cu cerul galben-verzui şi cu iarba uscată care se întinde pretutindeni.

Să urmăreşti simularea fricii unei alte persoane e un lucru bizar. Intim. Nu mă simt bine când trebuie să-i forţez pe alţii să fie vulnerabili, chiar dacă acei oameni nu-mi sunt pe plac.

Toate fiinţele umane au dreptul să deţină secrete. În timp ce urmăresc rând pe rând temerile novicilor mei, am senzaţia că pielea îmi este frecată cu şmirghelul.

În simularea lui Tris, iarba uscată e complet nemişcată. Dacă aerul nu ar fi neclintit, aş zice că e un vis, nu un coşmar — însă aerul inert semnifică doar un singur lucru pentru mine, şi anume, o furtună iminentă.

O umbră se mişcă pe deasupra ierbii şi o pasăre neagră, mare, îi aterizează pe umăr, înfigându-şi ghearele în tricoul ei. Buricele degetelor mă furnică, aducându-mi aminte cum i-am atins umărul când ea a intrat în sala de simulare, cum i-am dat părul la o parte de pe gât pentru a o injecta. Tâmpit. Neglijent.

Ea loveşte cu putere pasărea neagră şi, apoi, totul se petrece simultan. Tunetele bubuie; cerul se înnegurează, dar nu cu nori de furtună, ci cu *păsări,* un stol imposibil de mare, mişcându-se la unison, precum multe dintre părţile aceleiaşi minţi.

Sunetul ţipătului ei e cel mai groaznic sunet din lume, un sunet disperat — are nevoie disperată de ajutor şi eu sunt disperat să o ajut, cu toate că ştiu că ceea ce văd nu e real, ştiu asta. Ciorile continuă să vină, neînduplecate, împrejmuind-o, îngropând-o de vie în penele întunecate. Ea strigă după ajutor, iar eu nu pot să o ajut şi nu vreau să văd asta, nu vreau să mai văd nici măcar o secundă în plus.

Dar, apoi, începe să se mişte, schimbându-şi poziţia şi întinzându-se pe iarbă, liniştindu-se, relaxându-se. Dacă acum mai simte durere, nu o arată; pur şi simplu închide ochii şi se predă, iar asta e cumva mult mai rău decât

ţipetele ei.

Şi pe urmă totul se termină.

Se ridică brusc în scaunul de metal, lovindu-se cu mâinile pentru a alunga păsările, cu toate că ele au dispărut acum. Apoi se ghemuieşte şi îşi ascunde chipul.

Întind mâna pentru a o atinge pe umăr, pentru a o consola, însă ea mă loveşte cu putere peste mână.

— Nu mă atinge!

— Gata, gata, îi spun, strâmbându-mă — căci loveşte mai tare decât crede.

Ignor durerea şi îmi trec o mână peste părul ei, deoarece sunt tâmpit, şi acest lucru e nepotrivit, şi eu sunt tâmpit…

— Tris.

Ea nu face decât să se legene, încercând să se liniştească.

— Tris, o să te duc înapoi în dormitor, bine?

— Nu! Ei nu trebuie să mă vadă… nu aşa…

Asta creează noul sistem al lui Eric: o fiinţă umană curajoasă tocmai şi-a învins una dintre cele mai dificile temeri în mai puţin de cinci minute, un chin care celor mai mulţi oameni le ia pe puţin de două ori mai mult, însă ei îi este teamă să iasă pe culoar, să fie văzută drept slabă sau vulnerabilă. Tris este Neînfricată, însă această facţiune nu mai e cu adevărat Neînfricată.

— Of, calmează-te, îi spun, mai iritat decât intenţionam. Te scot pe uşa din spate.

— N-am nevoie să mă…

Văd că mâinile îi tremură în timp ce scutură din cap pentru a-mi refuza oferta.

— Prostii! îi spun.

O iau de mână şi o ajut să se ridice în picioare. Se şterge la ochi în timp ce mă îndrept spre uşa din spate. Acum ceva timp, Amar m-a scos şi pe mine pe uşa asta şi a încercat să mă conducă înapoi în dormitor, chiar şi atunci când eu nu voiam s-o facă, aşa cum probabil nici ea nu vrea s-o fac.

Cum e cu putinţă să trăieşti aceeaşi poveste de două ori, din perspective diferite?

Îşi smulge braţul din mâna mea şi se întoarce cu faţa spre mine.

— De ce mi-ai făcut una ca asta? Care a fost rostul, hm? N-am ştiut că, atunci când am ales să vin la Neînfricare, m-am înscris la săptămâni de tortură!

Dacă ar fi fost altcineva, oricare alt novice, până acum aş fi ţipat de vreo câteva ori la ea pentru insubordonare. M-aş fi simţit ameninţat de asalturile constante asupra persoanei mele şi aş fi încercat să-i nimicesc răbufnirile cu o atitudine dură, aşa cum am procedat cu Christina în prima zi a iniţierii. Însă Tris şi-a câştigat respectul meu când a sărit prima în plasă; când m-a provocat la prima masă pe care a luat-o aici; când nu s-a lăsat demoralizată de răspunsurile mele acide la întrebările pe care mi le punea; când i-a luat apărarea lui Al şi m-a privit drept în ochi în timp ce aruncam cu cuţite spre ea. Ea nu e subordonata mea, n-ar putea fi.

— Credeai că e uşor să învingi laşitatea? o întreb.

— Aici nu e vorba despre învingerea laşităţii! Laşitatea e cum te hotărăşti să fii în viaţa reală, iar în viaţa reală nu ajung să fiu ciugulită de ciori, Four!

Începe să plângă, însă sunt prea uimit de ceea ce tocmai a spus pentru ca lacrimile ei să mă facă să mă simt stânjenit. Ea nu învaţă lecţiile pe care Eric vrea ca ea să le înveţe. Ea învaţă lucruri diferite, lucruri mai înţelepte.

— Vreau să mă duc la mine acasă, mă anunţă.

Ştiu unde se află camerele de supraveghere de pe acest culoar. Sper că nu a înregistrat niciuna ceea ce tocmai a zis ea.

— Să înveţi cum să gândeşti când eşti în toiul fricii e o lecţie pe care toată lumea, inclusiv familia ta de Bătoşi, are nevoie s-o înveţe, îi spun eu.

Mă îndoiesc de foarte multe lucruri din iniţierea

Neînfricaţilor, însă nu şi de simulările fricilor; ele reprezintă cea mai sinceră metodă pentru ca o persoană să se confrunte cu propriile temeri şi să le înfrângă, mult mai sinceră decât aruncarea cuţitelor sau decât luptele.

— Asta e ce încercăm noi să vă învăţăm. Dacă tu nu poţi să înveţi, atunci e cazul să te cari naibii de-aici, fiindcă aşa nu te vrem.

Sunt dur cu ea, pentru că ştiu că poate suporta. Şi, de asemenea, pentru că nu ştiu să fiu altfel.

— Dar încerc. Totuşi, am eşuat. Eşuez.

Aproape că-mi vine să râd.

— Cât timp crezi că ţi-ai petrecut în halucinaţia aia, Tris?

— Nu ştiu, îmi răspunde. O jumătate de oră?

— Trei minute, îi spun. Ai ieşit de trei ori mai repede decât ceilalţi novici. Orice-ai fi, oricum nu eşti un eşec.

S-ar putea să fii Divergentă, gândesc în sinea mea. Dar nu a făcut nimic pentru a schimba simularea, aşa că poate nu e. Poate că e doar vitează.

Îi zâmbesc.

— Mâine o să te descurci mai bine. Ai să vezi.

Mâine?

Acum e mai liniştită. O ating pe spate, chiar între omoplaţi.

— Cu ce a fost prima ta halucinaţie? mă întreabă ea.

— N-a fost un „ce”, ci mai degrabă un „cine”.

În timp ce-i spun asta, cred c-ar fi fost mai bine să-i povestesc despre primul obstacol din peisajul fricii mele, teama de înălţimi, cu toate că nu la asta se referea când mi-a pus întrebarea. Când mă aflu în compania ei, nu pot controla ceea ce spun, aşa cum se întâmplă când sunt printre alţi oameni. Spun lucruri vagi, întrucât asta e tot ce pot face pentru a nu începe să turui vrute şi nevrute, căci mintea mi se zăpăceşte când îi simt trupul prin tricou.

— Nu e important, adaug.

— Şi acum ai trecut peste frica asta?

— Încă nu.

Am ajuns la uşa dormitorului. Drumul n-a fost niciodată mai scurt. Îmi vâr mâinile în buzunare, astfel încât să nu fac din nou vreo prostie cu ele.

— Poate că n-o să trec niciodată.

— Prin urmare, ele nu dispar?

— Uneori, da. Şi uneori sunt înlocuite de altele noi. Dar esenţialul nu e să fii fără frică. Aşa ceva e imposibil. E să înveţi cum să-ţi controlezi frica şi cum să te eliberezi de ea, *asta* e esenţialul.

Ea încuviinţează din cap. Nu ştiu pentru ce anume a venit aici, dar, dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că a ales Neînfricarea pentru libertatea pe care o oferă. Abnegaţia ar fi înăbuşit scânteia din ea, până ce s-ar fi stins. Neînfricaţii, cu toate cusururile lor, au transformat scânteia într-o flacără.

— Oricum, temerile tale rareori sunt aşa cum par ele în simulare.

— Adică?

— Păi, ţie chiar ţi-e frică de ciori? o întreb, schiţând un zâmbet. Când vezi o cioară, începi să ţipi şi-o iei la fugă?

— Nu. Cred că nu.

Se apropie de mine. Mă simţeam mai în siguranţă când era mai mult spaţiu între noi. Se apropie şi mai tare şi mă gândesc s-o ating, iar gura mi se face iască. Aproape niciodată nu gândesc aşa despre oameni, despre fete.

— Aşadar, de ce mi-e mie teamă de fapt? mă întreabă ea.

— Nu ştiu, îi răspund. Numai tu poţi să ştii.

— N-am ştiut c-o să fie atât de greu să devin Neînfricată.

Mă bucur că mă pot gândi şi la altceva, nu numai la cât de uşor ar fi să-mi lipesc palma pe spatele ei arcuit.

— N-a fost dintotdeauna aşa, din câte mi s-a spus. Adică, să devii Neînfricat.

— Ce s-a schimbat?

— Conducerea. Persoana care controlează stagiile de pregătire stabileşte standardele comportamentului Neînfricaţilor. Acum şase ani, Max şi alţi lideri au schimbat metodele de pregătire, ca să le facă mai competitive şi mai brutale, susţinând că ar avea menirea să pună la încercare tăria candidaţilor. Iar prin asta a schimbat priorităţile Neînfricaţilor, a întregii facţiuni. Pariez că nu ghiceşti cine e noul protejat al liderilor.

Desigur, răspunsul corect vine imediat:

— Atunci, dacă tu ai fost pe primul loc din clasa ta la iniţiere, Eric pe ce loc a fost?

— Pe-al doilea.

— Prin urmare, a fost a doua lor variantă pentru conducere. Iar tu ai fost prima.

E foarte perspicace. Nu ştiu sigur dacă am fost prima variantă, însă, în mod sigur, am fost o opţiune mult mai bună decât Eric.

— Ce te face să spui asta?

— Felul în care s-a purtat Eric, la cină, în prima seară. Era gelos, chiar dacă are ce şi-a dorit.

Nu m-am gândit niciodată la Eric în felul ăsta. Gelos? De ce? Nu i-am luat niciodată nimic, nu am reprezentat niciodată o ameninţare adevărată pentru el. El e cel care l-a atacat pe Amar, care m-a atacat pe mine. Dar poate că ea are dreptate — poate că nu am văzut niciodată cât de frustrat se simţea să fie pe locul al doilea după un transferat din Abnegaţie, după toată munca lui asiduă, sau că am fost favoritul lui Max pentru conducere, chiar şi atunci când el a fost plasat aici special pentru a prelua rolul de lider.

Ea se şterge pe faţă.

— Se vede că am plâns?

Întrebarea mi se pare aproape amuzantă. Lacrimile i-au dispărut aproape la fel de repede pe cât au venit, iar chipul ei e din nou frumos, ochii uscaţi, părul neted. Ca şi cum nu

s-ar fi întâmplat nimic — ca şi cum nu şi-ar fi petrecut adineauri trei minute în care a fost copleşită de spaimă. E mai puternică decât eram eu.

— Hmm… Mă apropii, glumind că o examinez, dar apoi nu mai e o glumă şi sunt pur şi simplu aproape de ea, respirând acelaşi aer. Nu, Tris, îi spun. Arăţi… Caut o expresie Neînfricată: Tare ca o stâncă.

Îmi surâde. Îi zâmbesc şi eu.

***

— Hei! spune Zeke somnoros, sprijinindu-şi capul în pumn. Vrei să-mi ţii locul? Practic, ar trebui să-mi prind pleoapele cu bandă adezivă pentru a-mi ţine ochii deschişi.

— Îmi pare rău, îi spun. Trebuie doar să utilizez un calculator. Ştii că e doar ora nouă, nu?

El cască.

— Când sunt plictisit la culme, obosesc. Oricum, tura s-a terminat.

Îmi place camera de control pe timp de noapte. Nu există decât trei oameni care monitorizează transmisiunile, astfel încât în încăpere este linişte, cu excepţia bâzâitului calculatoarelor. Prin ferestre văd doar o felie de lună; în rest e întuneric peste tot. E greu să-ţi găseşti liniştea la sediul Neînfricării, iar aici este locul unde o găsesc cel mai des.

Zeke se întoarce la ecranul lui. Eu mă aşez la un calculator puţin mai departe de el şi trag ecranul spre mine. Apoi mă loghez, folosind contul fals pe care l-am creat acum câteva luni, astfel încât nimeni să nu mă poată depista.

Odată logat, deschid programul de clonare care îmi permite să folosesc calculatorul lui Max de la distanţă. Durează o secundă să pornească, însă, când se întâmplă, e ca şi cum aş sta în biroul lui Max, folosind aceeaşi

aparatură pe care o foloseşte el.

Lucrez repede, sistematic. El îşi etichetează dosarele folosind cifre, astfel încât nu ştiu ce conţine fiecare. Cele mai multe sunt nevinovate, liste de membri Neînfricaţi sau programe ale evenimentelor. Le deschid şi le închid imediat.

Pătrund mai adânc în fişiere, dosar după dosar, iar apoi descopăr ceva bizar. O listă de provizii, însă acestea nu implică alimente sau materiale textile sau orice altceva m-aş aştepta să găsesc când vine vorba de viaţă mundană a Neînfricaţilor — lista cuprinde arme. Seringi. Şi ceva numit Ser D_2

Îmi închipui că într-un sigur caz ar avea nevoie Neînfricaţii să deţină atâtea arme: un atac. Dar împotriva cui?

Verific din nou camera de control şi simt până şi în cap cum îmi bubuie inima. Zeke joacă un joc pe calculator, pe care l-a creat chiar el. Al doilea operator din camera de control e lăsat într-o rână, cu ochii pe jumătate închişi. Al treilea amestecă leneş cu paiul în paharul de apă, privind într-un punct fix pe fereastră. Nimeni nu-mi dă atenţie.

Deschid şi alte fişiere. După câteva eforturi risipite în zadar, găsesc o hartă. Pe ea sunt înscrise litere şi cifre, astfel încât, la început, nu-mi dau seama ce reprezintă.

Apoi deschid o hartă a oraşului din baza de date a Neînfricaţilor pentru a le compara, şi mă las pe spătarul scaunului când îmi dau seama care străzi sunt vizate pe harta lui Max.

Sectorul Abnegaţiei.

Atacul va avea loc împotriva celor din Abnegaţie.

***

Desigur, ar fi trebuit să fie evident. Pe cine s-ar deranja Max şi Jeanine să atace? Vendeta lui Max şi Jeanine este

îndreptată împotriva Abnegaţiei şi aşa a fost dintotdeauna. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta atunci când Erudiţii au lansat acea poveste despre tatăl meu, monstruosul soţ şi tată. Din câte îmi dau eu seama, e singurul lucru adevărat pe care l-au scris.

Zeke mă împunge cu piciorul în gambă.

— Tura s-a încheiat. Mergem la culcare?

— Nu, îi răspund. Simt nevoia să beau ceva.

Se înviorează în mod vizibil. Nu se întâmplă în fiecare zi să mă hotărăsc eu să-mi abandonez existenţa sterilă, retrasă, pentru o seară de răsfăţ Neînfricat.

— Al tău sunt! zice el.

Închid programul, contul, totul. Încerc să las în urmă şi informaţiile despre atacul împotriva Abnegaţiei, până când îmi voi da seama ce să fac în privinţa lor, însă asta nu-mi dă pace tot drumul până în lift, prin holul principal şi pe aleile care duc către fundul Carierei.

***

Ies din simulare cu o senzaţie de greutate în stomac. Mă decuplez şi mă ridic. Ea încă se reface după senzaţia de înec iminent, scuturându-şi mâinile şi inspirând adânc. O privesc preţ de o clipă, neştiind cum să-i spun ceea ce trebuie să-i spun.

— Ce e? mă întreabă ea.

— Cum ai făcut asta?

— Ce să fac?

— Ai spart sticla.

— Nu ştiu.

Dau din cap şi-i întind mâna. Ea se ridică fără probleme, dar îmi evită privirea. Verific colţurile încăperii în căutare de camere de supraveghere. Există una exact acolo unde eram convins că este, chiar vizavi de noi. O apuc de cot şi o scot din încăpere, spre un loc unde ştiu că nu suntem

observaţi, în punctul mort dintre două camere de supraveghere.

— Ce e? mă întreabă iritată.

— Eşti Divergentă, îi răspund.

Azi n-am fost foarte drăguţ cu ea. Seara trecută am văzut-o împreună cu prietenii în zona prăpastiei, şi un moment de rătăcire — sau trezie — m-a făcut să mă aplec prea tare pentru a-i spune că arăta bine. Sunt îngrijorat că am mers prea departe. Acum sunt şi mai îngrijorat, însă din alte motive.

Ea a spart sticla. E Divergentă. E în pericol.

Mă priveşte lung.

Apoi se prăbuşeşte de perete, adoptând un aer aproape convingător de nonşalanţă.

— Ce-i aia Divergentă?

— Nu face pe proasta, o reped eu. Te-am bănuit şi data trecută, dar acum e evident. Ai manipulat simularea: eşti Divergentă. O să şterg filmarea, dar în afară de cazul în care vrei să ajungi *moartă* pe fundul prăpastiei, o să-ţi dai seama cum să ascunzi asta pe perioada simulării! Şi-acum, te rog să mă scuzi.

Mă întorc în sala de simulare, închizând uşa în urma mea. E uşor să şterg înregistrările — doar câteva apăsări de taste şi gata, înregistrarea e ştearsă. Verific de două ori dosarul ei, asigurându-mă că singurul lucru care există acolo sunt datele de la primele simulări. Va trebui să născocesc ceva care să explice unde au dispărut datele acestei sesiuni. O minciună bună, una pe care să o creadă atât Eric, cât şi Max.

Îmi scot briceagul în grabă şi îl vâr între elementele care acoperă placa de sistem, dezbinându-le. Apoi ies pe coridor, spre ţâşnitoare, şi îmi umplu gura cu apă.

Când mă întorc în sala de simulare, scuip apa în locul gol din carcasă. Pun cuţitul deoparte şi aştept.

După circa un minut, ecranul devine negru. În realitate,

sediul Neînfricării e o peşteră umedă — de multe ori, apa produce daune.

***

Eram disperat.

Am transmis un mesaj prin intermediul aceluiaşi bărbat fără facţiune pe care l-am folosit drept mesager ultima dată, când am vrut să intru în legătură cu mama. Am aranjat să mă întâlnesc cu ea în ultimul vagon al trenului de la zece şi cincisprezece care pleacă de la sediul Neînfricării. Bănuiesc că ea va şti cum să mă găsească.

Mă aşez cu spatele rezemat de perete, cu un braţ petrecut în jurul unui genunchi, şi privesc oraşul trecând. Trenurile de noapte nu se mişcă la fel de rapid ca trenurile de zi între opriri. E mai uşor să observi cum se schimbă clădirile pe măsură ce trenul se apropie de centrul oraşului, cum devin acestea mai înalte, dar mai înguste, cum stâlpii de sticlă stau alături de structurile mai mici şi mai vechi din piatră. De parcă un oraş s-a aşezat deasupra altuia şi tot aşa.

Când trenul ajunge în partea de nord a oraşului, cineva începe să alerge pe lângă el. Mă ridic, ţinându-mă de bară, iar Evelyn urcă, împleticindu-se, în vagon, purtând cizme din Prietenie, o rochie din Erudiţie şi o jachetă din Neînfricare.

Are părul strâns la spate, ceea ce face ca faţa ei aproape severă să pară şi mai aspră.

— Salut! zice ea.

— Bună, îi răspund.

— De fiecare dată când te văd, eşti tot mai mare, îmi spune. Cred că n-are rost să mă îngrijorez că nu te hrăneşti bine.

— Şi eu aş putea spune aceleaşi lucruri despre tine, îi spun, dar din alte motive.

Ştiu că nu mănâncă bine. Ea e fără facţiune, iar cei din Abnegaţie nu le-au asigurat prea multe provizii, aşa cum fac de obicei, ţinând cont că Erudiţii stau acum pe capul lor.

Întind mâna la spate şi înşfac rucsacul cu conserve pe care le-am luat din magazia Neînfiricării.

— Doar supă şi legume, dar, oricum, e mai bine decât nimic, îi spun când i le ofer.

— Cine a zis că am nevoie de ajutorul tău? mă întreabă Evelyn precaută. Mă descurc foarte bine, să ştii.

— Da, dar nu-s pentru tine, îi spun. Sunt pentru prietenii tăi slăbănogi. Dacă aş fi în locul tău, n-aş refuza mâncarea.

— Nici n-o refuz, zice ea, luând rucsacul. Doar că nu sunt obişnuită ca ţie să-ţi pese. E puţin dezarmant.

— Cunosc sentimentul, îi spun pe un ton rece. Cât timp a trecut până când m-ai căutat? Şapte ani?

Evelyn oftează.

— Dacă m-ai chemat aici ca s-o luăm de la capăt cu cearta, mă tem că nu pot să stau mult.

— Nu, îi spun. Nu de asta te-am rugat să vii aici.

N-am vrut deloc să iau legătura cu ea, dar ştiam că nu puteam să-i spun niciunui Neînfricat ceea ce aflasem despre atacul asupra Abnegaţiei — nu ştiu cât sunt ei de loiali facţiunii şi politicilor acesteia — şi trebuia să spun cuiva. Ultima dată când am vorbit cu Evelyn, ea părea să ştie nişte lucruri despre oraş pe care eu nu le ştiam. Am presupus că ar putea să mă ajute cu asta înainte să fie prea târziu.

E un risc, dar nu ştiu la cine aş putea să apelez.

— Am stat cu ochii pe Max, îi spun. Ai spus că Erudiţii sunt mână-n mână cu Neînfricaţii şi ai avut dreptate. Ei pun la cale ceva, Max şi Jeanine şi cine ştie câţi alţii.

Îi povestesc despre ceea ce am văzut pe calculatorul lui Max, despre listele de provizii şi despre hărţi. Îi povestesc despre ceea ce am observat în legătură cu atitudinea Erudiţilor faţă de Abnegaţie, despre rapoarte, despre cum

le otrăvesc minţile până şi Neînfricaţilor cu privire la fosta noastră facţiune.

Când termin, Evelyn nu pare surprinsă şi nici măcar îngrijorată. De fapt, habar n-am cum să-i descifrez expresia. Preţ de câteva secunde tace, apoi mă întreabă:

— Ai văzut vreun indiciu legat de momentul când s-ar putea întâmpla asta?

— Nu, îi răspund.

— Dar nişte cifre? Cât de mare va fi forţa pe care intenţionează s-o folosească Neînfricaţii şi Eruditii? De unde intenţionează s-o aducă?

— Nu ştiu, îi spun frustrat. Şi nici măcar nu-mi pasă. Indiferent de câţi recruţi vor avea, pur şi simplu îi vor pune la pământ pe cei din Abnegaţie în câteva secunde. Ei nu sunt antrenaţi pentru a se apăra — şi n-ar face-o nici dacă ar şti cum.

— Ştiam eu că se petrece ceva, zice Evelyn, încruntându-se. Acum, luminile de la sediul Eruditiei sunt aprinse mereu, ceea ce înseamnă că nu se mai tem să aibă probleme cu liderii consiliului, ceea ce… sugerează ceva legat de opoziţia lor crescândă.

— În regulă, îi spun. Cum să-i prevenim?

— Pe cine?

— Pe cei din Abnegaţie! spun eu iritat. Cum să-i avertizăm pe cei din Abnegaţie că vor fi ucişi, cum să-i avertizăm pe Neînfricaţi că liderii lor conspiră împotriva consiliului, cum să…

Mă opresc. Evelyn stă cu mâinile pe lângă corp, cu chipul relaxat şi pasiv. *Oraşul nostru se schimbă, Tobias.* Asta mi-a spus când ne-am reîntâlnit prima dată. *În curând, cu toţii vor trebui să aleagă o tabără, iar eu ştiu în care ai prefera tu să fii.*

— Tu ştiai deja, îi spun tărăgănat, străduindu-mă să procesez adevărul. Ştiai că ei plănuiau ceva de genul ăsta şi c-o făceau de ceva timp. Tu aştepţi asta. Contezi pe asta.

— Nu mai am nicio afecţiune pentru fosta mea facţiune. Nu vreau ca ei, sau oricare altă facţiune, să continue să controleze acest oraş şi pe oamenii din el, zice Evelyn. Dacă cineva vrea să-mi elimine duşmanii, intenţionez să-l las.

— Nu pot să te cred, îi zic. Evelyn, nu toţi sunt Marcus. Ei sunt *lipsiţi de apărare.*

— Tu crezi că sunt nevinovaţi, zice ea. Tu nu-i cunoşti. Eu îi cunosc, am *văzut* cu adevărat ce le poate pielea.

Vocea îi este groasă, guturală.

— Cum crezi că a reuşit tatăl tău să te mintă în legătură cu mine în toţi aceşti ani? Crezi cumva că ceilalţi lideri ai Abnegaţiei nu l-au ajutat, n-au perpetuat minciuna? *Ei* ştiau că nu eram însărcinată, că nimeni nu chemase doctorul, că *n-a existat niciun cadavru*. Dar tot ţi-au spus că am murit, nu-i aşa?

Până atunci nu mă gândisem la asta. Nu a existat niciun cadavru. Niciun cadavru, dar totuşi, bărbaţii şi femeile care stăteau în casa tatălui meu în acea dimineaţă cumplită şi la înmormântarea din seara următoare au jucat jocul prefăcătoriei pentru mine şi pentru restul comunităţii Abnegaţiei, spunând chiar şi în tăcerea lor: *Nimeni nu ne va părăsi niciodată. Cine ar vrea s-o facă?*

N-ar trebui să fiu atât de surprins să aflu că o facţiune e plină de mincinoşi, însă bănuiesc că există părţi din mine care sunt în continuare naive, de parcă aş fi un copil.

Nu şi de-acum încolo.

— Gândeşte-te, zice ea. Sunt acei oameni — genul de oameni care i-ar spune unui copil că mama lui a murit doar pentru a salva aparenţele — sunt ei cei pe care vrei să-i ajuţi? Sau vrei să ajuţi să fie înlăturaţi de la putere?

Credeam că ştiu. Acei oameni nevinovaţi din Abnegaţie, care se oferă întruna să facă servicii şi dau mereu din cap cu deferenţă, aveau nevoie să fie salvaţi.

Însă acei *mincinoşi,* care m-au obligat să jelesc, care m-

au lăsat singur cu bărbatul care mi-a produs suferinţă — oare ei ar trebui să fie salvaţi?

Nu mă pot uita la ea, nu-i pot răspunde. Aştept ca trenul să treacă de un peron, apoi sar fără să mă mai uit înapoi.

***

— Nu mă înţelege greşit, dar arăţi îngrozitor.

Shauna se lasă să cadă în scaunul de lângă mine, punându-şi tava jos. Am senzaţia că discuţia de ieri cu mama a fost un zgomot asurzitor, neaşteptat, iar acum toate celelalte sunete par înăbuşite. Am ştiut dintotdeauna că tata era nemilos. Dar mereu am crezut că ceilalţi membri ai Abnegaţiei erau nevinovaţi; în adâncul sufletului meu m-am considerat întotdeauna slab pentru că i-am părăsit, că eram un trădător, conform propriului meu set de valori.

Acum se pare că, indiferent de decizia pe care o voi lua, voi trăda pe cineva. Dacă îi avertizez pe cei din Abnegaţie despre planurile de atac pe care le-am găsit pe calculatorul lui Max, îi voi trăda pe Neînfricaţi. Dacă nu-i avertizez, îmi voi trăda din nou fosta facţiune, într-un mod mult mai important decât am facut-o anterior. N-am de ales decât să decid, iar gândul că trebuie să decid mă face să-mi fie greaţă.

Astăzi am depăşit ziua în singurul fel cunoscut de mine: m-am trezit şi m-am dus la muncă. Am postat clasamentul — ceea ce a constituit o sursă de nemulţumire, eu recomandând punerea accentului pe perfecţionare, iar Eric recomandând rezistenţa. M-am dus să mănânc. Toate mişcările le-am executat mecanic.

— Ai de gând să mănânci ceva din toate astea? mă întreabă Shauna, dând din cap spre farfuria mea plină cu mâncare.

Ridic din umeri.

— Poate…

Îmi dau seama că se pregăteşte să mă întrebe ce s-a întâmplat, aşa că schimb subiectul.

— Ce mai face Lynn?

— Tu ar trebui să ştii mai bine decât mine, îmi spune ea, ţinând cont că-i vezi temerile şi toate alea.

Îmi tai o bucată din halca de carne şi o mestec.

— Cum e? mă întreabă ea precaută, ridicând din sprânceană spre mine. Vreau să spun, să le vezi toate temerile.

— Nu pot să vorbesc cu tine despre temerile ei, îi spun. Doar ştii asta.

— Asta e regula ta sau a Neînfricării?

— Contează?

Shauna oftează.

— Uneori am impresia că nici măcar n-o cunosc, asta-i tot.

Continuăm să mâncăm fără să ne mai vorbim. Asta îmi place cel mai mult la Shauna: nu simte nevoia să umple spaţiile goale. Când terminăm, ieşim din sala de mese împreună, iar Zeke ne strigă din cealaltă parte a Carierei.

— Hei! ne salută el.

Învârte o rolă de bandă adezivă pe deget.

— Aveţi chef să luaţi ceva la pumni?

— Da! răspundem la unison eu şi Shauna.

Ne îndreptăm către sala de antrenamente, Shauna punându-l la curent pe Zeke despre săptămâna petrecută la îngrăditură:

— Acum două zile, idiotul cu care eram în patrulă a început s-o ia razna, jurând c-a văzut ceva acolo… S-a dovedit a fi o *pungă de plastic*…

Zeke îşi petrece braţul pe după umerii ei. Eu îmi trec degetele peste încheieturi şi încerc să nu le stau în cale.

Când ne apropiem de sala de antrenament, mi se pare că dinăuntru se aud nişte voci. Mă încrunt şi deschid uşa cu

piciorul. Înăuntru se află Lynn, Uriah, Marlene şi… Tris. Ciocnirea lumilor mă sperie puţintel.

— Mi s-a părut mie că aud ceva pe-aici, spun eu.

Uriah trage spre o ţintă cu unul dintre pistoalele cu bile de cauciuc pe care Neînfricaţii le păstrează pentru a se distra — ştiu sigur că nu-i aparţine lui, aşa că trebuie să fie al lui Zeke — iar Marlene mestecă ceva. Când mă vede, îmi zâmbeşte şi îmi face semn cu mâna.

— Şi s-a dovedit că e idiotul de frate-meu, zice Zeke. N-ai ce să cauţi aici după ore. Ai grijă, că altfel Four îi spune lui Eric, şi atunci o să fii ca şi scalpat.

Uriah îşi îndeasă pistolul la spate, în betelia pantalonilor, fără să-i pună piedica. Probabil va sfârşi cu o gaură în fesă dacă o să i se descarce în pantaloni. Nu-i spun nimic.

Ţin uşa deschisă şi le fac semn să iasă. Când trece pe lângă mine, Lynn zice:

— N-o să-i spui lui Eric.

— Nu, nu-i spun, confirm eu.

Când trece Tris, întind o mână, care se potriveşte de minune între omoplaţii ei. Nici măcar nu ştiu dacă a fost sau nu cu intenţie. Şi nici măcar nu-mi pasă.

Ceilalţi pornesc pe coridor, iar planul nostru iniţial de a ne petrece timpul în sala de antrenamente este dat uitării, de vreme ce Uriah şi Zeke încep să se ciondănească, iar Shauna şi Marlene împart un rest de brioşă.

— Stai o clipă! îi spun lui Tris.

Ea se întoarce spre mine, părând îngrijorată, aşa că încerc să-i zâmbesc, deşi acum mi-e destul de greu să fac asta.

Am remarcat tensiunea din sala de antrenamente când am postat clasamentul mai devreme în seara asta — nu m-am gândit niciodată când calculam punctele pentru clasament că poate ar fi trebuit să o aşez pe o poziţie inferioară pentru a o proteja. Ar fi fost o insultă pentru aptitudinile ei în timpul simulărilor să o pun mai jos pe listă,

dar poate că ea ar fi preferat insulta în locul divizării tot mai pregnante dintre ea şi colegii ei transferaţi.

Cu toate că este palidă şi epuizată şi are tăieturi în jurul unghiilor şi o privire şovăielnică, ştiu că nu e cazul. Fata asta nu ar vrea niciodată să fie aşezată în siguranţă la mijlocul unei haite, niciodată.

— Locul tău e aici, ştii asta? o întreb. Locul tău e printre noi. Se va sfârşi curând, aşa că… trebuie doar să te ţii bine, OK?

Brusc, îmi simt ceafa arzând şi mă scarpin cu o mână, incapabil să mă uit în ochii ei, cu toate că pot să-i *simt* privirea aţintită asupra mea în timp ce tăcerea ne cuprinde.

Apoi îşi strecoară degetele între ale mele, iar eu o privesc fix, uimit. Îi strâng mâna, uşor, şi îmi dau seama, cu toată agitaţia şi oboseala mea, că deşi am atins-o de vreo şase ori — de fiecare dată într-un moment de rătăcire —, asta e prima dată când ea îmi întoarce gestul.

Apoi se răsuceşte pe călcâie şi o ia la fugă pentru a-şi ajunge prietenii din urmă.

Iar eu rămân pe coridor, singur, rânjind ca un idiot.

***

Tot încerc vreo oră să adorm, foindu-mă sub aşternuturi pentru a găsi o poziţie confortabilă. Însă mă simt de parcă cineva mi-ar fi înlocuit salteaua cu un sac de pietre. Sau poate că mintea mea e prea agitată pentru a putea dormi.

În cele din urmă renunţ, îmi pun pantofii şi jacheta şi ies spre Turlă, aşa cum fac de fiecare dată când nu pot să dorm. Mă gândesc să mă duc din nou în peisajul fricii, însă după-amiază am uitat să reînnoiesc provizia de ser pentru simulare şi ar fi un deranj prea mare s-o fac acum. În schimb, mă duc în camera de control, unde Gus mă salută cu un mormăit şi ceilalţi doi lucrători nici nu observă că am intrat.

Nu încerc să verific din nou fişierele lui Max — am senzaţia că ştiu tot ce trebuie să ştiu, că urmează să se întâmple ceva urât şi că eu habar n-am cum pot opri asta.

Trebuie să-i spun *cuiva,* am nevoie de *cineva* care să împărtăşească asta cu mine, să-mi spună ce să fac. Însă nu există nicio persoană de încredere căreia aş putea să-i divulg asta. Nici măcar prietenilor mei născuţi şi crescuţi în Neînfricare; cum pot să ştiu că ei nu au implicit încredere în liderii lor? N-am de unde să ştiu.

Dintr-un motiv sau altul, chipul lui Tris îmi răsare în minte, franc, dar serios, în timp ce îmi strânge mâna pe coridor.

Trec prin transmisiunile camerelor de supraveghere, privesc străzile oraşului şi apoi revin la sediul Neînfricaţilor. Cele mai multe culoare sunt atât de întunecate, încât n-aş putea să văd nimic, chiar de ar fi ceva acolo. În căştile mele aud doar susurul apei din prăpastie şi şuieratul vântului pe alei. Oftez, îmi sprijin capul în mână şi privesc imaginile care se schimbă, una după alta, permiţându-le să mă ademenească în ceva asemănător cu somnul.

— Four, du-te şi te culcă, mă sfătuieşte Gus din cealaltă parte a încăperii.

Mă trezesc brusc şi încuviinţez din cap. Dacă nu supraveghez cum trebuie transmisiunile, nu e o idee bună să mă aflu în camera de control. Mă deloghez din cont şi străbat coridorul spre ascensor, clipind întruna pentru a sta treaz.

În timp ce mă îndrept spre holul principal, aud un ţipăt care vine de jos, dinspre Carieră. Nu e un strigăt tipic de Neînfricat şi nici strigătul unei persoane speriate şi încântate, ci tonul distinct al groazei.

Pietricelele se împrăştie în urma mea în timp ce gonesc spre fundul Carierei, respirând precipitat şi cu greutate, însă regulat.

Trei oameni înalţi şi înveşmântaţi în negru se află lângă

parapetul de dedesubt. Sunt adunaţi în jurul unui al patrulea, o ţintă mai mică. Şi cu toate că nu văd mare lucru, ştiu să recunosc o luptă. Mă rog, nu prea se poate numi luptă când sunt trei contra unu.

Unul dintre agresori se răsuceşte pe călcâie, mă vede şi sprintează în direcţia opusă. Când mă apropii, văd că singurul agresor rămas ţine ţinta deasupra prăpastiei.

— Hei! strig eu.

Văd părul ei, blond, însă cam atât. Mă lovesc de unul dintre agresori — Drew, îmi dau seama, după culoarea părului, roşu-portocaliu — şi îl izbesc de parapetul prăpastiei, îl lovesc peste faţă o dată, de două ori, de trei ori, iar el se prăbuşeşte la pământ. Îl lovesc cu piciorul şi nu pot să gândesc, nu pot să gândesc deloc.

— Four… rosteşte Tris cu o voce groasă şi răguşită, iar ăsta e singurul lucru pe care îl aud aici.

E prinsă cu mâinile de parapet, atârnând deasupra prăpastiei asemenea momelii de cârligul undiţei. Celălalt, ultimul agresor, a dispărut.

Alerg spre ea, o apuc de umeri şi o trag peste marginea parapetului. O lipesc de mine. Ea îşi îngroapă faţa în umărul meu, răsucindu-şi degetele în tricoul meu.

Drew e prăbuşit la pământ. Îl aud gemând în timp ce o duc departe — nu spre infirmerie, unde s-ar gândi şi ceilalţi doi să o caute, ci în apartamentul meu, care se află pe un coridor solitar şi izolat. Mă împing în uşa apartamentului şi o duc în braţe spre patul meu. Îmi trec degetele peste nasul şi pometţii ei, pentru a mă asigura că nu are nicio fractură, apoi îi iau pulsul şi mă apropii de faţa ei să aud dacă respiră. Totul pare a fi în regulă. Nici măcar cucuiul de la ceafă, care e umflat şi zgâriat, nu pare serios. Nu a suferit răni grave, deşi lucrurile ar fi putut să se sfârşească urât.

Mâinile îmi tremură când mă îndepărtez de ea. *Ea* nu e grav rănită, însă Drew ar putea fi. Nici măcar nu ştiu de câte ori l-am lovit până ce ea mi-a strigat numele şi m-a

trezit. Începe să-mi tremure şi restul trupului, şi mă asigur că există o pernă pe care să-şi sprijine capul, după care ies din apartament pentru a mă întoarce la parapetul de lângă Carieră. Pe drum, încerc să reiau în minte ultimele câteva minute, încerc să-mi reamintesc ce anume am lovit şi când şi cât de tare, însă toată treaba asta se pierde într-un acces de mânie.

Mă întreb dacă aşa se simţea şi el, gândesc în sinea mea, aducându-mi aminte de expresia sălbatică şi frenetică a lui Marcus de fiecare dată când era mânios.

Când ajung la parapet, Drew e încă acolo, zăcând pe jos într-o poziţie ciudată, chircită. Îi petrec braţul peste umerii mei şi îl duc la infirmerie, pe jumătate ridicat şi pe jumătate târât.

***

Când ajung înapoi în apartament, mă duc imediat la baie să-mi spăl sângele de pe mâini — câteva încheieturi ale degetelor îmi sunt despicate, tăiate în urma impactului cu chipul lui Drew. Dacă Drew era acolo, celălalt agresor sigur era Peter, însă cine a fost a treia persoană? Nu Molly — silueta era prea înaltă, prea mare. De fapt, nu există decât un singur novice care să aibă acea mărime.

Al.

Îmi verific reflexia, de parcă mă aştept să văd mici bucăţele din Marcus întorcându-mi privirea. Am o tăietură în colţul gurii — oare Drew m-a lovit la un moment dat? Nu contează. Lacunele memoriei mele nu contează. Ceea ce contează e că Tris respiră.

Îmi ţin mâinile sub jetul de apă rece până ce aceasta devine limpede, apoi mă şterg de prosop şi mă duc să iau nişte gheaţă din congelator. În timp ce mă îndrept cu gheaţa spre ea, observ că e trează.

— Mâinile tale, rosteşte ea, şi e un lucru ridicol, extrem

de stupid, să-şi facă griji pentru *mâinile* mele, când ea tocmai a atârnat ţinută de gât deasupra prăpastiei.

— Mâinile mele, îi spun iritat, nu sunt treaba ta.

Mă aplec deasupra ei, îi pun punga cu gheaţă sub cap, unde mai devreme am simţit un cucui. Ea ridică puţin capul şi îmi atinge uşor gura cu buricele degetelor.

Nu m-am gândit niciodată că puteam să simt aşa ceva la atingerea unei alte persoane, ca o descărcare electrică. Degetele ei sunt delicate, curioase.

— Tris, spun eu. N-am nimic.

— Ce-ai căutat acolo?

— Mă întorceam din camera de control. Am auzit un ţipăt.

— Ce le-ai făcut?

— L-am depus pe Drew la infirmerie acum o jumătate de oră. Peter şi Al au fugit. Drew pretinde că au vrut doar să te sperie. Cel puţin, asta cred că încerca să spună.

— E în stare gravă?

— O să scape cu viaţă. În ce stare, asta nu mai ştiu, spun eu cu dispreţ.

N-ar fi trebuit s-o las să vadă această latură a mea, această latură care se desfată cu durerea lui Drew. N-ar trebui să *am* această latură.

Mă strânge de braţ.

— E bine, îmi spune.

Mă uit la ea. Şi ea are acea latură, sigur o are. Am văzut ce expresie avea când a bătut-o pe Molly, de parcă voia să continue chiar dacă adversara ei era sau nu inconştientă. Poate că noi doi suntem la fel.

Chipul i se schimonoseşte şi începe să plângă. Aproape de fiecare dată când cineva a plâns în faţa mea, m-am simţit constrâns, de parcă doream să scap de compania lui pentru a putea respira. Cu ea nu mă simt aşa. Cu ea nu-mi fac griji că se aşteaptă la prea multe din partea mea sau că are nevoie de ceva de la mine. Mă las pe podea, astfel încât

să avem aceeaşi înălţime, şi o privesc cu atenţie preţ de o clipă. Apoi o ating pe obraz, având grijă să nu îi apăs vreuna dintre vânătăile în curs de formare. Îmi trec degetul mare peste pometele ei. Pielea îi e caldă.

Nu există niciun cuvânt cu care să pot descrie felul în care arată, dar chiar şi acum, cu chipul ei tumefiat şi palid, are ceva impresionant, ceva ce n-am mai văzut niciodată.

În acel moment sunt capabil să accept inevitabilitatea sentimentelor mele, cu toate că nu o fac cu bucurie. Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să am încredere în cineva. Şi, din cine ştie ce motiv, ştiu, *ştiu* că e ea.

Va trebuie să încep prin a-i spune numele meu.

***

Mă apropii de Eric la coada de la micul dejun, stând cu tava în spatele lui, în timp ce el foloseşte o lingură cu mâner lung pentru a-şi pune nişte scrob pe farfurie.

— Dacă ţi-aş zice că unul dintre novicii tăi a fost atacat aseară de alţi câţiva novici, îi spun, ţi-ar păsa vreun pic?

El îşi împinge ouăle într-o parte a farfuriei şi ridică dintr-un umăr.

— S-ar putea să-mi pese că instructorul lor nu e în stare să-şi controleze novicii, spune Eric în timp ce eu iau un bol de cereale şi se uită ţintă spre degetele mele despicate. S-ar putea să-mi pese că acest aşa-zis atac ar fi al *doilea* sub supravegherea acelui instructor… în vreme ce născuţii Neînfricat, pare că nu au această problemă.

— Tensiunea dintre transferaţi a fost dintotdeauna mai mare — ei nu se cunosc, nu cunosc această facţiune, iar trecutul fiecăruia este complet diferit, îi spun eu. Dar tu eşti liderul lor, n-ar trebui să fie responsabilitatea ta de a-i ţine „sub control”?

Ia un cleşte şi îşi pune o felie de pâine prăjită peste ouă. Apoi se apropie de urechea mea şi îmi spune:

— *Tobias,* te afli într-o situaţie foarte delicată, sâsâie el. Te cerţi cu mine în faţa celorlalţi. „Pierzi” unele rezultate ale simulărilor. E clar că îi preferi pe novicii care ies pe locurile inferioare ale clasamentului. Până şi Max e de acord cu mine acum. Dacă a *existat* un atac, nu cred că va fi prea fericit în ceea ce te priveşte şi s-ar putea să nu obiecteze când îi voi sugera să fii dat afară.

— Atunci vei rămâne fără un instructor cu o săptămână înainte de finalizarea iniţierii.

— Pot s-o termin chiar eu.

— Îmi şi *imaginez* cum s-ar desfăşură asta sub supravegherea ta, îi spun, mijind ochii. Nici măcar n-ar trebui să fie eliminat vreunul. Vor muri cu toţii sau vor da bir cu fugiţii.

— Dacă nu ai grijă, n-o să trebuiască să-ţi imaginezi nimic. Ajunge la capătul cozii şi se întoarce spre mine: Mediile competitive creează tensiune, Four. E normal ca acea tensiune să fie eliberată cumva. Îmi zâmbeşte vag şi pielea dintre piercinguri i se întinde. Fără îndoială, spune, un atac ne-ar demonstra cine sunt cei puternici şi cine sunt cei slabi într-o situaţie reală, nu crezi? În felul acesta, n-ar mai trebui să ne bazăm deloc pe rezultatele testelor. Am putea lua o decizie mult mai bine fondată cu privire la persoanele care nu au ce căuta aici. Asta dacă… ar avea loc vreun atac.

Aluzia e clară: ca supravieţuitoare a atacului, Tris ar fi considerată mai slabă decât ceilalţi novici şi ar sfârşi prin a fi eliminată. Eric n-ar sări în ajutorul victimei, ci mai degrabă ar sprijini expulzarea ei din Neînfricare, aşa cum a făcut înainte ca Edward să plece de unul singur. Nu vreau ca Tris să fie obligată să devină fără facţiune.

— Corect, spun eu pe un ton vesel. Păi, mă bucur că n-a avut loc niciun atac în ultima vreme.

Torn nişte lapte peste cereale şi mă duc la masa mea. Eric nu le va face nimic lui Peter, Drew sau Al, iar eu nu pot

face nimic fără să îi nesocotesc ordinele şi să sufăr repercusiunile. Dar poate… poate că nu trebuie să fac asta de unul singur, îmi pun tava între Zeke şi Shauna şi spun:

— Am nevoie să mă ajutaţi cu ceva.

***

După ce închei explicaţiile cu privire la peisajul fricii şi îi trimit pe novici la masă, îl trag pe Peter în camera de observaţie de lângă camera goală de simulare. Înăuntru sunt câteva şiruri de scaune, pregătite pentru novicii care vor aştepta să dea ultimul test. De asemenea, înăuntru sunt Zeke şi Shauna.

— Trebuie să purtăm o mică discuţie, îi explic eu.

Zeke se lansează asupra lui Peter şi îl izbeşte de perete cu o forţă alarmantă. Peter se loveşte cu putere la cap şi se strâmbă de durere.

— Salutare! zice Zeke, iar Shauna se îndreaptă spre ei învârtind un cuţit în palmă.

— Ce e asta? întreabă Peter.

Nu pare câtuşi de puţin speriat, nici măcar atunci când Shauna ia cuţitul de mâner şi îi lipeşte vârful de obrazul lui, creând o gropiţă.

— Încercaţi să mă *speriaţi*? întreabă el batjocoritor.

— Nu, îi răspund. Încercăm să ne facem înţeleşi. Nu eşti singurul cu prieteni dispuşi să facă rău.

— Nu cred că instructorii de iniţiere au voie să ameninţe novicii, nu-i aşa? spune Peter şi adoptă o mină speriată, una pe care aş lua-o drept nevinovată dacă nu l-aş cunoaşte. Totuşi, va trebui să-l întreb pe Eric, doar ca să mă asigur.

— Nu te-am ameninţat. Nici măcar nu te ating. Şi, conform filmărilor din această încăpere, stocate pe calculatoarele din camera de control, noi nici măcar nu suntem aici în acest moment.

Zeke rânjeşte de parcă nu se poate abţine. A fost ideea lui.

— Eu sunt cea care te ameninţă, zice Shauna, aproape mârâind. Încă o izbucnire violentă şi-am să te învăţ eu cum stă treabă cu dreptatea.

Ţine vârful cuţitului deasupra ochiului său şi îl coboară lent, vârându-i-l în pleoapă. Peter înlemneşte şi aproape că nici nu mai respiră.

— Ochi pentru ochi. Vânătaie pentru vânătaie.

— Se prea poate ca lui Eric să nu-i pese când te iei de colegii tăi, îi spune Zeke, dar nouă ne pasă, şi există mulţi Neînfricaţi asemenea nouă. Oameni care nu cred c-ar trebui să pui mâna pe ceilalţi membri ai facţiunii. Oameni cărora le plac bârfele şi care le răspândesc cu iuţeala focului. Nu ne va lua mult timp să le spunem ce fel de vierme eşti. Şi nici lor nu le va lua mult timp să-ţi facă viaţa deosebit de dificilă. Vezi tu, în Neînfricare, reputaţiile tind să se păstreze.

— Vom începe cu potenţialii tăi angajatori, adaugă Shauna. De supraveghetorii din camera de control se poate ocupa Zeke; de liderii de lângă îngrăditură mă pot ocupa eu. Tori îi cunoaşte pe toţi cei din Carieră — Four, tu eşti prieten cu Tori, nu-i aşa?

— Da, sunt, răspund eu. Mă apropii de Peter şi îmi înclin capul într-o parte. Se prea poate să poţi provoca durere, novice… dar noi îţi putem nenoroci viaţa.

Shauna ia cuţitul de pe ochiul lui Peter.

— Gândeşte-te bine!

Zeke îi dă drumul lui Peter şi îi netezeşte tricoul, zâmbind întruna. Cumva, combinaţia dintre ferocitatea Shaunei şi veselia lui Zeke e suficient de bizară pentru a fi ameninţătoare. Zeke îi face cu mâna lui Peter şi plecăm.

— Tu vrei oricum să vorbim cu oamenii, nu-i aşa? mă întreabă Zeke.

— O, da! Categoric. Nu doar despre Peter. Ci şi despre

Drew şi Al.

— Poate că dacă o să supravieţuiască iniţierii, am să-i pun din greşeală o piedică şi-o să cadă fix în prăpastie, spune Zeke pe un ton optimist, făcând un gest de cădere liberă.

***

A doua zi dimineaţă, lângă prăpastie se află o mulţime de oameni, cu toţii nemişcaţi şi tăcuţi, cu toate că mirosul de mâncare care ne ademeneşte pe toţi spre cantină. Nu trebuie să intreb pentru ce s-au adunat aici.

Din câte am înţeles, asta se întâmplă aproape în fiecare an. O moarte. La fel ca a lui Amar, bruscă, îngrozitoare şi lamentabilă. Cadavrul îi este ridicat din prăpastie precum peştele dintr-un cârlig. De obicei e cineva tânăr — un accident provocat de o acrobaţie îndrăzneaţă eşuată, sau poate nu un accident, ci o minte rănită de întunericul, presiunea şi durerea Neînfricaţilor.

Nu ştiu cum să mă simt în privinţa acestor morţi. Vinovat, probabil, pentru că nu am văzut eu însumi durerea. Trist, întrucât unii oameni nu pot găsi o altă metodă de a evada.

Oamenii din faţă rostesc numele decedatului şi ambele sentimente mă lovesc din plin.

Al. Al. Al.

Novicele meu — *responsabilitatea* mea, şi eu am eşuat, întrucât am fost atât de obsedat să-i prind pe Max şi pe Jeanine, sau să-l învinuiesc pentru toate pe Eric, sau cu nesiguranţa mea dacă să-i avertizez pe cei din Abnegaţie. Nu — niciunul dintre acele lucruri nu cântăreşte mai tare decât acesta: că m-am distanţat de ei pentru propria mea protecţie, când ar fi trebuit să-i scot din locurile întunecate de aici şi să îi duc în unele mai luminoase — să râdă cu prietenii pe stâncile prăpastiei, să îşi facă tatuaje în toiul nopţii după un joc de Provocări, să se îmbrăţişeze după ce

sunt afişate ierarhizările… Astea sunt lucrurile pe care aş fi putut să i le arăt — chiar dacă nu l-ar fi ajutat, ar fi trebuit să încerc.

Dar acum ştiu un lucru: după ce iniţierea din acest an se va încheia, Eric nu va mai fi nevoit să încerce din răsputeri să mă dea afară, căci voi pleca singur.

***

Al. Al. Al.

Oare de ce toţi oamenii morţi devin eroi în Neînfricare? De ce trebuie să îi considerăm astfel? Poate că ei sunt singurii pe care îi putem găsi într-o facţiune cu lideri corupţi, colegi competitivi şi instructori cinici. Morţii pot fi eroii noştri, întrucât nu ne pot dezamăgi mai târziu; ei nu fac decât să devină din ce în ce mai buni în timp, în vreme ce noi uităm tot mai mult de ei.

Al era nesigur şi sensibil, pe urmă gelos şi violent, iar apoi a dispărut. Bărbaţi mai blânzi decât Al au trăit şi bărbaţi mai duri decât Al au murit şi nu există nicio explicaţie pentru asta.

Însă Tris îşi doreşte una, tânjeşte după una, o văd pe chipul ei, un soi de foame. Sau mânie. Sau ambele. Ştiu că nu e uşor să placi o persoană, s-o urăşti şi apoi s-o pierzi înainte să lămureşti toate acele sentimente. O urmez atunci când se îndepărtează de Neînfricaţii care scandează, întrucât sunt suficient de arogant pentru a crede că o pot face să se simtă mai bine.

Da. Sigur. Sau poate că o urmez deoarece m-am săturat să mă îndepărtez de toţi oamenii şi nu mai sunt atât de sigur că ăsta e cel mai bun lucru pentru mine.

— Tris, spun eu.

— Ce faci aici? mă întreabă pe un ton amar. N-ar trebui să-ţi prezinţi omagiile?

— Dar tu?

Mă apropii de ea.

— Nu poţi să prezinţi omagii când nu simţi aşa ceva.

Sunt surprins, preţ de o clipă, că poate fi atât de aspră — Tris nu e întotdeauna amabilă, însă rareori se poartă cu dispreţ. Îi ia doar o secundă pentru a clătina din cap.

— N-am vrut să zic asta.

— Aha.

— E caraghios, spune ea, îmbujorându-se. Se aruncă în prăpastie şi Eric spune că e curajos? Eric, care a încercat să te pună să arunci cu cuţite spre capul lui Al? adaugă ea scârbită. El n-a fost curajos! A fost deprimat şi laş şi la un pas să mă omoare! Astea sunt lucruri pe care să le omagiem aici?

— Şi ce-ai vrea să facă? întreb eu, pe cât de amabil pot — adică mai deloc. Să-l condamne? Al e deja mort. Nu mai are cum să-l audă şi e prea târziu.

— Nu e vorba *despre* Al, se răsteşte ea. E vorba despre toţi cei care văd! Toţi care văd acum în aruncarea în prăpastie o opţiune viabilă! Adică, de ce să *nu* o faci, dacă pe urmă toată lumea spune că eşti un erou? De ce să n-o faci, dacă toată lumea o să-şi amintească numele tău?

Dar, desigur, e vorba despre Al, iar ea ştie asta.

— E…

Văd cum se străduieşte să-mi explice, cum se luptă cu ea însăşi.

— Nu pot… Asta nu s-ar fi întâmplat *niciodată* în cadrul Abnegaţiei! Nimic din astea! Niciodată! Locul ăsta l-a deformat şi l-a distrus, şi nu-mi pasă că spunând astea sunt calificată ca Băţoasă, nu-mi pasă, nu-mi *pasă!*

Paranoia mea e atât de adânc înrădăcinată, încât mă uit imediat după camera de supraveghere care se află în peretele de deasupra ţâşnitoarei, ascunsă de lampa albastră fixată acolo. Oamenii din camera de control ne pot vedea şi, dacă avem ghinion, ar putea să aleagă acest moment pentru a ne asculta. Îmi şi imaginez, Eric numind-o

pe Tris trădătoare a facţiunii, trupul lui Tris pe asfaltul din apropierea liniilor de tren…

— Ai grijă, Tris! o avertizez.

— Asta-i tot ce poţi să-mi spui? mă repede ea, încruntându-se la mine. Că trebuie să *am grijă*? Asta-i tot?

Înţeleg că răspunsul meu nu e ceea ce se aştepta să audă, dar pentru o persoană care tocmai s-a luat de nechibzuinţa Neînfricaţilor, se comportă exact ca unul dintre ei.

— Eşti la fel de rea ca şi cei din Candoare, ştii asta? o întreb eu.

Cei din Candoare spun mereu tot ce le trece prin minte, fără să se gândească vreodată la consecinţe. O trag departe de ţâşnitoare, şi apoi sunt aproape de chipul ei şi văd ochii ei morţi plutind în apa din râul subteran şi nu pot suporta asta, nu când ea tocmai a fost atacată şi cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-aş fi auzit ţipătul.

— N-o să-ţi mai spun asta a doua oară, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Îmi pun mâinile pe umerii ei: Ei vă supraveghează. Pe *tine,* în special.

Îmi aduc aminte cum a privit-o Eric după aruncarea cuţitelor. Întrebările lui despre datele şterse ale simulării ei. Eu am pretins că apa a provocat acele daune. El s-a gândit că era interesant că acel accident a avut loc la nici cinci minute după ce simularea lui Tris a luat sfârşit. *Interesant.*

— Dă-mi drumul, protestează ea.

O fac, imediat. Nu-mi place când vorbeşte aşa.

— Şi pe tine te supraveghează?

Mereu m-au supravegheat, mereu mă vor supraveghea.

— Eu tot încerc să te ajut, dar tu refuzi să fii ajutată.

— Da, sigur. *Ajutorul* tău, ripostează ea. Că-mi înţepi urechea cu un cuţit şi mă batjocoreşti şi urli la mine mai mult decât urli la oricine altcineva, astea sigur îmi sunt de ajutor!

— Te batjocoresc? Te referi la momentul când am

aruncat cuţitele? Nu te batjocoream! spun şi clatin din cap. Îţi aduceam aminte că, dacă dai greş, altcineva o să-ţi ia locul.

Pentru mine, atunci când s-a întâmplat, aproape că a părut evident. M-am gândit că, de vreme ce ea părea să mă înţeleagă mai bine decât cei mai mulţi oameni, avea să înţeleagă şi asta. Dar fireşte că n-a facut-o. Nu e telepatică.

— De ce? mă întreabă.

— Pentru că… eşti din Abnegaţie, îi răspund. Şi… atunci când eşti altruistă ai cel mai mult curaj. Dac-aş fi în locul tău, m-aş strădui mai mult să arăt că impulsul altruist îmi dispare, fiindcă, dacă-l descoperă cine nu trebuie… în fine, bine n-o să-ţi fie.

— De ce? De ce le-ar păsa lor de intenţiile mele?

— Intenţiile sunt singurele lucruri de care le pasă lor. Ei încearcă să te facă să crezi că le pasă de ceea ce faci, dar nu e aşa. Ei nu vor să te comporţi într-un anume fel. Nu vor *să gândeşti* într-un anume fel. Aşa, eşti uşor de descifrat. Aşa, nu reprezinţi o ameninţare pentru ei.

Îmi lipesc palma de perete, lângă capul ei, şi mă las pe ea, gândindu-mă la tatuajele care formează o linie pe spatele meu. Nu tatuajele m-au făcut un trădător al facţiunii. E ceea ce însemnau ele pentru mine — să fug departe de ideile înguste ale tuturor facţiunilor, de ideile care înlătură diferite părţi din mine şi care mă reduc la o singură versiune a mea.

— Nu înţeleg de ce le pasă de ceea ce cred, cât timp mă comport aşa cum vor ei.

— Te comporţi aşa cum vor ei acum, dar ce-o să se-ntâmple când creierul tău conectat la Abnegaţie o să te îndrume să faci altceva, ceva care lor nu le-ar fi pe plac?

Deşi îmi place tare mult de el, Zeke e exemplul perfect. Născut în Neînfricare, crescut în Neînfricare, a ales Neînfricarea. Pot să contez pe el să vadă toate lucrurile în acelaşi fel. A fost învăţat de mic să facă asta. Pentru el, nu

există alte opţiuni.

— Poate că n-am nevoie de ajutorul tău. Ţi-a trecut vreodată asta prin minte? mă întreabă ea.

Întrebarea asta mă face să râd. Fireşte că n-are nevoie de mine. Când i-am dat eu de înţeles asta?

— Nu sunt slabă, să ştii. Pot să mă descurc şi prin forţele proprii.

— Tu crezi că primul meu instinct e să te protejez. Pentru că eşti micuţă, sau că eşti fată, sau Băţoasă. Dar te înşeli.

Sunt şi mai aproape de ea. Îi ating bărbia şi, preţ de o clipă, mă gândesc să acopăr de tot distanţa dintre noi.

— Primul meu instinct e să te presez până cedezi, doar ca să văd cât de tare trebuie să presez, îi zic, şi e o confesiune ciudată, periculoasă; nu vreau să-i fac rău, niciodată n-am vrut, şi sper că ea ştie că nu la asta mă refer. Dar îi rezist, adaug.

— De ce e ăsta primul tău instinct? mă întreabă ea.

— Pentru că frica nu te decuplează — te trezeşte. Am văzut asta. E ceva fascinant.

Ochii ei în toate simulările fricii, gheaţă şi oţel şi flăcări albastre. Fata minionă şi subţire, cu braţe musculoase. O discrepanţă pe două picioare. Îi mângâi maxilarul, apoi gâtul.

— Uneori, pur şi simplu, vreau s-o văd iar. Vreau să te văd trează.

Mâinile ei îmi ating talia şi se lipeşte de mine, sau mă lipeşte pe mine de ea, nu-mi pot da seama. Mâinile i se mişcă pe spatele meu, şi o *doresc,* într-un fel pe care nu l-am mai simţit până acum, nu doar un soi de impuls fizic lipsit de raţiune, ci o dorinţă reală şi specifică. Nu pentru „cineva”, doar pentru *ea.*

Îi ating spatele, părul. Deocamdată e suficient.

— Ar trebui să plâng? mă întreabă ea şi îmi ia o secundă să-mi dau seama că vorbeşte din nou despre Al.

Minunat, dacă această îmbrăţişare a făcut-o să vrea să

plângă, trebuie să recunosc că nu ştiu absolut nimic despre dragoste. Ceea ce s-ar putea să fie adevărat.

— E ceva în neregulă cu mine? mă întreabă.

— Tu crezi că eu ştiu totul despre lacrimi?

Ale mele sosesc fără vreun avertisment şi dispar după câteva secunde.

— Dacă l-aş fi iertat… crezi c-ar mai fi trăit acum?

— Nu ştiu.

Îmi pun mâna pe obrazul ei, întinzând degetele până în dosul urechii. Ea chiar e mică. Nu-mi pasă.

— Mă simt ca şi cum ar fi vina mea, îmi spune.

Şi eu la fel.

— Nu e vina ta.

Îmi lipesc fruntea de a ei. Îi simt respiraţia caldă pe chipul meu. Aveam dreptate, e mai bine decât să stau la distanţă, mult mai bine.

— Dar ar fi trebuit. Ar fi trebuit să-l iert.

— Poate. Poate că toţi ar trebui să facem mai mult, zic eu, după care scuip fără să gândesc o platitudine din Abnegaţie. Dar nu putem decât să lăsam vinovăţia să ne aducă aminte că trebuie să ne comportăm mai bine data viitoare.

Se îndepărtează imediat şi simt acel impuls familiar, să fiu rău cu ea ca să uite ce am spus, ca să nu-mi mai pună nicio întrebare.

— Tu din ce facţiune provii, Four?

Cred că ştii.

— N-are importanţă. Important e unde sunt acum. Un lucru de care ai face bine să-ţi aminteşti şi pentru tine.

Nu mai vreau să fiu aproape de ea; e tot ce vreau să fac.

Vreau s-o sărut; acum nu e momentul potrivit.

Îmi lipesc buzele de fruntea ei şi rămânem nemişcaţi. Nu mai merge să dai înapoi, cel puţin nu pentru mine.

***

Ea a spus un lucru care mi-a rămas în minte toată ziua. *Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată în cadrul Abnegaţiei.*

La început, mă trezesc gândind: *ea pur şi simplu nu ştie cum sunt ei cu adevărat.*

Însă eu mă înşel şi ea are dreptate. Al nu ar fi murit în Abnegaţie şi nici nu ar fi atacat-o acolo. Se prea poate ca ei să nu fie atât de buni pe cât îi consideram odată — sau voiam să-i consider —, dar e cert că nu sunt nici răi.

Atunci când închid ochii, văd harta cu sectorul Abnegaţiei, cea pe care am găsit-o pe calculatorul lui Max, întipărită pe pleoapele mele. Chiar dacă îi avertizez sau chiar dacă n-o fac, sunt oricum un trădător faţă de una dintre aceste facţiuni. Prin urmare, dacă loialitatea e imposibilă, ce anume ar trebui să mă motiveze?

***

Durează ceva timp să născocesc un plan, să mă gândesc ce pot face în această privinţă. Dacă ea ar fi fost o fată Neînfricată normală şi eu aş fi fost un băiat Neînfricat normal, aş invita-o să ieşim împreună şi ne-am săruta lângă prăpastie şi poate m-aş da mare cu tot ceea ce ştiu despre sediul Neînfricaţilor. Dar pare a fi un lucru prea normal, după lucrurile pe care ni le-am spus unul altuia, după ce i-am văzut cele mai întunecate cotloane ale minţii.

Poate că asta e problema — e o relaţie inegală, întrucât eu o cunosc, ştiu de ce anume se teme şi ce iubeşte şi ce urăşte, însă ea nu ştie despre mine decât ce i-am spus. Şi ceea ce i-am spus e atât de vag, încât n-o ajută cu nimic, deoarece eu am o problemă cu detaliile.

Atunci ştiu ce trebuie să fac; problema e cum să o fac.

Pornesc calculatorul din sala peisajului fricii şi îl configurez să îmi urmeze programul. Iau două seringi cu serul simulării din depozit şi le pun în cutiuţa neagră pe

care o am special pentru asta. Pe urmă pornesc spre dormitorul transferaţilor, nefiind sigur cum să fac să rămân singur cu ea, suficient cât să o rog să vină cu mine.

Dar apoi o văd împreună cu Will şi Christina lângă parapet, şi ar trebui s-o strig pe nume şi s-o rog să vină cu mine, dar nu pot s-o fac. Sunt nebun că vreau s-o las în mintea mea? S-o las să-l vadă pe Marcus, să-mi afle numele, să ştie tot ce m-am străduit să ascund?

Pornesc din nou pe potecile Carierei, simţind cum îmi freamătă stomacul. Ajung în holul principal, iar luminile oraşului încep să se stingă în jurul nostru. Îi aud paşii pe trepte. A venit după mine.

Întorc cutia neagră în mâna mea.

— Dacă tot eşti aici, spun eu nonşalant, ceea ce e ridicol, ai putea să mergi cu mine.

— În peisajul fricii tale?

— Da.

— Şi pot să fac asta?

— Serul te conectează la program, dar programul e cel care determină peisajul de parcurs. Iar în momentul de faţă, e fixat să ne treacă printr-al meu.

— Şi m-ai lăsa să văd toate astea?

Nu prea pot să mă uit în ochii ei.

— Din ce alt motiv crezi că intru?

Stomacul mă doare şi mai tare.

— Sunt unele lucruri pe care vreau să ţi le arăt.

Deschid cutia şi scot prima seringă. Ea îşi înclină capul şi îi injectez serul, aşa cum facem întotdeauna în timpul simulărilor fricii. Dar în loc să mă injectez eu însumi cu cealaltă seringă, îi întind ei cutia. La urma urmei, se presupune că e felul meu de a egala lucrurile.

— N-am mai făcut asta până acum, îmi mărturiseşte ea.

— Uite-aici.

Ating locul. Ea tremură puţin când introduce acul, iar durerea adâncă e familiară, însă nu mă mai deranjează de

ceva timp. Am făcut-o de nenumărate ori. Mă uit la ea. Nu mai pot da înapoi, nu mai pot da înapoi. E timpul să vedem din ce suntem făcuţi amândoi.

O iau de mână, sau poate că ea o ia pe-a mea, şi intrăm împreună în sala peisajului fricii.

— Să văd dacă-ţi dai seama de ce mi se spune Four.

Uşa se închide în urma noastră şi înăuntru se face beznă.

Ea se apropie de mine şi spune:

— Şi care e numele tău adevărat?

— Vreau să văd dacă-ţi dai seama şi de asta.

Simularea începe.

Încăperea se deschide spre un cer albastru imens, iar noi doi ne aflăm pe acoperişul clădirii, înconjuraţi de oraşul care străluceşte în lumina soarelui. E frumos pentru câteva clipe, înainte ca vântul să-şi facă apariţia, aspru şi puternic, iar eu o cuprind cu braţul, întrucât ştiu că în acest loc ea e mai fermă decât mine.

Îmi vine greu să respir, ceea ce e normal pentru mine aici. Simt că rafalele de vânt mă sufocă, iar înălţimea mă face să vreau să mă ghemuiesc şi să mă ascund.

— Trebuie să sărim, nu? întreabă ea, iar eu îmi amintesc că nu pot să mă ghemuiesc şi să mă ascund; acum trebuie să înfrunt asta.

Încuviinţez din cap.

— La trei, da?

Încuviinţez din nou. Tot ce trebuie să fac e să o urmez, asta-i tot ce trebuie să fac.

Ea numără până la trei şi mă trage după ea în timp ce aleargă, de parcă ar fi o barcă şi eu ancora, trăgându-ne pe amândoi în jos. Cădem şi eu mă lupt cu fiecare părticică din mine împotriva senzaţiei, în timp ce teroarea zbiară în fiecare nerv al meu. Apoi sunt pe pământ, apăsându-mi pieptul cu mâna.

Ea mă ajută să mă ridic. Mă simt prost, aducându-mi aminte că ea s-a căţărat pe roata de la Carusel fără nicio

problemă.

— Şi, mai departe?

Vreau să-i spun că nu e un joc; temerile mele nu sunt nişte atracţii în parcul de distracţii, în care ea se poate da fericită. Dar probabil că nu le consideră ca fiind aşa ceva.

— E…

Peretele apare de nicăieri, izbindu-se de spatele ei, de spatele meu, de şoldurile noastre. Forţându-ne să stăm lipiţi, mai aproape decât am fost vreodată.

— Închidere, spun eu, şi e mai rău decât de obicei cu ea aici, luându-mi jumătate din oxigen.

Gem puţin, aplecându-mă deasupra ei. Urăsc locul ăsta. *Urăsc* locul ăsta.

— Hei, spune ea. Nu e nimic. Uite…

Îmi pune braţul în jurul ei. Mereu am considerat-o costelivă, fără nimic în plus pe ea. Însă are o talie moale.

— E prima dată când mă bucur că sunt atât de mică, zice ea.

— Mhî, mormăi eu.

Vorbeşte despre cum ar trebui să evadăm de-aici. Strategia peisajului fricii. Încerc să mă concentrez asupra respiraţiei.

Apoi ne trage pe amândoi în jos, pentru a face cutia şi mai mică, şi se întoarce cu spatele pe pieptul meu, astfel că sunt complet învăluit în jurul ei.

— E mai rău, spun eu, deoarece, cu agitaţia mea în privinţa cutiei şi tulburarea de a o atinge, nu mai pot gândi limpede. Categoric e…

— Şşşt, face ea. Pune-ţi braţele în jurul meu.

Îmi petrec braţele în jurul taliei ei şi îmi îngrop faţa în umărul ei. Miroase a săpun din Neînfricare şi a ceva dulce, ca de măr.

Uit unde mă aflu.

Ea vorbeşte din nou despre peisajul fricii, iar eu ascult, însă sunt atent şi să o *simt.*

— Prin urmare, încearcă să uiţi că suntem aici, concluzionează ea.

— Mda?

Îmi lipesc gura de urechea ei, de data asta intenţionat, pentru a menţine distragerea, dar şi din cauză că am senzaţia că nu sunt singurul distras.

— E-atât de uşor, hm?

— Ştii ceva, cei mai mulţi dintre băieţi s-ar bucura să fie închişi cu o fată într-un spaţiu atât de strâmt.

— Nu şi cei care suferă de claustrofobie, Tris!

— Bine, bine.

Îmi conduce mâna spre pieptul ei, lipind-o exact deasupra inimii. Nu mă gândesc decât la ceea ce-mi doresc, lucru care, brusc, n-are nimic de-a face cu ieşitul din această cutie.

— Îmi simţi bătăile inimii? Poţi să le simţi?

— Da.

— Simţi cât de regulat e pulsul?

Zâmbesc cu gura lipită de umărul ei.

— E accelerat.

— Mda, bine, asta n-are nici cea mai mică legătură cu cutia.

Fireşte că nu are.

— Ori de câte ori mă simţi că respir, respiră şi tu. Concentrează-te la asta.

Respirăm împreună, o dată, de două ori.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti de unde provine frica asta? Poate că dacă vorbim despre ea, ne va ajuta… cumva.

Mă simt de parcă temerea asta ar fi trebuit să dispară deja, însă Tris mă menţine la un nivel înalt de stânjeneală, împiedicându-mă să finalizez această frică. Încerc să mă gândesc de unde vine cutia asta.

— Hm… bine.

Bine, fă-o, spune ceva adevărat

— Asta provine din… fantastica mea copilărie. Pedepsele

din copilărie. Mica debara de la etaj.

Închis pe întuneric ca să meditez la ceea ce am făcut. Era o pedeapsă mult mai bună decât altele, însă, uneori, stăteam acolo prea mult timp, disperat să iau o gură de aer proaspăt.

— Mama ţinea hainele noastre de iarnă în debara, spune ea, şi mi se pare caraghios c-a spus asta după ceea ce tocmai i-am povestit, însă îmi dau seama că nu ştie ce altceva să facă.

— Chiar nu mai vreau să vorbesc despre asta, spun gâfâind.

Nu ştie ce să-mi spună, nimeni nu ar şti ce să-mi spună, căci durerea copilăriei mele e prea patetică pentru ca cineva să se poată descurca cu ea — pulsul îmi creşte din nou.

— Bine. Atunci… Pot să vorbesc eu. Întreabă-mă ceva.

Ridic capul. A funcţionat mai devreme, când eram atent la ea. Inima ei care o luase la goană, trupul ei lipit de al meu. Două schelete îmbinate, acoperite de muşchi; doi transferaţi din Abnegaţie, care se străduiesc să lase în urmă tentativele de flirt.

— De ce ţi-a luat-o inima la goană, Tris?

— Păi… Abia dacă te cunosc.

Îmi închipui că se încruntă.

— Abia te cunosc şi sunt înghesuită cu tine într-o cutie, Four, ce părere ai?

— Dac-am fi în peisajul fricii tale… spun eu. Aş fi acolo?

— De tine nu mi-e frică.

— Normal că nu ţi-e. Dar nu la asta mă refeream.

Nu voiam să spun *Ţi-e frică de mine?,* ci *Sunt suficient de important pentru tine pentru a apărea în peisajul fricii tale?*

Probabil că nu. Are dreptate, de-abia mă cunoaşte. Şi totuşi, inima i-a luat-o la goană.

Râd, iar pereţii se desfac, de parcă hohotele mele de râs i-au zguduit şi i-au distrus, iar aerul ne loveşte din toate

părţile. Inspir adânc şi ne dezlipim unul de altul. Mă priveşte cu suspiciune.

— Poate că trebuia să intri în Candoare, întrucât nu te pricepi deloc să minţi, îi spun eu.

— Cred că testul meu de aptitudini a exclus posibilitatea asta destul de limpede.

— Testul de aptitudini nu-ţi spune nimic.

— Ce vrei să spui? Testul tău n-a fost motivul pentru care ai ajuns la Neînfricaţi?

Ridic din umeri.

— Nu tocmai, nu. Eu…

Văd ceva cu coada ochiului şi mă întorc brusc. O femeie cu un chip comun, în genul celor pe care le uiţi repede, stă singură în cealaltă parte a încăperii. Între noi şi ea se află o masă cu un pistol pe ea.

— Trebuie s-o omori, zice Tris.

— De fiecare dată.

— Nu e o persoană reală.

— Pare reală. O simt de parc-ar fi reală.

— Dac-ar fi fost reală, te-ar fi *omorât* deja.

— Bine. O s-o… fac, spun şi pornesc spre masă. Asta nu e… ceva atât de rău. Nu implică atât de multă panică.

Panica şi teroarea nu sunt singurele tipuri de temeri. Există şi alte tipuri, mult mai îngrozitoare. Anxietatea şi groaza extremă.

Încarc arma fără să stau pe gânduri, o îndrept spre femeie şi mă uit la ea. E palidă la faţă, de parcă ştie ce urmează să fac şi acceptă acest lucru.

Nu e îmbrăcată în nicio culoare de facţiune, dar ar putea la fel de bine să fie din Abnegaţie, stând acolo, aşteptându-se să o rănesc, aşa cum ar face ei. Aşa cum vor face ei, dacă Max, Jeanine şi Evelyn vor duce la îndeplinire ceea ce şi-au propus.

Închid un ochi, pentru a mă concentra asupra ţintei mele, şi trag.

Ea cade, iar eu mă gândesc cum l-am bătut pe Drew până ce aproape c-a rămas inconştient.

Tris mă apucă de braţ.

— Hai, să mergem. Hai mai departe.

Trecem de masă şi tremur de frică. Aşteptarea ultimului obstacol ar putea fi ea însăşi o frică.

— Iar începe, spun eu.

O siluetă întunecată se strecoară în cercul de lumină pe care îl ocupăm acum, plimbându-se de-a lungul marginii, astfel încât să i se vadă doar pantoful. Apoi păşeşte spre noi, Marcus, cu ochii lui negri şi cu hainele gri şi cu tunsoarea scurtă care îi scoate în evidenţă conturul craniului.

— Marcus, şopteşte ea.

Mă uit la el. Aşteptând prima lovitură.

— Aici vine partea la care o să-mi deduci numele.

— Ele…

Acum, ea ştie. Întotdeauna va şti; n-o pot face să uite nici dacă aş vrea.

— Tobias.

A trecut atât de mult timp de când cineva mi-a rostit numele aşa, de parcă ar fi o revelaţie, nu o ameninţare.

Marcus îşi desface cureaua înfăşurată în jurul pumnului.

— E pentru binele tău, zice el, iar eu vreau să zbier.

Se multiplică imediat, înconjurându-ne, iar curelele se târăsc pe lespezile albe. Mă fac mic, încovoindu-mă, aşteptând, aşteptând. Cureaua este dusă la spate şi tresar înainte să lovească, dar… nu se întâmplă nimic.

Tris stă în faţa mea, cu mâna ridicată, încordată din cap până-n picioare. Scrâşneşte din dinţi când cureaua se înfăşoară în jurul braţului ei, apoi o smulge cu putere şi loveşte. Momentul e atât de puternic, încât sunt uimit cât de intens pare, cât de *tare* plesneşte cureaua pe pielea lui Marcus.

El se aruncă spre Tris, iar eu păşesc în faţa ei. De data

asta sunt pregătit să ripostez.

Însă momentul nu soseşte niciodată. Luminile se schimbă şi peisajul fricii ia sfârşit.

— Asta a fost? întreabă ea, în timp ce eu privesc în continuare spre locul în care se afla Marcus. Astea sunt cele mai rele temeri ale tale? De ce ai numai patru… Aha! Se uită la mine: De asta ţi se spune…

Mi-era teamă că, dacă afla despre Marcus, avea să se uite la mine cu milă şi să mă facă să mă simt slab şi mic şi pustiit.

Dar l-a văzut pe Marcus şi s-a uitat la *el,* cu mânie şi fără teamă. M-a făcut să mă simt… nu slab, ci puternic. Suficient de puternic pentru a riposta.

O prind cu mâna de cot, o trag spre mine şi o sărut încetişor pe obraz, iar pielea ei, lipită de a mea, mă arde. O ţin strâns şi-mi îngrop faţa în curbura gâtului ei.

— Hei, zice ea, oftând. Am trecut şi prin asta.

Îmi strecor degetele prin părul ei.

— *Tu* m-ai ajutat să trec prin asta, îi spun.

***

Seara târziu o duc la stâncile în care petrec vremea uneori cu Zeke şi Shauna. Eu şi Tris ne aşezăm pe o stâncă dreaptă suspendată deasupra apei, iar stropii îmi udă pantofii, însă nu e atât de frig cât să-mi pese. La fel ca toţi novicii, îşi face griji pentru testul de aptitudini, iar mie îmi vine greu să vorbesc cu ea despre acest subiect. Mă gândeam că, odată ce aveam să-i dezvălui un secret, restul aveau să curgă de la sine, însă am descoperit că sinceritatea e un obicei pe care ţi-l formezi de-a lungul timpului, şi nu un buton pe care îl apeşi ori de câte ori simţi nevoia.

— Astea sunt lucruri pe care nu le destăinuiesc oamenilor, să ştii. Nici măcar prietenilor, spun în timp ce

privesc apa întunecată şi lucrurile pe care le duce — bucăţi de gunoi, haine aruncate, sticle plutitoare care seamănă cu nişte bărcuţe ce pornesc într-o călătorie. Rezultatul meu a fost cel aşteptat. Abnegaţia.

— Aha, zice ea, încruntându-se. Dar i-ai ales, chiar şi-aşa, pe Neînfricaţi?

— De nevoie.

— De ce-ai fost nevoit să pleci?

Mă uit în altă parte, nefiind sigur dacă ar trebui să dau glas motivelor mele, întrucât recunoaşterea lor mă face să fiu un trădător al facţiunii, mă face să mă simt ca un laş.

— A trebuit să scapi de tatăl tău, spune ea. De-asta n-ai vrut să fii un lider al Neînfricaţilor? Pentru că, dac-ai fi, poate ar trebui să-l vezi iar?

Ridic din umeri.

— De-asta, şi pentru că am simţit mereu că locul meu nu e tocmai printre Neînfricaţi. Oricum, nu aşa cum sunt ei acum.

Nu e tocmai adevărat. Nu sunt sigur dacă e momentul potrivit să-i spun ceea ce ştiu despre Max şi Jeanine şi despre atac — în mod egoist, vreau să păstrez acest moment pentru mine, încă puţin.

— Dar eşti… incredibil! exclamă ea.

Ridic din sprâncene. Ea pare stânjenită.

— Adică, după standardele Neînfricaţilor. Nu s-a mai auzit să aibă cineva numai patru temeri. Cum e posibil ca locul tău să nu fie aici?

Ridic iarăşi din umeri. Cu cât trece timpul mai mult, cu atât mai ciudat e să-mi dau seama că peisajul fricii mele nu e încărcat de temeri, ca în cazul celorlalţi. O mulţime de lucruri mă fac să fiu agitat, neliniştit, stânjenit… dar când sunt pus faţă-n faţă cu acele lucruri, pot să *reacţionez,* nu sunt niciodată paralizat. Dacă nu am grijă, cele patru temeri ale mele mă vor paraliza. Asta e singura diferenţă.

— Am eu o teorie care spune că altruismul şi curajul nu

sunt chiar atât de diferite, rostesc şi privesc Cariera, care se înalţă deasupra noastră; de aici pot vedea doar o porţiune mică din cerul nopţii. Toată viaţa te instruieşti să uiţi de tine, aşa că, atunci când eşti în primejdie, devine instinctul tău primordial. Aş putea să fiu la fel de bine şi în Abnegaţie.

— Mda, bine. Eu am părăsit Abnegaţia fiindcă nu eram îndeajuns de altruistă, oricât de mult m-aş fi străduit.

— Nu e întru totul adevărat, o contrazic cu un zâmbet. Fata aceea care a permis să arunce cineva cu cuţite în ea doar ca să-şi cruţe un prieten, care l-a lovit pe tata cu cureaua ca să mă apere pe mine — fata aceea altruistă nu erai tu?

În lumina asta, ea arată de parcă vine dintr-o altă lume, ochii ei sunt atât de deschişi la culoare, încât aproape că strălucesc în întuneric.

— Ai fost foarte atent la mine, nu? mă întreabă ea, de parcă tocmai mi-a citit gândurile.

Însă nu se referă la faptul că îi privesc chipul.

— Îmi place să-i observ pe oameni, spun eu viclean.

— Poate că tu trebuia să intri în Candoare, Four, întrucât nu te pricepi deloc să minţi.

Îmi pun mâna jos, lângă a ei, şi mă apropii mai tare.

— Perfect.

Nasul ei lung şi îngust nu mai e umflat după atac, şi nici gura. Are nişte buze frumoase.

— Te-am urmărit fiindcă îmi placi. Şi… nu-mi mai spune „Four”, bine? E plăcut să-mi aud din nou numele.

Pe moment pare uluită.

— Dar tu eşti mai mare decât mine… Tobias.

Sună atât de bine când îl rosteşte. Ca şi când nu am de ce să mă ruşinez.

— Da, formidabila asta diferenţă de doi ani e chiar *insurmontabilă,* nu-i aşa?

— Nu încerc să mă minimalizez singură, spune ea

încăpăţânată. Doar că nu înţeleg. Sunt mai mică. Nu sunt frumoasă. Eu…

Râd şi o sărut pe tâmplă.

— Nu te preface, spune ea, cu răsuflarea uşor tăiată. Ştii că nu sunt. Nu sunt nici urâtă, dar sigur nu sunt frumoasă.

Cuvântul „frumoasă”, şi tot ceea ce reprezintă el, pare atât de nefolositor în momentul ăsta, încât nu-l mai suport.

— Foarte bine. Nu eşti frumoasă. Şi? îmi mut buzele pe obrazul ei, încercând să-mi adun ceva curaj. Mie îmi place cum arăţi, spun şi apoi mă dau înapoi. Eşti super-inteligentă. Eşti curajoasă. Şi, chiar dacă ai descoperit adevărul despre Marcus… nu mă priveşti în felul acela. Ca şi cum aş fi… un căţeluş bătut sau mai ştiu eu ce.

— Ei bine, zice ea, nu eşti.

Instinctele nu m-au înşelat: merită să mă încred în ea. Cu secretele, cu ruşinea, cu numele pe care l-am abandonat. Cu adevărurile frumoase şi cu cele îngrozitoare. Ştiu asta.

Îmi lipesc buzele de ale ei. Ochii ni se întâlnesc şi zâmbesc şi o sărut din nou, de data asta mult mai sigur pe mine.

Nu e suficient. O trag mai aproape, o sărut mai tare. Ea se trezeşte la viaţă şi-şi pune braţele în jurul meu şi se lipeşte de mine, dar asta tot nu e suficient, cum ar putea fi?

***

O conduc înapoi în dormitorul transferaţilor, cu pantofii mei încă umezi din pricina picăturilor de apă care săreau din râu, iar ea îmi zâmbeşte în timp ce se strecoară pe uşă. Pornesc spre apartamentul meu şi nu durează mult ca norul meu de fericire să fie din nou copleşit de sentimentul de nesiguranţă. Undeva, între momentul în care am văzut acea curea înfaşurându-se în jurul mâinii ei în peisajul fricii şi momentul în care i-am spus că altruismul şi curajul erau adesea unul şi acelaşi lucru, am luat o hotărâre.

Ajuns la colţ, nu mă îndrept spre apartamentul meu, ci pornesc spre scara care duce afară, chiar lângă apartamentul lui Max. Încetinesc când trec pe lângă uşa lui, temându-mă că paşii mei îl vor trezi. Iraţional.

Inima îmi bubuie în piept când ajung în capul scărilor. Un tren tocmai trece prin faţa mea, iar caroseria lui argintie captează lumina lunii. Merg pe sub linia de tren şi pornesc spre sectorul Abnegaţiei.

***

Tris provine din Abnegaţie — o parte din puterea ei înnăscută, cea care o împinge să-i protejeze pe cei mai slabi decât ea, a moştenit-o de la ei. Şi nu suport gândul ca bărbaţii şi femeile care seamănă cu ea să cadă sub puterea armelor Neînfricate-Erudite. Se prea poate ca ei să mă fi minţit, şi poate că eu i-am dezamăgit când am ales Neînfricarea, şi poate că acum îi dezamăgesc pe Neînfricaţi, dar nu trebuie să mă dezamăgesc pe mine însumi. Iar *eu,* indiferent de facţiunea în care mă aflu, ştiu ce trebuie să fac.

Sectorul Abnegaţiei e atât de curat, încât nu găseşti niciun gunoi pe străzi, trotuare sau peluze. Clădirile gri identice, deşi sunt distruse în unele părţi din cauză că oamenii altruişti au refuzat să le repare când sectorul celor fără facţiune are atâta nevoie de acele materiale, sunt îngrijite şi cu nimic ieşite din comun. Străzile de aici ar putea fi uşor confundate cu un labirint, însă nu am fost plecat suficient de mult cât să uit drumul spre casa lui Marcus.

Mă gândesc că e ciudat cât de repede a devenit casa *lui* în loc de casa mea.

Poate că nu trebuie să-i spun; i-aş putea spune unui alt lider al Abnegaţiei, însă el e cel mai influent, şi încă există o anumită parte din el care e tatăl meu, care a încercat să

mă protejeze din cauză că sunt Divergent. Încerc să-mi aduc aminte de sentimentul de putere pe care l-am simţit în peisajul fricii când Tris mi-a arătat că el era doar un om, nu un monstru, şi că eu îl puteam înfrunta. Însă Tris nu e cu mine acum, şi mă simt fragil, de parcă aş fi plămădit din hârtie.

Străbat aleea spre casă şi picioarele îmi sunt ţepene, de parcă nu mai au articulaţii. Nu bat; nu vreau să-i trezesc şi pe alţii. Bag mâna sub preş după cheia de rezervă şi descui uşa.

E târziu, dar lumina e încă aprinsă la bucătărie. Când intru, el se află deja într-un loc în care îl pot vedea. În spatele lui, masa de la bucătărie e plină de hârtii. E desculţ — pantofii lui se află pe covorul din camera de zi, cu şireturile desfăcute — şi are ochii la fel de umbriţi ca în coşmarurile mele cu el.

— Ce cauţi aici?

Mă studiază din cap până-n picioare. Mă întreb la ce anume se uită, până ce îmi dau seama că port negrul Neînfricaţilor, bocanci şi o jachetă, cerneală de tatuaj pe gât. Se apropie şi observ că sunt la fel de înalt ca el şi mult mai puternic decât am fost vreodată.

Acum n-ar mai putea niciodată să mă doboare.

— Nu mai eşti bine-venit în casa asta, spune el.

— Nu… Mă îndrept de spate, dar nu din cauză că lui nu-i plac oamenii gârboviţi. Nu-mi pasă, spun eu, iar sprâncenele i se ridică brusc, de parcă tocmai l-am luat prin surprindere.

Poate că am facut-o.

— Am venit să te avertizez, îi spun. Am descoperit ceva. Planuri de atac. Max şi Jeanine o să atace Abnegaţia. Nu ştiu când sau cum.

Mă priveşte preţ de câteva clipe, într-un fel care mă face să mă simt de parcă aş fi măsurat, iar apoi expresia i se schimbă într-una batjocoritoare.

— Max şi Jeanine urmează să ne atace, zice el. Doar ei doi, înarmaţi cu nişte seringi de simulare? îşi mijeşte ochii. Te-a trimis Max aici? Ai devenit lacheul lui Neînfricat? Ce, vrea să mă sperie?

Când m-am gândit să-i avertizez pe cei din Abnegaţie, eram sigur că cea mai dificilă parte urma să fie intrarea mea în această casă. Nu m-am gândit niciodată că el nu m-ar *crede.*

— Nu fi prost, îi spun. Nu i-aş fi spus niciodată asta când am locuit aici, însă după doi ani în care am adoptat intenţionat limbajul Neînfricaţilor, asta îmi iese natural pe gură. Dacă ai suspiciuni în privinţa lui Max, e dintr-un motiv, şi îţi spun că e unul întemeiat. Ai dreptate să fii suspicios. Vă aflaţi cu toţii în pericol.

— Îndrăzneşti să vii în casa mea după ce ţi-ai trădat facţiunea, zice el pe un ton coborât, după ce ţi-ai trădat *familia*... şi să mă insulţi? Clatină din cap. Refuz să fiu intimidat pentru a face ceea ce vor Max şi Jeanine. Şi în mod categoric refuz să fiu intimidat de fiul meu.

— Ştii ce? îi zic enervat. Uită de asta. Ar fi trebuit să-i spun altcuiva.

Mă întorc spre uşă, iar el se răsteşte:

— Nu-mi întoarce spatele!

Mă strânge tare de braţ. Mă uit lung spre mâna lui, simţindu-mă ameţit preţ de o clipă, ca şi când aş fi ieşit din trupul meu, separându-mă deja de moment, astfel încât să-i pot supravieţui.

Îl poţi înfrunta, gândesc în sinea mea în timp ce îmi amintesc cum Tris a tras cureaua în spate în peisajul fricii pentru a-l lovi pe el.

Îmi smucesc braţul şi sunt prea puternic ca el să mă poată ţine. Totuşi, reuşesc să adun suficient curaj doar atât cât să plec, iar el nu îndrăzneşte să strige după mine, nu când vecinii ar putea să ne audă. Mâinile îmi tremură puţin, aşa că le bag în buzunar. Nu aud uşa din faţă închizându-se

în urma mea şi e clar că mă urmăreşte.

Nu a fost întoarcerea triumfală pe care mi-am imaginat-o.

***

Mă simt vinovat când intru în Turlă, de parcă există peste tot Neînfricaţi care stau cu ochii pe mine, judecându-mă pentru ceea ce tocmai am făcut. Am acţionat împotriva liderilor din Neînfricare, şi pentru ce? Pentru un om pe care îl urăsc, care nici măcar nu m-a crezut? Am senzaţia că nu a meritat să risc, nu a meritat să fiu un trădător al facţiunii.

Privesc prin podeaua de sticlă la prăpastia de sub mine, la apa liniştită şi întunecată, care se află prea departe pentru a reflecta lumina lunii. Acum câteva ore stăteam chiar aici, pregătindu-mă să-i dezvălui unei fete pe care de-abia o cunoşteam toate secretele pe care m-am chinuit din răsputeri să le protejez.

Ea era demnă de încrederea mea, chiar dacă Marcus nu era. *Ea* şi mama ei şi restul facţiunii în care ea crede încă mai merită să fie protejate. Aşa că asta am de gând să fac.

În continuare, trei scene inedite din

DIVERGENT

Povestite de Tobias!

„PRIMA SĂRITOARE: TRIS!”
„AI GRIJĂ, TRIS!”
„ARĂŢI BINE, TRIS.”

„PRIMA SĂRITOARE: TRIS!“

MA UIT LA CEAS. Primul novice ar trebui să sară din moment în moment.

Plasa aşteaptă lângă mine, lată şi zdravănă şi luminată de soare. Ultima oară când m-am aflat aici a fost anul trecut, de Ziua Alegerii, şi, înainte de asta, ziua în care eu am sărit. Nu voiam să-mi aduc aminte de senzaţia de a mă apropia treptat de marginea clădirii, mort de spaimă în minte şi în trup, de plonjeul îngrozitor, de mişcarea disperată a mâinilor şi picioarelor, de lovitura fibrelor plasei pe braţele şi gâtul meu.

— Cum a fost farsa? mă întreabă Lauren.

Îmi ia o secundă să-mi dau seama la ce se referă: programul, aşa-zisa dorinţă a mea de a-i face o glumă lui Zeke.

— Încă n-am facut-o. Orarul nostru nu prea s-a sincronizat azi.

— Ştii, dacă ai fi dispus să te pui pe învăţat, ne-ai fi de folos la departamentul tehnic, îmi spune ea.

Dacă faceţi recrutări, ar trebui să vorbeşti cu Zeke. El e mult mai bun decât mine.

— Da, dar Zeke nu ştie când să-şi ţină fleanca, îmi explică ea. Noi nu căutăm neapărat abilităţi, ci mai degrabă compatibilitate. Petrecem mult timp împreună.

Zâmbesc. Lui Zeke îi place să stea la taclale, dar mie nu prea. Uneori e plăcut să nu fii nevoit să te gândeşti ce să mai spui.

Lauren se joacă cu unul dintre cerceii din sprânceană în timp ce aşteptăm. Încerc să-mi întind gâtul ca să văd vârful clădirii, însă tot ce văd e cerul.

— Pun pariu că e unul dintre născuţii mei Neînfricaţi, zice ea.

— Mereu e un născut Neînfricat, aşa că nu punem niciun pariu.

Născuţii Neînfricaţi beneficiază de un avantaj care nu mi se pare corect. De obicei, ei ştiu ce se află la finalul saltului, cu toate că încercăm să le ascundem asta pe cât posibil — singura dată când folosim această intrare în sediu e de Ziua Alegerii, dar Neînfricaţii sunt curioşi şi explorează sediul când cred că nimeni nu-i vede. De asemenea, ei cresc cultivând în adâncul lor dorinţa de a face mişcări îndrăzneţe, de a acţiona drastic, de a se dedica trup şi suflet lucrurilor pe care se hotărăsc să le facă. Ar fi nevoie de un transferat foarte ciudat care să ştie să facă asta fără să fie învăţat.

Apoi o văd.

Nu e o pată neagră, aşa cum mă aşteptam, ci cenuşie, rostogolindu-se prin aer. Aud trosnetul plasei când aceasta se întinde în jurul suporturilor de metal şi mişcările pe care le face pentru a o legăna. Preţ de o secundă mă uit lung, uluit, la veşmintele pe care le poartă. Apoi întind mâna în plasă, ca să se prindă de ea.

Fata îşi strânge degetele în jurul mâinii mele şi o scot de-acolo. În timp ce se rostogoleşte peste margine, o apuc de braţe ca să-şi recapete echilibrul. E mică şi slabă — cu aspect fragil, de parcă impactul cu plasa ar fi trebuit s-o spulbere. Are ochii mari şi de un albastru luminos.

— Mulţumesc, îmi zice.

Se prea poate să pară fragilă, dar are o voce fermă.

— Nu-mi vine să cred, zice Lauren, cu şi mai multă fudulie Neînfricată decât de obicei. O Băţoasă să sară prima? Aşa ceva n-am mai auzit.

Are dreptate. Nu s-a mai auzit. Ba chiar nu s-a mai auzit ca o Băţoasă să se alăture Neînfricaţilor. Anul trecut n-a existat niciun transferat de la Abnegaţie. Şi înainte de asta, vreme îndelungată, n-am fost decât eu.

— Are ea un motiv pentru care i-a părăsit, Lauren, îi spun eu, simţindu-mă departe de acest moment, de propriul meu trup. Mă adun şi îi spun novicei: Cum te cheamă?

— Hm…

Ea şovăie şi, pentru o clipă scurtă şi bizară, mă simt de parcă o cunosc. Nu din anii petrecuţi în Abnegaţie, nu de la şcoală, ci la un nivel mai profund. Ochii şi gura ei caută un nume, iar ceea ce găseşte nu o satisface, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie. Instructorul meu de iniţiere mi-a oferit o şansă de a fugi de fosta mea identitate, aşa că îi pot oferi şi eu una.

— Mai gândeşte-te, îi spun, zâmbind puţin. Altă dată n-o să mai poţi alege.

— Tris, rosteşte ea, de parcă e deja sigură de el.

— Tris, repetă Lauren. Fă anunţul, Four!

La urma urmei, această transferată din Abnegaţie e novicea mea.

Mă uit peste umăr, la mulţimea de membri Neînfricaţi care s-au adunat pentru a-i vedea pe novici sărind, şi o anunţ:

— Prima săritoare: Tris!

În felul acesta, ei îşi vor aminti de ea, nu pentru griul pe care îl poartă, ci pentru primul ei act de vitejie. Sau nebunie. Uneori sunt unul şi acelaşi lucru.

Toată lumea ovaţionează şi, în timp ce sunetele umplu caverna, un alt novice plonjează în plasă cu un ţipăt asurzitor. O fată îmbrăcată în negrul şi albul Candorii. De data asta, Lauren e cea care se duce să o ajute. Pun mâna uşor pe spatele lui Tris, pentru a o conduce spre scări, în cazul în care nu e la fel de stabilă pe cât pare.

— Bun-venit printre Neînfricaţi! îi spun.

„AI GRIJĂ, TRIS!”

UNUL DIN ABNEGAŢIE, cinci din Candoare, doi din Erudiţie. Ăştia sunt novicii mei.

Mi s-a spus că cei din Candoare şi din Neînfricare au un indice de reciprocitate destul de ridicat în ceea ce-i priveşte pe transferaţi — de obicei pierdem la fel de mulţi pe cât câştigăm. Consider că e de datoria mea să-i ajut pe aceşti opt novici să reziste cel puţin până la prima rundă de eliminări. Anul trecut, când Eric şi Max au insistat asupra eliminărilor, i-am înfruntat cât am putut. Dar se pare că eliminările au rămas aşa cum au vrut ei, toate pentru Neînfricarea pe care Max şi Eric vor s-o creeze — o facţiune de o brutalitate absurdă.

Însă intenţionez să-i părăsesc pe Neînfricaţi de îndată ce aflu care e planul lui Max şi Jeanine, iar dacă asta se va întâmpla în toiul iniţierii, cu atât mai bine.

Odată ce toţi născuţii Neînfricaţi — inclusiv Uriah, Lynn şi Marlene — sunt alături de noi, pornesc spre tunel, facându-le semn să mă urmeze. Străbatem culoarul întunecat, îndreptându-ne spre uşile Carierei.

— Aici e locul în care ne separăm, spune Lauren, când ajungem în dreptul uşilor. Novicii născuţi Neînfricaţi sunt cu mine. Presupun că *voi* nu aveţi nevoie să faceţi turul complexului.

Zâmbeşte, iar născuţii Neînfricaţi o urmează pe culoarul care ocoleşte Cariera, ducându-i direct spre cantină, îi urmăresc plecând şi, odată ce au dispărut, mă îndrept de spate. Am învăţat de anul trecut că pentru a mă lua în serios de la bun început, trebuie să fiu dur cu ei de la bun început. Nu am parte de şarmul natural al lui Amar, care câştiga loialitatea oamenilor cu un singur zâmbet sau o glumă, aşa că trebuie să compensez prin alte metode.

— În majoritatea timpului, lucrez în camera de control, însă în următoarele câteva săptămâni sunt instructorul vostru, îi anunţ eu. Numele meu este Four.

Una dintre fetele din Candoare — înaltă, cu ten ciocolatiu şi o voce energică — se hotărăşte să vorbească.

— Four? Ca patru, cifra?

Simt începutul unei revolte. Oamenii care nu ştiu ce semnifică numele meu au adesea tendinţa să râdă de el, iar mie nu-mi place să fiu luat în râs, mai ales de un grup de novici recent ieşiţi din Alegere, care habar nu au în ce s-au băgat.

— Da, îi răspund ţâfnos. E vreo problemă?

— Nu, spune fata.

— Bine. Acum ne pregătim să mergem în Carieră, un loc pe care, într-o zi, veţi ajunge să-l iubiţi. Acolo…

Fata din Candoare mă întrerupe din nou.

— Carieră? Inteligentă denumire.

Simt o undă de iritare şi mă apropii de ea fără să intenţionez cu adevărat s-o fac. N-am de gând să accept ca oamenii să facă glume despre tot ceea ce spun, mai ales la începutul iniţierii, când atitudinea novicilor este atât de maleabilă. Trebuie să le arăt că nu e în regulă să se pună cu mine, şi trebuie s-o fac acum.

Mă aplec spre chipul ei şi o privesc fix preţ de câteva secunde, până ce văd cum zâmbetul i se risipeşte.

— Cum te cheamă? o întreb pe un ton calm.

— Christina, îmi răspunde.

— Ei bine, Christina, dac-aş fi vrut să am de-a face cu replicile inteligente ale celor din Candoare, aş fi intrat în facţiunea lor, îi spun. Prima lecţie pe care o s-o înveţi de la mine e cum să-ţi ţii gura închisă. Ai priceput?

Ea încuviinţează din cap. Mă întorc, cu inima care îmi bubuie în urechi. Cred că asta a fost suficient, dar nu pot fi sigur până ce iniţierea nu începe cu adevărat. Deschid uşile duble care dau spre Carieră şi, preţ de o clipă, e ca şi cum

aş vedea-o pentru prima oară: acel spaţiu imposibil de imens, debordând de viaţă şi energie; pulsul apei din prăpastie, lovindu-se de stânci; ecourile conversaţiilor de pretutindeni. De cele mai multe ori o evit, întrucât e mereu aglomerată, însă astăzi o iubesc. Nu mă pot abţine.

— Dacă mă urmaţi, spun eu, o să vă arăt prăpastia.

***

Transferata din Abnegaţie se aşază la masa mea. Pentru un moment, mă întreb dacă ştie cine sunt sau dacă nu cumva o atrage o forţă invizibilă de Băţos de care nu pot scăpa. Dar nu arată ca şi când m-ar cunoaşte. Şi nu ştie ce e ăla un hamburger.

— N-ai mai mâncat hamburger până acum? o întreabă Christina.

Incredibil. Aşa sunt cei din Candoare, uimiţi că nu toţi oamenii trăiesc aşa cum o fac ei. E unul dintre motivele pentru care nu-mi sunt pe plac. E ca şi când restul lumii nu există pentru ei, însă, pentru cei din Abnegaţie, restul lumii e tot ceea ce există, şi e plin de nevoi.

— Nu, îi răspunde Tris. Are o voce foarte groasă pentru o persoană atât de mică şi pare mereu serioasă, indiferent de ceea ce spune. Aşa se numeşte?

— Băţoşii se hrănesc cu mâncăruri simple, explic eu, încercând argoul Neînfricat.

Nu prea iese natural când i-l aplic lui Tris; mă simt de parcă îi datorez curtoazia pe care i-aş oferi-o oricărei femei din fosta mea facţiune: atitudine respectuoasă, ochii în pământ şi o conversaţie politicoasă. Trebuie să mă forţez să-mi amintesc că nu mai fac parte din Abnegaţie. Şi nici ea.

— De ce? se miră Christina.

— Extravaganţa este considerată o dovadă de slăbiciune inutilă.

Spune asta de parcă recită din memorie. Poate că aşa şi face.

— Nu mă mir că i-ai părăsit.

— Mda, zice Tris, dându-şi ochii peste cap, lucru care mă surprinde. Numai din cauza mâncării a fost.

Încerc să nu zâmbesc. Nu sunt sigur că funcţionează.

Apoi intră Eric şi în sala de mese se aşterne tăcerea.

Numirea lui Eric ca lider Neînfricat a fost primită cu tulburare şi, în unele cazuri, cu furie. Nu a mai existat niciodată până acum un lider atât de tânăr şi mulţi oameni au vociferat împotriva acestei decizii, făcându-şi griji din cauza vârstei şi a trecutului său Erudit. Max a avut grijă să reducă la tăcere toate acele nelinişti. La fel şi Eric. Unii erau astăzi făţiş împotriva lui şi a doua zi tăcuţi şi înspăimântaţi, ca şi când i-ar fi ameninţat. Cunoscându-l pe Eric, probabil că exact asta a şi făcut, cu vorbe convingătoare care se răsuceau până deveneau o răutate, isteaţă şi calculată ca întotdeauna.

— Cine e? întreabă Christina.

— Îl cheamă Eric, îi răspund. E un lider al Neînfricaţilor.

— Serios? Dar e atât de tânăr!

Îmi încleştez maxilarul.

— Vârsta nu are importanţă aici.

Doar legăturile cu Jeanine Matthews au.

Eric se îndreaptă spre noi şi îşi dă drumul pe scaunul de lângă mine. Eu mă uit lung la mâncarea mea.

— Ei, n-ai de gând să mă prezinţi? întreabă el pe un ton vesel, de parcă am fi amici.

— Ele sunt Tris şi Christina, îi spun eu.

— Ooo! face Eric, zâmbindu-mi cu superioritate. O Băţoasă!

Pentru o clipă, mă tem că o să le spună de unde provin *eu,* aşa că îmi pun mâna peste genunchi, strângându-l tare, pentru a nu mă întinde să-l plesnesc. Dar el nu spune decât:

— Vedem noi cât rezişti.

Tot vreau să-l plesnesc. Sau să-i aduc aminte că ultimul transferat din Abnegaţie pe care l-am avut, care stă chiar lângă el, a reuşit să-i scoată un dinte, aşa că cine ştie ce-o să-i facă următorul. Însă cu aceste noi practici stabilite — lupte care continuă până ce unul dintre adversari nu mai poate sta în picioare, eliminări după doar o săptămână de antrenamente corp la corp —, are dreptate, mă îndoiesc că va rezista prea mult, ţinând cont cât de mică e. Nu-mi place asta, dar trebuie s-o recunosc.

— Ce-ai mai făcut în ultima vreme, Four? mă întreabă Eric.

Simt un junghi de spaimă, temându-mă, pentru o clipă, că a aflat de faptul că-i spionez pe el şi pe Max. Ridic din umeri.

— Nimic, zău.

— Max mi-a spus că a tot vrut să vă întâlniţi, dar tu nu apari niciodată, continuă Eric. Mi-a cerut să aflu ce se petrece cu tine.

Mi se pare uşor să mă debarasez de mesajele lui Max, de parcă ar fi nişte gunoaie pe care vântul le împinge spre mine. Se prea poate ca pe Eric să nu-l mai deranjeze reacţiile negative asupra numirii sale ca lider al Neînfricaţilor, însă ele continuă să-l supere pe Max, căruia nu i-a plăcut niciodată de protejatul lui atât cât trebuia. El m-a plăcut pe mine, cu toate că nu sunt sigur de ce, de vreme ce eu stau izolat, în timp ce colegii mei Neînfricaţi sunt mereu împreună.

— Transmite-i că sunt mulţumit cu poziţia pe care o deţin în prezent, îi spun eu.

— Aşadar, vrea să-ţi ofere un post.

Iată din nou sondarea suspicioasă, ţâşnind din gura lui precum puroiul dintr-un nou piercing.

— Aşa s-ar părea.

— Şi nu eşti interesat.

— Nu sunt interesat de doi ani încoace.

— Ei bine, să sperăm că înţelege, atunci.

Mă loveşte în umăr, de parcă se vrea a fi un gest prietenesc, însă forţa lui aproape că mă împinge înspre masă. Îi arunc o căutătură urâtă în timp ce se îndepărtează — nu-mi place să fiu hărţuit, mai ales de pricăjiţii care se dau în vânt după Erudiţi.

— Voi doi sunteţi… prieteni? întreabă Tris.

— Am fost în aceeaşi clasă la iniţiere. Mă hotărăsc să dau o lovitură preventivă, pentru a le întoarce împotriva lui Eric înainte ca el să le întoarcă împotriva mea: S-a transferat de la Erudiţi.

Christina ridică din sprâncene, însă Tris, fără să-i pese de cuvântul „erudiţi” sau de suspiciunile care sigur îi sunt înscrise pe piele după o viaţă întreagă petrecută în Abnegaţie, spune:

— Şi tu te-ai transferat?

— Am crezut c-o să am probleme doar cu cei din Candoare, pentru că pun prea multe întrebări, îi spun eu. Acum am bătăi de cap şi cu Băţoşii?

La fel cum s-a întâmplat mai devreme cu Christina, intenţionez să fiu aspru pentru a le trânti uşile în nas, înainte să se deschidă prea tare. Însă gura lui Tris se schimonoseşte de parcă ar fi gustat ceva acru:

— Sigur e din cauză că eşti atât de abordabil. Ştii cum. Ca un pat cu cuie.

Se îmbujorează în timp ce mă uit lung la ea, dar nu îşi mută privirea în altă parte. Are ceva care mi se pare familiar, cu toate că mi-aş fi adus aminte dacă aş fi întâlnit vreodată o asemenea fată ironică din Abnegaţie, chiar şi pentru câteva clipe.

— Ai grijă, Tris! o avertizez eu.

Ai grijă ce-mi spui, la asta mă refer, ai grijă ce spui altora, în această facţiune care preţuieşte tot ce e greşit, care nu înţelege că, atunci când vii din Abnegaţie, culmea

vitejiei e să nu le permiţi să te doboare, nici măcar în momentele cele mai insignifiante.

Exact când îi rostesc numele, îmi dau seama cum de o cunosc. Ea e fiica lui Andrew Prior. Beatrice. Tris.

„ARĂŢI BINE, TRIS.

NU SUNT SIGUR că-mi aduc aminte ce glumă m-a făcut să râd, dar Zeke a spus-o, şi a fost extrem de amuzantă. În jurul meu, Cariera se leagănă de parcă aş fi intr-un scrânciob. Mă ţin de parapet pentru a-mi menţine echilibrul şi dau de duşcă chestia asta pe care o beau, indiferent cum s-o numi ea.

Atac asupra Abnegaţiei? Ce atac asupra Abnegaţiei? De-abia îmi amintesc.

Ei bine, asta e de fapt o minciună, dar nu e niciodată prea târziu să te obişnuieşti cu plăcerea de a te minţi pe tine însuţi.

Văd un cap blond mişcându-se în mulţimea de oameni şi cobor privirea pentru a întâlni chipul lui Tris. E pentru prima dată când nu poartă mai multe straturi de haine, iar gulerul tricoului nu e ridicat până la gât. Îi pot vedea formele… *încetează!* mă admonestează o voce din mintea mea înainte să pot continua cu acest gând.

— Tris!

Cuvântul iese de pe buzele mele, nu-l mai pot opri, nici măcar nu mă deranjez să încerc asta. Pornesc spre ea, ignorând privirile ciudate ale lui Will, Al şi Christina. E uşor să nu-i bag în seamă, deoarece ochii ei sunt mai luminoşi, mai pătrunzători decât înainte.

— Arăţi… altfel, îi spun.

Vreau să spun „mai mare”, însă nu doresc să-i dau de înţeles că înainte părea mai tânără. Se prea poate să nu aibă forme în toate locurile în care au celelalte femei, însă nimeni n-ar putea să-i privească faţa şi să vadă un copil. Nu există ni- ciun copil care să fie atât de feroce.

— Şi tu, îmi spune ea. Ce faci?

Beau, gândesc în sinea mea, dar probabil a observat şi

singură asta.

— Cochetez cu moartea, îi spun, râzând. Beau în apropierea prăpastiei. Probabil că nu e o idee bună.

— Nu, nu e.

Nu râde. Pare a fi precaută. Precaută faţă de cine, de mine?

— N-am ştiut că ai un tatuaj, îi spun, studiindu-i clavicula.

Acolo se află trei păsări negre — simple, însă ai senzaţia că zboară pe pielea ei.

— Sigur, *ciorile,* adaug eu.

Vreau să o întreb de ce şi-ar tatua pe trup una dintre cele mai îngrozitoare temeri ale ei, de ce şi-ar dori să-şi poarte pe vecie însemnul fricii, în loc să-l îngroape, stânjenită. Poate că nu îi e ruşine de temerile ei, aşa cum îmi este mie de ale mele.

Mă uit înapoi la Zeke şi Shauna, care stau lângă parapet, lipiţi unul de altul.

— Te-aş invita să stai cu noi, îi spun, dar tu nu trebuie să mă vezi aşa.

— Aşa, cum? întreabă ea. Beat?

— Mda… mă rog, nu.

Brusc, nu mi se mai pare amuzant.

— Aşa cum sunt în realitate, cred.

— M-aş preface că nu văd.

— Frumos din partea ta.

Mă aplec spre ea, mai aproape decât intenţionez, şi îi simt mirosul părului, îi simt pielea rece, netedă şi delicată a obrazului ei lipit de al meu. Aş fi stânjenit că mă port atât de prosteşte, atât de direct, dacă ea s-ar da înapoi chiar şi pentru o secundă. Dar n-o face — ba chiar se trage puţin mai aproape de mine.

— Arăţi bine, Tris, îi spun, deoarece nu sunt sigur că o ştie, şi ar trebui.

De data asta râde.

— Fă-mi un serviciu: ţine-te la distanţă de prăpastie,

bine?

— Bineînţeles.

Îmi zâmbeşte. Şi mă întreb, pentru prima oară, dacă mă place. Dacă e în stare să-mi zâmbească atunci când sunt aşa… ei bine, s-ar putea să mă placă.

Ştiu un lucru: pentru a mă ajuta să uit cât de îngrozitoare este lumea, aş prefera-o pe ea în locul alcoolului.

MULŢUMIRI

Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc:

Soţului, familiei (Roth-Rydz-Ross, Fitch, Krauss, Paquette, Johnson şi tuturor celor dintre aceştia) şi prietenilor (deopotrivă scriitori şi non-scriitori, de la primul până la ultimul), pentru sprijinul, generozitatea şi iertarea voastră, fără de care sigur aş pieri. Zău, vorbesc serios.

Joannei Volpe, prietenă şi agentă, pentru toată bunătatea şi înţelepciunea şi Toate Lucrurile (Bune). Lui Katherine Tegen, prietenă şi redactor, pentru toată înţelepciunea editorială şi munca asiduă. Întregii echipe de la Harpercollins, pentru genialitatea lor în toate domeniile: Joel Tippie, Amy Ryan, Barb Fitzsimmons, Brenna Franzitta, Josh Weiss, Mark Rifkin, Valerie Shea, Christine Cox, Joan Giurdanella, Lauren Flower, Alison Lisnow, Sandee Roston, Diane Naughton, Colleen O’Connell, Aubry Parks-Fried, Margot Wood, Patty Rosati, Molly Thomas, Onalee Smith, Andrew Pappenheimer, Kerry Moynagh, Kathy Faber, Liz Frew, Heather Doss, Jenny Sheridan, Fran Olson, Deb Murphy, Jessica Abel, Samantha Hagerbaumer, Andrea Rosen, David Wolfson, Jean Meginley, Alpha Wong, Sheala Howley, Ruiko Tokunaga,

Caitlin Garing, Beth Ives, Katie Bignell, Karen Dziekonski, Sean Memanus, Randy Rosema, Pam Moore; Rosanne Romanello, Melinda Weigel, Gwen Morton, Lillian Sun, Rosanne Lauer, Erica Ferguson şi, desigur, Kate Jackson, Susan Katz şi Brian Murray. N-aş fi putut avea niciodată o editură mai bună.

Lui Danielle Barthel, pentru răbdarea ta şi încurajările speciale faţă de aceste povestiri. Lui Pouya Shahbazian, pentru că mi-a arătat cum să fiu calmă în timpul furtunii (încă lucrez la asta). Tuturor celor de la New Leaf Literary,

pentru că lucrează al naibii de mult şi fac o treabă atât de bună. Lui Steve Younger, în aceeaşi măsură pentru umor şi abilităţi legale.

Şi ultimilor, dar nu celor din urmă: tuturor fanilor *Divergent* (Novici!) de pe glob. Entuziasmul vostru pentru aceste personaje m-a încântat peste măsură, m-a făcut să scriu aceste povestiri şi m-a ajutat în momentele dificile.

Mi se pare potrivit să închei cu un

<4